

بیانیه ها و

اطلاعیه های

کانون مدافعان حقوق کارگر

مهر ۱۳۹۲

آنچه در این مجموعه گرد آمده است، بیانیه ها و اطلاعیه های کانون مدافعان حقوق کارگر است از ابتدا، که بر مبنای موضوع دسته بندی شده است. این بیانیه ها و اطلاعیه ها بیانگر مواضع و دیدگاه های رسمی کانون مدافعان حقوق کارگر است.

بیانیه ها
اطلاعیه ها
کانون مدافعان حقوق کارگر
فهرست مطالب

اطلاع رسانی // ص ۳

اطلاعیه ها در مورد فشار بر کارگران ، فعالان کارگر و کارگران زندانی // ص ۴

پیام به نهادهای بین المللی // ص ۲۳

پیام و اطلاعیه (مناسبت ها)

❖ پیام تبریک نوروزی // ص ۲۷

❖ پیام به مناسبت اول ماه مه // ص ۲۸

❖ پیام به مناسبت روز جهانی زن // ص ۳۶

❖ پیام به مناسبت روز جهانی لغو کار کودک // ص ۳۹

پیام و اطلاعیه به مناسبت رویدادهای روز

❖ رویدادهای ایران // ص ۳۹

❖ رویدادهای جهان // ص ۵۱

<http://kanoonmodafean1.blogspot.com>

Email: kanoon.m.h.kargar@gmail.com

اطلاع رسانی کانون مدافعان حقوق کارگر

و بعضی مسایل پیش روی جنبش کارگری

نظر به پرسش بعضی از دوستان و فعالان کارگری، به تناوب، در مورد مواضع کانون، در قبال تشکل‌های مستقل کارگری و... به‌رغم تشریح مواضع در اساسنامه، مقاله‌های متعدد و مندرج در سایت کانون و غیره و جهت روشن شدن برخی از ابهامات موارد زیر ذکر می‌گردد:

- ۱- کانون از هر گونه تشکل مستقل کارگری اعم از شورا، اتحادیه و سندیکا و استقلال نهادهای کارگری از دولت، کارفرما و احزاب حمایت می‌کند. این استقلال مانع از همبستگی آنان با احزاب سیاسی و جنبش‌های اجتماعی مترقی در مبارزه مشترک برای پیشرفت اجتماعی، آزادی‌های دموکراتیک و عدالت نیست اما این پیوند و همبستگی نباید به محدودیت عمل این تشکل‌ها منتهی شود. نباید به استقلال آنها و خصلت مردمی آن خدشه وارد کند. زیرا نهادهای کارگری متعلق به همه‌ی کارگران با گرایش‌های مختلف است. کانون معتقد است که موضوع تعیین‌کننده، میزان آگاهی طبقاتی، همبستگی و توانمندی کارگران در یک واحد می‌باشد و به تناسب آنها و نیز ظرف تاریخی، کارگران نوع تشکل را برای خود برمی‌گزینند. در همین راستا کانون راه‌حل‌های سرمایه‌داری اعم از سه‌جانبه‌گرایی و غیره را مردود و خلاف منافع واقعی کارگران می‌داند.
- ۲- کانون معتقد به استفاده از نهادهای بین‌المللی کارگری جهت اطلاع‌رسانی در راستای ارتقای مبارزه کارگران و همبستگی با کارگران جهان است اما تمرکز محوری و اصلی خود را بر نیروهای داخلی (کارگران و فعالان کارگری) قرار می‌دهد.
- ۳- طبق اساسنامه کانون افراد متقاضی عضویت نباید همکاری با محافل ضد کارگری داشته باشند و لذا هر گونه همکاری با محافل حتی کارگری که وابسته به سرمایه‌داری جهانی می‌باشند را مردود و متضاد با منافع طبقه کارگر می‌داند.
- ۴- کانون از فعالیت‌ها و اقدامات کلیه‌ی جریان‌ها و افراد فعال در جهت منافع کارگران حمایت نموده و همچنین تقسیم‌بندی و شاخص‌گذاری ذهنی و بدون موازین علمی را مردود می‌داند.
- ۵- کانون مدافعان حقوق کارگر وظیفه‌ی خود می‌داند که فارغ از مرزبندی‌های سیاسی و مطابق با منشور خود از حقوق انسان‌هایی که به هر شکل مورد ظلم و ستم قرار می‌گیرند دفاع نماید و به اعمال غیرانسانی (قانونی و غیرقانونی) اعتراض نماید و از آزادی فعالیت‌های اجتماعی برای کارگران و سایر اقشار جامعه دفاع می‌کند.
- ۶- جنگ‌افروزی یکی از ابزارهای نظام سرمایه‌داری برای حل بحران‌های خود است. به اعتقاد ما هرگونه جنگ‌افروزی و ایجاد زمینه‌های آن، تنها به ضرر کارگران و زحمتکشان است که هزینه‌های آن را کارگران، زحمتکشان، زنان و کودکان می‌پردازند. ما خواهان محکومیت جنگ‌طلبی و جنگ‌افروزی هستیم. زیرا به راه انداختن جنگ‌های فرقه‌ای و منطقه‌ای تنها به گسترش بنیادگرایی منجر می‌شود، که متناقض با منافع کارگران و زحمتکشان است. در آخر کانون از نقد و بررسی علمی نظرات و عملکرد خود استقبال می‌کند و آن را فرصتی برای رشد آگاهی طبقاتی، همبستگی میان کارگران و ارتقای فعالیت‌های خود می‌شمارد.

روابط عمومی کانون مدافعان حقوق کارگر

اطلاعیه‌ها در مورد فشار بر کارگران و فعالان کارگر و کارگران زندانی

کارگران، زحمتکشان، مردم آزاده ایران

تشدید فشار به جامعه کارگری و فعالان هر روز بیشتر می‌شود. گویا بی‌حقوقی، قراردادهای موقت، اخراج و بیکاری برای کارگران کافی نیست که به دستگیری، زندان و بازداشت‌های طولانی‌مدت و احکام شلاق برای آنان مبادرت می‌کنند، تا آنان از حقوق ابتدایی خود دست بردارند.

اتهام‌های بی‌مورد نظیر پخش اعلامیه ضدامنیتی و دستگیری اعضاء هیات‌مدیره شرکت واحد و دوستان آن‌ها با هیچ منطقی سازگار نیست.

آیا پخش اطلاعیه‌ی افزایش دستمزد امنیت را به خطر می‌اندازد؟

آیا خواست کارگران برای ایجاد تشکل و بهبود شرایط کار و زندگی، امنیت را از میان می‌برد؟

آیا برگزاری مراسم اول ماه مه، که حتی در قانون کار به رسمیت شناخته شده است، باید با شلاق و زندان پاسخ داده شود؟

کارگران و زحمت‌کشان ایران که خواستی جز رعایت حقوق انسانی و ابتدائی خود ندارند باید چنین مورد ظلم و ستم قرار گیرند.

آیا جلوگیری از خبررسانی در مورد جامعه کارگری مشکلات را حل خواهد کرد یا آن‌که این خواسته‌ها را انباشته تر کرده و موجب تشدید نا آرامی‌های اجتماعی می‌شود.

زندانی بودن منصور اصانلو، ابراهیم مددی، محمود صالحی، یعقوب سلیمی، جابری و دیگر فعالین کارگری هیچ منطقی ندارد.

ما ضمن محکوم کردن این فشارها خواهان آزادی کامل کلیه‌ی کارگران زندانی و رعایت حقوق اولیه آنها هستیم و هشدار می‌دهیم که ادامه این سرکوب‌ها خواست‌های جامعه کارگری را افزایش خواهد داد.

ما از همه فعالین اجتماعی می‌خواهیم که در برابر این اجحاف‌ها به جامعه کارگری ساکت ننشینند.

کانون دفاع از حقوق کارگران

هیات موسس

فرزاد کمانگر را آزاد و شکنجه و اعدام انسان‌ها را متوقف کنید

فرزاد کمانگر به همراه دو تن دیگر به نام‌های علی حیدریان و فرهاد وکیلی در دادگاه غیر علنی، بدون هیئت منصفه و حضور وکیل در تمام مراحل بازجویی و دادرسی، عدم رعایت حقوق انسانی متهمین و با قوانینی مغایر با قوانین حقوق بشر که تنها به نفع قوای مطلقه حاکمه تفسیر می‌شود، به اقدام علیه امنیت ملی و محاربه متهم شده‌اند. کمانگر که از سال ۱۳۸۵ بازداشت شده است هفتم اسفند ۱۳۸۶ در شعبه ۳۰ دادگاه انقلاب به اتهام عضویت در یک گروه مسلح و حمل مواد منفجره که در هیچ دادگاه منصفه‌ای به اثبات نرسیده، محکوم به اعدام گردید. این حکم در خرداد ۱۳۸۷ از سوی قوه قضاییه مورد تایید قرار گرفت

فرزاد کمانگر از طریق نوشتن رنجامه‌ای به بیرون گفته است در طول بازداشت خویش تحت شکنجه‌های طاقت فرسا برای اعتراف به جرمی بوده است که مرتکب نشده. فرزاد کمانگر اتهامات وارده را نپذیرفته و وکیل وی خلیل بهرامیان با وجود تمام محدودیت‌هایی که در امر دفاع از موکل خود با آن روبرو گشته، شهادت داده است که هیچگونه ادله و مدرک موجه‌ای علیه کمانگر وجود ندارد.

فرزاد کمانگر معلمی است که سابقه ۱۲ سال تدریس را در دبیرستان‌های کامیاران دارد. او عضو هیئت مدیره شاخه‌های محلی انجمن صنفی معلمان و گروه‌های محلی حامی محیط زیست بوده و همچنین با چندین سازمان غیر دولتی در مناطق کردنشین و گزارشگران سازمان حقوق بشر کردستان فعالیت می‌نموده.

کانون مدافعان حقوق کارگر وظیفه خود می‌داند که فارغ از مرز بندی‌های سیاسی و مطابق با منشور خود از حقوق انسانهای که به هر شکل مورد ظلم و ستم قرار می‌گیرند دفاع نماید و به اعمال غیر انسانی، قانونی و غیر قانونی، اعتراض نماید.

کانون مدافعان همراه و همصدا با دیگر آزادی خواهان و برابری طلبان ایران و جهان خواستار لغو حکم فرزاد کمانگر و کلیه افرادی که به اعدام محکوم شده‌اند و آزادی بدون قید و شرط وی و دیگر فعالان سیاسی و اجتماعی است و فراتر از آن ما خواهان توقف و محو هرگونه شکنجه، رفتارهای غیر انسانی، حبس‌های طولانی برای تمامی زندانیان سیاسی و غیر سیاسی می‌باشیم.

کانون مدافعان حقوق کارگر آذر ۱۳۸۷

اطلاعیه در مورد دستگیری کارگران هفت تپه و افزایش فشار به فعالین کارگری

در یکی دو هفته‌ی اخیر تهاجم جدیدی علیه فعالین کارگری صورت گرفته است. ۵ نفر از کارگران هفت تپه و اعضای هیات مدیره‌ی سندیکا هر یک به یک سال حبس (شش ماه تعزیری و شش ماه تعلیقی) محکوم شده‌اند و آقایان فریدون نیکوفرد، علی نجاتی، جلیل احمدی، قربان علیپور و محمد حیدری مهر در زندان به سر می‌برند. هم‌چنین محمد اشرفی از دستگیرشدگان مراسم روز کارگر در پارک لاله به یک سال حبس در دادگاه بدوی محکوم شد. جرم‌همه‌ی آنها تبلیغ علیه نظام عنوان شده است. در همین راستا عده‌ای دیگر از شرکت کنندگان مراسم روز کارگر در پارک لاله احضار شده که اتهام آنها نیز اقدام علیه امنیت ملی و یا مشابه آن عنوان شده است.

این همه در حالی است که بیشتر مراکز کارگری در التهاب به سر می‌برد. نپرداختن چندین ماه حقوق و اخراج‌های دسته جمعی حاصل سیاست‌های غلط اقتصادی و سودطلبی حریصانه‌ی سرمایه داران است. کارگرانی که ماه‌ها حقوق نگرفته در معرض بیکاری هستند و اگر اعتراض کنند "علیه امنیت ملی اقدام کرده اند" و "نظام را مورد تعرض" قرار داده اند؟! آیا با این استدلال، باید این گونه نتیجه گرفت که پایه‌های نظام و امنیت آن بر بی حقوقی کارگران و زحمتکشان و گرسنگی خانواده‌های آنان قرار دارد؟ اگر کارگران اعتراض کنند که چرا حقوق‌شان پرداخت نشده است علیه نظام به پاخواسته‌اند و اگر در روز کارگر در یک پارک بخواهند دور هم جمع شوند امنیت ملی به خطر می‌افتد و... این چه نظامی است که پایه‌های آن بر بی حقوقی کارگران و ستم بر آنان و استثمار آنان است؟ ادعای‌ها علیه کارگران ادعای‌ها علیه حکومت گران است. ادعای‌ها امنیت سرمایه‌ها را می‌خواهد تا در پناه آن داری‌های مردم که با دسترنج کارگران و زحمتکشان ساخته شده است، به ثمن بخش و یا کمترین قیمت به غارتگران اموال مردم به نام خصوصی‌سازی واگذار شود تا آنان بتوانند به سودهای کلان دست یابند. نمایندگان کارگران هفت تپه به زندان می‌روند تا غارتگران اموال مردمی به راحتی و بدون مانع بتوانند زمین حاصل خیز آن خطه را با قیمتی نازل به غارتگران اموال مردمی بفروشند، شرکت را ورشکسته اعلام کرده و کارگران را اخراج کنند. و اگر تا به امروز این کار را نکرده‌اند به دلیل هم بستگی کارگران و مبارزات آنان در جهت ایجاد تشکل مستقل کارگران بوده است. اکنون بر همه‌ی کارگران و نهادهای مستقل دفاع از حقوق انسانی آنان فرض است که به هر طریق ممکن از فعالان کارگری حمایت کرده و برای جلوگیری از محکومیت آنان تلاش کنند. ما از همه کارگران و نهادهای مستقل داخلی و بین‌المللی می‌خواهیم تا اجازه ندهند کارگرانی که تنها به خاطر احقاق حقوق اولیه خود مبارزه کرده اند، زندانی کرده و خانواده‌های آنان را تحت فشار قرار دهند. احکام دادگاه‌ها باید ملغی گردد و محاکمه‌ی فعالین به دلیل عدالت خواهی محکوم شود. به امید آن روز که هیچ انسانی به دلیل احقاق حقوقش مورد تعرض قرار نگیرد.

کانون مدافعان حقوق کارگر / آبان

حکم دادگاه را در باره فعالان سندیکای نیشکر هفت تپه محکوم می‌کنیم

دادگاه تجدید نظر، احکام صادره در باره اعضای سندیکای هفت تپه را مبنی بر محکومیت آنان به حبس تعزیری تایید کرد. اعضای سندیکای هفت تپه که جرمی به جز دفاع از حقوق غیر قابل انکار همکاران کارگر خود ندارند، به آن دلیل محکوم می‌شوند که خواهان ایجاد تشکل و احقاق حقوق کارگران و جلوگیری از اجحاف به آنان و تعطیلی کارخانه و خصوصی سازی آن هستند.

تشکیل سندیکا که از ابتدایی‌ترین حقوق کارگران در تمام دنیا است گویا برای کارگران ایران جرم است. درخواست حقوق‌های چند ماه به تاخیر افتاده کارگران گناهی است که با زندان پاسخ داده می‌شود. این همه ستم و نامردمی بر حقوق کارگران و زحمتکشان با چه منطقی است؟ کارگران و زحمتکشان که اصلی‌ترین پایه‌های تولید و گردش زندگی اقتصادی جامعه هستند در هیچ نقطه‌ای از دنیا به این شکل مورد ستم و استثمار قرار نمی‌گیرند.

ما ضمن محکوم کردن صدور چنین احکامی در حق کارگران عنوان می کنیم که صدور چنین احکامی نه تنها کارگران را برای رسیدن به خواسته های برحق خود مایوس نکرده، بلکه باعث افزایش خشم و نفرت آنان از این گونه اعمال سود محور است که هیچ گونه حقی برای اصلی ترین مالکان و صاحبان ثروت اجتماعی قابل نیست.

کانون مدافعان حقوق کارگر

کارگران، مردم آزادی خواه ایران و جهان!

آن چنان که در اطلاعیه های پیشین کمیته ی برگزاری مراسم اول ماه مه سال ۸۸ توضیح داده شده است، پس از فراخوان تشکل های مستقل جنبش کارگری ایران، در روز جمعه ۱۱ اردیبهشت، در محل مراسم در پارک لاله تهران پس از سرکوب مراسم بیش از ۱۵۰ نفر دستگیر شدند. تعدادی از آنان آزاد شده اند اما کماکان در حدود ۴۰ تن از آنان در زندان به سر می برند. به علاوه تعدادی از کارگران عضو تعاونی فلزکار مکانیک در همین روز در محل تعاونی خود دستگیر شدند.

طی فراخوان این کمیته و اعلام کمپین برای آزادی این دستگیرشدگان، صدها حمایت از طریق نهادها و تشکل های کارگری و حقوق بشری و انسان های آزادی خواه از سراسر جهان اعلام گردید. ما ضمن تاکید بر این حمایت ها، از تمامی افراد و نهادها می خواهیم که:

الف : ضمن حمایت از خانواده های زندانیان، بیش از پیش خود را در کنار آنان قرار دهیم. این خانواده ها هر روزه در برابر دادگاه انقلاب واقع در خیابان شریعتی، ابتدای خیابان معلم جمع شده و خواهان آزادی عزیزان خود هستند.

ب : از کارگران، نهادها و تشکل های کارگری و حقوق بشری می خواهیم که مصرا برای آزادی دستگیرشدگان تلاش نمایند.

کمیته برگزاری مراسم روز جهانی کارگر ۸۸:

سندیکای شرکت واحد تهران و حومه / سندیکای نیشکر هفت تپه / اتحادیه آزاد کارگران ایران / هیئت بازگشایی سندیکای کارگران نقاش و تزئینات ساختمان

شورای همکاری تشکل ها و فعالین کارگری (کمیته پیگیری ایجاد تشکل های آزاد کارگری - کمیته هماهنگی برای کمک به ایجاد تشکل های کارگری - جمعی از فعالین کارگری - شورای زنان) / کانون مدافعان حقوق کارگر

خطاب به همه ی سازمان ها و فعالان کارگری جهان

موضوع: ادامه ی بازداشت تعدادی از کارگران ایران به خاطر شرکت در مراسم اول ماه مه

نزدیک به یک ماه از دستگیر شدن بیش از ۱۵۰ نفر در محل برگزاری مراسم اول ماه مه ۸۸ در پارک لاله می گذرد. مراسمی که بنا به فراخوان تشکل های مستقل کارگری و برای اعلام مطالبات کارگران ایران مندرج در قطعنامه ی آنان قرار بود در پارک لاله برگزار شود، اما قبل از برگزاری مورد سرکوب نیروهای امنیتی - پلیسی قرار گرفت.

در طی این مدت خانواده‌های دستگیرشدگان تحت فشار قرار گرفتند و با پاسخ‌های ضد و نقیض مراکز قضایی مواجه شدند. بازداشت‌شدگان بدون تفهیم اتهام و بدون امکان دسترسی به وکیل و یا امکان تماس با خانواده‌های خود مورد بازجویی‌های طولانی و فشارهای زیادی در زندان قرار گرفته‌اند و اکنون با وجود آزاد شدن تعدادی از این عزیزان هنوز هم تعداد زیادی از آنان آزاد نشده‌اند که می‌توان به اسامی زیر اشاره کرد:

علیرضا ثقفی - محسن ثقفی - محمد اشرفی - کاوه مظفری - جلوه جواهری - جعفرعظیم‌زاده - سعید یوزی - مهدی شاندیز - غلامرضا خانی -...از ابتدای خرداد ماه این دستگیرشدگان به بندهای عمومی زندان اوین منتقل شده‌اند و برخی از آنان با خانواده‌های خود ملاقات داشته‌اند. در این میان تنها علیرضا ثقفی که در بند ۲۰۹ به سر می‌برد، هیچ تماس یا ملاقاتی با همسر و خانواده‌ی خود نداشته است.

به این افراد باید ۹ نفر باقیمانده از اعضای تعاونی مسکن و مصرف فلزکار مکانیک را نیز باید اضافه کرد که در محل تعاونی خود و حین برگزاری جلسه سالانه‌ی اعضای تعاونی بازداشت شده‌اند. (۸ نفر نیز باقید کفالت آزاد شده‌اند و برای بقیه حکم تشدید قرار صادر شده است.)

این روند دستگیری‌ها و محدودیت‌های قضایی و عدم دسترسی زندانیان به حقوق اولیه‌ی خود، در مورد دیگر زندانیان نیز اتفاق می‌افتد.

کانون مدافعان حقوق کارگر ضمن تاکید بر مطالبات اعلام شده در قطع‌نامه کارگران ایران، وجدان آگاه همه‌ی جهان را به این پرسش‌ها جلب می‌کند و می‌پرسد کدام یک جرم و مغایر با قوانین جاری است:

- نپرداختن ماه‌ها حقوق کارگران و گرسنه نگه داشتن خانواده‌های آنان یا درخواست برای پرداخت حقوق معوقه آنان؟

- زندانی کردن بدون دلیل و با اتهامات واهی کارگران یا درخواست آزادی کارگران زندانی؟

- برگزاری مراسم جشن روز کارگر، که حق آنان است و مطابق با تعهد ایران در کنوانسیون سازمان بین‌المللی کار یا دستگیری و ضرب شتم آنان؟

کانون مدافعان حقوق کارگر می‌پرسد طرح کدام یک از خواسته‌های مندرج در قطع‌نامه روز اول ماه مه مخل نظم و امنیت عمومی و ملی بوده است:

- لغو کار کودکان؟

- لغو تبعیض جنسیتی؟

- تامین امنیت شغلی؟

- پرداخت به موقع دستمزدها؟

- افزایش دستمزدها و رسیدن به حداقلی که امکان یک زندگی انسانی برای کارگران وجود داشته باشد؟

- جلوگیری از اخراج دسته جمعی و خودسرانه‌ی کارگران دولیت و خصوصی با انگیزه‌های سودجویانه و طمع ورزانه

- ...

بدین وسیله ضمن حمایت مجدد از کمپین برای آزادی دستگیر شدگان پارک لاله، از تمامی کارگران و آزادیخواهان ایران و جهان و تمامی نهادهای کارگری و حقوق بشری داخل و خارج از ایران می‌خواهیم که ضمن حفظ همگرایی ایجاد شده، برای آزادی بی‌قید و شرط تمامی عزیزان دستگیر شده و دیگر کارگران و فعالان کارگری زندانی و اصرار بر مطالبات کارگران ایران متحدانه اقدام نمایند.

کانون مدافعان حقوق کارگر

بیانیه کانون مدافعان حقوق کارگر در باره احکام شلاق کارگران

برطبق گزارشات دو نفر از زنان و سه نفر از مردان شرکت کننده در مراسم اول ماه مه به شلاق و زندان محکوم شده اند. محکومیت افراد به خاطر مشارکت در یک مراسم کارگری، که حق همه کارگران است، به زندان و شلاق با هیچ یک از معیارهای انسانی سازگار نیست. علاوه بر آن شاهدان هستیم که فعالین اجتماعی نیز به زندانهای طولانی و احکام غیر انسانی محکوم می‌شوند. تعقیب و مجازات فعالین کارگری و اجتماعی که در ماه‌های اخیر با بسته شدن هرچه بیشتر فضای اجتماعی تشدید شده است، می‌رود تا تمام مسامات حیاتی جامعه را مسدود کند و فعالین کارگری و اجتماعی که از حقوق اولیه انسان‌ها دفاع می‌کنند، تحت فشار بیشتر قرار گیرند. صدور این احکام تنها بیانگر عجز و ناتوانی حاکمان در برابر خسته‌های به حق مردم است.

کانون مدافعان حقوق کارگر بر مبنای منشور خود، وظیفه خود می‌داند که از آزادی فعالیت‌های اجتماعی برای کارگران دفاع کرده و هرگونه احکام غیر انسانی را در جهت محدود کردن فعالیت‌های اجتماعی محکوم می‌کند و خواهان لغو کلیه احکام غیرانسانی برای فعالین کارگری و اجتماعی است. کانون مدافعان حقوق کارگر

بیانیه کانون مدافعان حقوق کارگر در مورد دستگیری علیرضا تقفی

بحران‌های اقتصادی، اجتماعی و سیاسی جامعه ی ما، بر اثر عملکردهای نادرست، نابسامانی، سوءاستفاده و روش‌های سرکوبگرانه، روز به روز تعمیق و گسترش بیشتری می‌یابند. ساکت کردن معترضان و آزادی خواهان از راه‌های خشونت بار، ارباب و دستگیری، محاکمه و صدور احکام سنگین و بی پایه، گرچه به ظاهر بخش‌هایی را آرام می‌کند، اما از سوی دیگر شرایط جامعه را ملتهب تر می‌سازد.

درگیری جناح‌ها بر سر کسب قدرت سیاسی و منافع بیشتر اقتصادی، بار فشار را بر مردم محروم و آزادیخواهان بیشتر کرده است و مانند همیشه کارگران، به ویژه کارگران کم درآمد و بیکار و بی تشکل بیشترین هزینه را می‌پردازند. در مجموع ابتدایی‌ترین حقوق انسانی مردم ایران مرتبا پایمال می‌شود. احکام اعدام و تهدید به اعدام‌های بیشتر، آن هم از سوی مسولان رده بالای اجرایی و قضایی، فضا را تیره و تار، اما جامعه را آستان برخوردهای سنگین دیگر کرده است.

در این اثنا، دستگیری‌های بی‌مورد و ناشی از گسترش سوءظن‌های امنیتی فزونی گرفته است. یکی از آخرین دستگیری‌ها، متوجه علیرضا تقفی عضو کانون مدافعان حقوق کارگر و کانون نویسندگان ایران شده است.

ما این دستگیری‌ها را بی‌پایه و بی استناد قانونی می‌دانیم. ما خواستار آزادی فوری و بی قید و شرط علیرضا تقفی و همه‌ی فعالان کارگری زندانی و سایر زندانیان و بازداشت‌شدگان هستیم و اعلام می‌کنیم که این گونه فشارها تنها سبب تعمیق نابسامانی‌ها و تیره و تارتر شدن فضای اجتماعی خواهد شد.

کانون مدافعان حقوق کارگر / ۱۵ بهمن ۱۳۸۸

ناقوس هجوم همه جانبه به فعالان کارگری و اجتماعی بار دیگر به صدا در آمده است

حکومت‌های سرکوبگر سرمایه داری هرچه بیشتر در منجلاب بحران‌های خود ساخته فرومی‌روند و چاره‌اندیشی را در تهاجم به فعالین کارگری و اجتماعی می‌یابند و با افزایش نیروی نظامی و انتظامی در خیابان‌ها و محل‌های کار قدرت خود را به رخ مردم می‌کشند، تاهیج کس به گمان دست‌یابی به حقوق از دست رفته سر به اعتراض بردارد.

دستگیری بیژن امیری و محسن حکیمی از فعالان پیگیر جنبش کارگری و **ابراهیم مددی** نایب رییس سندیکای کارگران شرکت واحد در روزهای اخیر بخشی از همین فشارها است. تهاجم به دفتر کانون مدافعان حقوق بشر، احضار مکرر و دستگیری مجدد دانشجویان، در زندان نگه داشتن **منصور اسانلو، افشین شمسی** و... بدان خاطر است تا هزینه فعالیت اجتماعی را تا سر حد امکان برای این تلاشگران حقوق اجتماعی افزایش دهند.

نیروهای اطلاعاتی و امنیتی از طریق عوامل خود در چند ماه گذشته تلاش کردند تا فضای جنبش کارگری را مسموم کنند. اما با هوشیاری فعالین کارگری نتوانستند به مقاصد خود دست یابند، اکنون سعی می‌کنند تا با دستگیری و تعقیب آنان به اهداف خود برسند.

اما فعالان کارگری و اجتماعی چنانکه تا کنون ثابت کرده‌اند تا رسیدن به اهداف آزادیخواهانه و ایجاد جامعه‌ای انسان محور از مبارزات خود دست بر نخواهند داشت. کانون مدافعان حقوق کارگر

مهدی شاندیز را آزاد کنید

مهدی شاندیز یکی از دستگیر شدگان مراسم اول ماه مه همچنان در زندان است. با گذشت شش ماه از مراسم روز کارگر در پارک لاله تهران هنوز هم آزاد نشده است. مهدی فرایی شاندیز معلم آگاهی که در آن روز برای گرمی داشت روز کارگر همانند بقیه به پارک آمده بود، قبل از انجام هر گونه مراسمی همراه با حدودی یک صد و پنجاه نفر دیگر به طرز بسیار وحشیانه و خشنی، ضمن ضرب و شتم و توهین فراوان به وسیله نیروهای امنیتی بازداشت شدند.

بازداشت شدگان در ۴۸ ساعت اولیه در شرایط بسیار دشواری نگهداری و سپس با وثیقه‌های سنگین ظرف حدود دو ماه به تدریج آزاد شده و در انتظار دادگاه هستند. آنان به جرم شرکت در مراسم انجام نشده گرمی داشت روز کارگر باید به پای میز محاکمه کشیده شوند. مهدی شاندیز که در وضعیت جسمانی مناسبی قرار ندارد، هم چنان در بازداشت است و به وضعیت وی رسیدگی نمی‌شود. او از فعالان کارگری است که سال گذشته نیز به جرم جمع آوری امضا برای آزادی منصور اسالو مدتی را در بازداشت گذراند. ما خواهان آزادی هر چه زودتر او از زندان هستیم.

کانون مدافعان حقوق کارگر

هشدار کانون مدافعان حقوق کارگر در باره ی افزایش فشار بر کارگران و فعالین کارگری

در ماه گذشته چندین مورد از افزایش فشار بر فعالین کارگری به اجرا درآمده است:

علی نجاتی، از اعضای هیات مدیره ی سندیکای هفت تپه که به تازگی از عمل جراحی قلب مرخص شده بود، هنگامی که جهت ارائه مدارک پزشکی به دادسرا مراجعه کرده بود، برای گذراندن یک سال محکومیت به زندان فرستاده شد. این درحالی است که نامبرده برای همین اتهام قبلا به شش ماه زندان محکوم شده و دوران محکومیتش را سپری کرده است.

هم زمان حکم ۲۲ سال و شش ماه حبس برای فعالان کارگری و دانشجویی تبریز، شاهرخ زمان (عضو هیات بازگشایی سندیکای نقاشان)، نیما پوریعقوب، محمد جراحی و ساسان واهبی وش تایید گردید.

همچنین حکم یک سال و نیم تعزیری علی اخوان تایید گردیده و نامبرده برای اجرای حکم به زندان فرا خوانده شده است.

در همین حال رضا شهابی عضو هیات مدیره ی سندیکای شرکت واحد، به دلیل وضعیت جسمی وخیم به بیمارستان منتقل شده و بعد از معاینات، پزشکان متخصص اعلام کرده اند که باید تحت عمل جراحی قرار بگیرد. رضا شهابی اعلام کرده تا تعیین تکلیف پرونده اجازه جراحی نخواهد داد. وی پس از ۱۷ ماه حبس همچنان بلاتکلیف است.

ابراهیم مددی، نایب رییس سندیکای شرکت واحد، بدون یک روز مرخصی در حال سپری کردن سومین سال زندان خود می باشد.

حکم بهنام ابراهیم زاده فعال کارگری و ازدستگیر شدگان مراسم روز جهانی کارگر در پارک لاله (اردیبهشت ۸۸) که در حال گذراندن ۵ سال حبس خود در زندان است، به تایید شعبه ی تجدید نظر رسیده است.

همچنین تعداد دیگری از فعالان کارگری در زیر احکام سنگین قرار دارند....

در کنار این فشارها، پیش نویس اصلاحیه قانون کار نیز به مجلس ارائه شده است که در صورت تصویب و اجرا همین حداقل امنیت شغلی باقی مانده برای کارگران نیز از بین خواهد رفت و فشار بیشتری بر زندگی همه ی کارگران و حقوق بگیران وارد خواهد شد.

سوال مشخص این است: چرا در حالی که برخی از مسوولان، در ظاهر از مبارزات ضدسرمایه داری در کشورهای دیگر حمایت می کنند، در ایران فعالان کارگری که جرمی جز دفاع از حقوق کارگران در برابر سرمایه داران و متجاوزان به حقوق کار و مردم ندارند، این گونه مورد آزار و تعقیب و زندان قرار می گیرند؟

کانون مدافعان حقوق کارگر که دفاع از حقوق کارگران و زحمتکشان و حقوق بگیران را در همه ی زمینه ها و جبهه همت خود قرار داده است، این احکام زندان و بگیر و ببندها و اجحافات در حق فعالان کارگری را محکوم کرده و خواهان پایان دادن فوری این اعمال ضد کارگری است.

کانون مدافعان حقوق کارگر / آذر ۱۳۹۰

کارگران زیر تیغ بیکاری و گرانی، فعالان کارگری در حبس

۱۶ بهمن ۱۳۹۰

کارگران و مردم زحمتکش، زمستان نود را زیر تیغ بیکاری و گرانی، به میانه رساندند. تحریم اقتصادی و سایه شوم جنگ برای مردم ایران، تنها کابوسی همچون وضعیت فعلی عراق و افغانستان و لیبی، در آینده‌ای نامعلوم، نیست. مدت‌هاست کارگران و مردم زحمتکش، این کابوس را زندگی می‌کنند. بیکاری‌های گسترده‌ای که موج جدید تعطیلی موقت و دائم واحدهای تولیدی، به ارمغان آورده است، دامنگیر کارخانه‌های خودروسازی سایپا و پارس خودرو هم شده است. نیروی کار شاغل در صنعت خودروسازی، که به نسبت نیروی کار واحدهای تولیدی و خدماتی کوچکتر، امنیت شغلی و دستمزد بالاتری داشتند، آخرین قربانیان تحریم اقتصادی بوده اند.

تا میانه زمستان امسال هم، همچون فصول سیاه گذشته، عدم رعایت استانداردهای ایمنی در محیط کار به منظور "صرفه جویی در هزینه‌ها و افزایش سود" و انفجارهای کارخانه فولاد غدیر یزد و ایستگاه تقویت فشار گاز رشت، جان کارگران بسیاری را گرفت. البته راه‌های دیگری هم برای ستاندن جان کارگران هست. شنیدیم که:

"گروه خودروسازی بهمن، که مزدا تولید می‌کند، کارگران خود را با پرداخت حداقل حقوق تا ۱۵ فروردین ۱۳۹۱ بیکار کرده است. این گروه در هفته اخیر، تعدادی از کارگران را به سر کار فراخواند و اسامی شماری دیگر را به عنوان اخراجی، در تابلو اعلانات اعلام کرد. همزمان با اعلام این لیست، یکی از کارگران سالن رنگ گروه بهمن به نام مصطفی علیزاده، دست به خودکشی زد و فوت کرد."

یکی از نتایج افزایش ساعت به ساعت قیمت ارز و طلا و هجوم سرمایه داران ریز و درشت به بازار دلالی مجاز و غیر مجاز داخلی و خارجی (واردات)، تعطیلی واحدهای تولیدی و خدماتی بوده است. نتیجه دیگر متورم شدن بازار دلالی، افزایش نرخ تورم و گرانی‌های ساعت به ساعت بوده است. در حالیکه دستمزد نیروی کار، سال به سال و با نرخ پایین و دروغین حدود ۹ درصد، افزایش می‌یابد؛ افزایش قیمت کالاها و خدمات اساسی همچون اجاره مسکن و خوراک و پوشاک و درمان و آموزش و حمل و نقل، روزانه و چند ده درصدی است. به لطف سیاست اقتصادی خصوصی سازی و اهدای سرمایه‌های عمومی مردم در بخش‌های آموزش و درمان و حمل و نقل و انرژی و ... به سرمایه داران خصوصی و دولتی، هزینه‌های زندگی نیروی کار، به طور منظم، افزایش می‌یافت و بیکاری، گسترده تر می‌شد. تحریم اقتصادی اما، جهشی بزرگ در این افزایش بیکاری و تورم، ایجاد کرد.

در این وانفسا، کسانی از نیروی کار هم هستند که راه زندگی را، به مانند "مصطفی علیزاده" ها، سیاه و به پایان رسیده ندانند:

مگر نه اینکه ثروت‌های جامعه را دسته جمعی تولید می‌کنیم؟ مگر نه اینکه تورم و گرانی روزمره، سفره‌های مان را عین هم، لاغرتر می‌کند؟ مگر نه اینکه بیکاری، همه ما را به نوبت تهدید می‌کند؟ پس چرا راه علاج و مقاومت را، از دریچه تنگ تلاش انفرادی بجوییم؟ که آخر راه، یاس و خودکشی انتظار مان را بکشد به نوبت؟ ایستادن و مقاومت و چه بسا پیشروی، در گروهی تلاش دسته جمعی و متشکل نیروی کار است.

***

ایستاده‌اند هنوز و می‌ایستند و به پیش می‌روند تا همراه مان کنند. حبس و حکم و بیماری و آسیب‌های دوران بازجویی هم، جلودار شان نیست. بنگریدشان:

- علی اخوان، از یاران کانون مدافعان حقوق کارگر، شب ۸ بهمن، در منزلش بازداشت شد. اخوان هم اکنون برای گذراندن یک سال و نیم حبس تعزیری، در بند ۳۵۰ زندان اوین به سر می‌برد.

- محمد جراحی، فعال کارگری شهر تبریز، ۲۷ دی در خانه‌اش بازداشت شد.

- شاهرخ زمانی، از اعضای هیات بازگشایی سندیکای کارگران نقاش ساختمان، ۲۵ دی در محل کارش در تبریز و در حین نقاشی ساختمان، بازداشت شد. ماموران امنیتی، جراحی و زمانی را جهت اجرای حکم حبس تعزیری، بازداشت کرده اند. دادگاه تبریز، حکم پنج سال حبس برای محمد جراحی و یازده سال حبس برای شاهرخ زمانی، صادر کرده بود. هم اکنون، زمانی و جراحی، بدون دسترسی به لباس گرم و تحت فشارهای جسمی و روانی، در قرنطینه زندان تبریز به سر می‌برند.

- ساسان واهبی‌وش، فعال چپ دانشجویی دانشگاه آزاد تبریز، ۲۵ دی ماه جهت گذراندن باقی مانده حکم شش ماه حبس تعزیری، طی یک تماس تلفنی، به اتاق ۳۷ وزارت اطلاعات جنب زندان تبریز، احضار شد. واهبی‌وش، دو روز را در قرنطینه زندان گذراند و از ۱۳ بهمن، در بند مالی - سیاسی زندان تبریز به سر می‌برد.

- مهدی فراحی شاندیز، معلم و فعال کارگری، از هفته دوم دی ماه، برای گذراندن حکم سه سال حبس تعزیری، در بند ۳۵۰ زندان اوین، محبوس شده است.

- میثم نجاتی عارف، فعال کارگری و دانشجوی دانشگاه آزاد کرج، ۱۳ دی هنگام خروج از محل کارش در کارخانه سایپا، به دست ماموران امنیتی بازداشت و به محل نامعلومی منتقل شد.

- صدیق کریمی، از اعضای اتحادیه آزاد کارگران ایران، ۱۱ بهمن در پی مراجعه به دادگاه سنندج، بازداشت شد. دادگاه سنندج، حقوق ماهیانه ضامن کریمی را مسدود کرده بود.

- شیث امانی، از اعضای اتحادیه آزاد کارگران ایران، ۲۶ دی، هنگامی که برای پی گیری آزادی شریف ساعد پناه و مظفر صالح نیا، به دادگاه سنندج مراجعه کرده بود، بازداشت شد. امانی، به دنبال انجام عمل جراحی ناموفق دیسک کمر، همچنان دچار درد در ناحیه کمر است. امانی و کریمی، هم اکنون برای گذراندن حکم شش ماه حبس تعزیری، در زندان مرکزی سنندج به سر می‌برند. قابل ذکر است که این حکم، که برای اتهام برگزاری مراسم روز جهانی کارگر سال ۱۳۸۶ در سنندج صادر شده بود، توسط رییس وقت قوه قضاییه، لغو شده بود.

- شریف ساعد پناه و مظفر صالح نیا، از اعضای اتحادیه آزاد کارگران ایران، ۲۹ دی، پس از دو هفته بازداشت در زندان مرکزی شهر سنندج، با قرار وثیقه ۸۰ میلیون تومانی آزاد شدند.

- رضا شهبابی، از اعضای سندیکای کارگران شرکت واحد اتوبوسرانی تهران و حومه، که پس از بیست ماه بازداشت موقت و بلاتکلیفی در زندان و دو بار اعتصاب غذا، به بیمارستان منتقل شده بود، برای جراحی ستون فقرات و جایگزینی مهره گردن، به اتاق عمل برده شد، اما به علت عدم آمادگی جسمی شهبابی و ریسک بالای عمل و خطر فلج شدن، عمل جراحی وی انجام نشد. شهبابی که قبل از بازداشت در خرداد ۱۳۸۹، از سلامتی کامل برخوردار بود، طی دوره بازداشت موقت، دچار آسیب در ناحیه ستون فقرات شد. وی علاوه بر انجام عمل جراحی، نیاز به استراحت مطلق در منزل و فیزیوتراپی و کنترل منظم پزشک متخصص دارد.

- ابراهیم مددی، از اعضای سندیکای کارگران شرکت واحد اتوبوسرانی تهران و حومه، آخرین ماه‌های حکم سه سال و نیم حبس خود را در بند ۳۵۰ زندان اوین می‌گذراند. اول دی ماه، دادستان تهران با درخواست چند ساعت مرخصی وی برای شرکت در مراسم خاکسپاری برادرش، مخالفت کرد.

- علی نجاتی، از اعضای سندیکای کارگران نیشکر هفت تپه، برای گذراندن حکم یک سال حبس تعزیری، در زندان دزفول محبوس است و علی رغم صدور مرخصی پزشکی که تا دهم بهمن به تایید دادستان شوش، پزشکی قانونی و مقامات زندان رسیده است، همچنان در زندان به سر می‌برد. مرخصی پزشکی نجاتی، به دلیل وخامت وضعیت قلبی و احتمال سکته مجدد، صادر شده است. قابل ذکر است که نجاتی برای یک اتهام، دو بار محاکمه و محکوم شده است. وی حکم شش ماه حبس قبلی خود را، در زندان گذرانده بود.

- بهنام ابراهیم زاده، فعال کارگری و حقوق کودک، بیستین ماه از حکم پنج سال حبس تعزیری خود را در بند ۳۵۰ زندان اوین می‌گذراند. ابراهیم زاده طی دوره بازجویی در سال ۱۳۸۹ از ناحیه پرده گوش دچار آسیب شد و علی رغم درد مزمن در ناحیه گوش و دندان، تا کنون اجازه دسترسی به درمان، نداشته است. ابراهیم زاده، اخیراً پیشنهاد مقامات برای درخواست عفو مشروط را رد کرده است.

- سعید مدنی، پژوهشگر مسائل اجتماعی و استاد دانشگاه علوم بهزیستی و توانبخشی، ۱۸ دی، در خیابان بازداشت شد. مدنی را به زندان اوین منتقل کرده اند. در چند ماه گذشته، مقامات دانشگاه تحت فشار ماموران امنیتی، حضور سعید مدنی را در دانشگاه، محدود کرده بودند.

- تعدادی از کارگر، معلمان و فعال کارگری اصفهان به دلیل "اقدام برای برپایی تجمع اعتراضی روز جهانی کارگر سال ۱۳۸۹ در محل کارشان"، در دی ماه ۱۳۹۰ هر کدام به چند سال حبس تعزیری محکوم شدند.

برای تعداد دیگری از فعالان کارگری نیز، احکام سنگین زندان صادر شده است. تعدادی از فعالان کارگری نیز، با قرار وثیقه‌های سنگین، در انتظار تشکیل دادگاه و صدور حکم، به سر می‌برند.

کانون مدافعان حقوق کارگر، خواستار لغو احکام ناعادلانه و آزادی بی قید و شرط فعالان کارگری و کارگران زندانی است.

۱۶ بهمن ۱۳۹۰ / کانون مدافعان حقوق کارگر

درخواست از رضا شهبابی برای اتمام اعتصاب غذا

رضا شهبابی، عضو هیات مدیره سندیکای کارگران شرکت واحد اتوبوسرانی تهران و حومه، امروز یکشنبه بیستم آذر، طی تماس تلفنی به خانواده اش اطلاع داد که بیستمین روز اعتصاب غذای خود را می‌گذراند.

شهبابی را به بند ۳۵۰ زندان اوین منتقل کرده اند. مسئولان درمانگاه زندان پس از معاینه وی، گفته‌اند که اعزامش به بیمارستان، مشروط به بهبود حالش است!

طی نوزده ماه "بازداشت موقت"، اوضاع جسمی شهبابی بسیار وخیم شده است و نیاز فوری به بستری شدن در بیمارستان دارد.

بدیهی است سلامت رضا شهبابی، برای ادامه فعالیت‌های کارگری اش، ضروری است. کانون مدافعان حقوق کارگر، مسئولیت سلامت شهبابی را همچون هر بازداشتی و زندانی دیگری، بر عهده زندانبانان می‌داند. در ضمن، از رضا شهبابی درخواست می‌کنیم جهت حفظ سلامت، به اعتصاب غذایش پایان دهد.

کانون مدافعان حقوق کارگر / ۲۰ آذر ۱۳۹۰

رضا شهبابی بنا به درخواست خانواده و فعالان کارگری، به اعتصاب غذای سی روزه خود پایان داد

کانون مدافعان حقوق کارگر - رضا شهبابی، عضو هیات مدیره سندیکای کارگران شرکت واحد اتوبوسرانی تهران و حومه، ساعت ۴ بعد از ظهر امروز پنجشنبه اول دی ماه ۱۳۹۰ در بخش ICU بیمارستان هزار تخت خوابی (امام خمینی) و در حضور خانواده و فعالان کارگری، به اعتصاب غذای خود پایان داد. شهبابی از اول آذر ماه ۱۳۹۰ در اعتراض به بازداشت غیر قانونی، بلا تکلیفی نوزده ماهه و وضعیت وخیم جسمی اش، برای بار دوم دست به اعتصاب غذا زده بود. وی اعلام کرد بنا به درخواست فعالان و تشکل های کارگری، اکنون که به بیمارستان منتقل شده و مسئولان پذیرفته اند که زیر نظارت خانواده اش، تحت عمل جراحی قرار گیرد، به اعتصاب خود پایان می دهد.

شهبابی، که قبل از بازداشتش در خرداد ۱۳۸۹ از سلامت کامل برخوردار بود، طی زمان بازداشت، از ناحیه مهره های گردن، دچار آسیب جدی شده است، به طوری که در خطر فلج شدن قرار دارد و نیاز فوری به عمل جراحی و مراقبت های ویژه پس از عمل دارد. کانون مدافعان حقوق کارگر، خواستار آزادی فوری و بدون قید و شرط رضا شهبابی و انجام عمل جراحی های لازم است. رضا شهبابی باید پس از عمل جراحی، بیرون از زندان و در کنار خانواده اش، تحت مراقبت پزشکی قرار گیرد.

هشدار کانون مدافعان حقوق کارگر درباره افزایش فشار بر کارگران و فعالان کارگری

در ماه گذشته، چندین مورد از افزایش فشار بر فعالان کارگری به اجرا در آمده است:

علی نجاتی، عضو هیات مدیره سندیکای کارگران نیشکر هفت تپه، که به تازگی از عمل جراحی قلب مرخص شده بود، هنگامی که جهت ارائه مدارک پزشکی به دادسرا مراجعه کرده بود، برای گذراندن یک سال محکومیت، به زندان فرستاده شد. این در حالی است که نجاتی، برای همین اتهام قبلا به شش ماه زندان محکوم شده و دوران محکومیتش را سپری کرده است.

هم زمان، حکم بیست و دو سال و شش ماه حبس برای فعالان کارگری و دانشجویی تبریز، شاهرخ زمانی (عضو هیات بازگشایی سندیکای نقاشان)، نیما پور یعقوب، محمد جراحی و ساسان واهبی وش، توسط شعبه تجدید نظر تایید گردید.

همچنین حکم یک سال و نیم حبس تعزیری علی اخوان، از یاران کانون مدافعان حقوق کارگر، تایید گردید. اخوان را برای اجرای حکم، به زندان فرا خوانده اند.

در همین حال، رضا شهبابی، عضو هیات مدیره سندیکای کارگران شرکت واحد اتوبوسرانی تهران و حومه، به دلیل وضعیت جسمی وخیم، از زندان به بیمارستان منتقل شده و بعد از معاینات، پزشکان متخصص اعلام کرده اند که باید تحت عمل جراحی قرار گیرد. شهبابی اعلام کرده تا تعیین تکلیف پرونده، اجازه جراحی نخواهد داد. وی پس از هفده ماه "بازداشت موقت"، همچنان زندانی و بلا تکلیف است.

ابراهیم مددی، نایب رییس سندیکای کارگران شرکت واحد اتوبوسرانی تهران و حومه، بدون حتی یک روز مرخصی، در حال سپری کردن سومین سال زندان خود است.

حکم پنج سال حبس تعزیری بهنام ابراهیم زاده، فعال کارگری و از دستگیر شدگان مراسم روز جهانی کارگر در پارک لاله (اردیبهشت ۸۸)، به تایید شعبه تجدید نظر رسیده است. ابراهیم زاده از خرداد ۱۳۸۹ زندانی است.

تعداد دیگری از فعالان کارگری نیز، در زیر احکام سنگین قرار دارند.

در کنار این فشارها، پیش نویس اصلاحیه قانون کار به مجلس ارائه شده است که در صورت تصویب و اجرای آن، همین حداقل امنیت شغلی باقی مانده برای کارگران نیز از بین خواهد رفت و فشار بیشتری بر زندگی همه کارگران و حقوق بگیران وارد خواهد شد. سوال این است:

چرا در حالی که برخی از مسئولان، در ظاهر از مبارزات ضد سرمایه داری در کشورهای دیگر حمایت می کنند، در ایران فعالان کارگری که جرمی جز دفاع از حقوق کارگران در برابر سرمایه داران و متجاوزان به حقوق کار و مردم ندارند، این گونه مورد آزار و تعقیب و زندان قرار می گیرند؟ کانون مدافعان حقوق کارگر، که دفاع از حقوق کارگران، زحمتکشان و حقوق بگیران را در همه زمینه ها، وجهه همت خود قرار داده است، این احکام زندان و بگیر و ببندها و اجحافات در حق کارگران و فعالان کارگری را محکوم کرده و خواهان پایان دادن فوری این اعمال و طرح های ضد کارگری است.

کانون مدافعان حقوق کارگر / پنجم آذر ۱۳۹۰

اطلاعیه کانون مدافعان حقوق کارگر درباره دستگیری فریبرز رییس دانا

نیمه شب ۲۷ آذر ۸۹، ماموران امنیتی با ورود به منزل فریبرز رییس دانا، اقتصاددان، یار دیرین کانون مدافعان حقوق کارگر، به بازرسی منزل مسکونی و ضبط کامپیوتر و دست نوشته های وی مبادرت کرده، و پس از یک ساعت او را بازداشت و به مکان نامعلومی منتقل کردند.

این دستگیری چند ساعت پس از آن صورت گرفت که رییس دانا در اقدامی شجاعانه اعلام کرده بود که اجرای هدفمند سازی یارانه ها فشردن گلوی کارگران و زحمتکشان و حمله همه جانبه به سفره ی خالی آنان است.

دستگیری وی بیانگر آن است که حمله کنندگان به سفره ی خالی مزدبگیران و کارگران می خواهند اعلام کنند که هیچ گونه اعتراضی را تحمل نخواهند کرد و با ایجاد فضای قبرستانی می خواهند هر گونه اجحافی را بر مردم روا دارند.

کانون مدافعان حقوق کارگر ضمن حمایت همه جانبه از نظرات قاطع این اقتصاددان در دفاع از زندگی کارگران و زحمتکشان، خواهان آزادی بی قید و شرط و فوری اوست. رییس دانا هیچ جرمی جز بیان خواسته های کارگران و زحمتکشان مرتکب نشده است. زبان و قلم گویای او خواسته های واقعی میلیون ها انسان زحمتکشی است که در زیر خط فقر زندگی می کنند.

کانون مدافعان حقوق کارگر بار دیگر هشدار می دهد که نشان دادن قدرت به کارگران و زحمتکشان و دستگیری روشنفکران مدافع آنان مشکلات مردم ما را نه تنها حل نخواهد کرد بلکه بر شدت وحدت آن خواهد افزود و کارگران و زحمتکشان و مردم تحت ستم را در مسیر احقاق حقوق از دست رفته خود مصمم تر خواهد کرد .

کانون مدافعان حقوق کارگر

بیانیه ی کانون مدافعان حقوق کارگر در باره دستگیری علی اخوان

ساعت دو نیمه شب سیزدهم خرداد، ماموران امنیتی به منزل شخصی علی رضا اخوان وارد شده و بدون داشتن حکم قانونی، پس از جست و جوی کامل منزل که بیش از دو ساعت به طول انجامید، وی را دستگیر کرده و با خود بردند. در تماس تلفنی که او پس از ۲۴ ساعت با منزل داشته، از بازداشت خود در سلول انفرادی ۲۰۹ اوین خبر داده است.

علیرضا اخوان هیچ گونه فعالیتی به جز دفاع از حقوق کارگران و زحمتکشان نداشته است.

تا کنون هیچ گونه اتهام مشخصی علیه وی اعلام نشده است. این اولین بار نیست که حقوق اولیه افراد نقض شده و مراحل قانونی در باره دستگیری افراد زیر پا گذاشته می شود.

کانون مدافعان حقوق کارگر ضمن محکوم کردن بازداشت غیر قانونی یکی از یاران خود، خواهان آزادی بدون قید و شرط تمامی زندانیان سیاسی و عقیدتی می باشد.

کانون مدافعان حقوق کارگر

۱۶ خرداد

بیانیه کانون مدافعان حقوق کارگر در اعتراض به دستگیری و تداوم بازداشت فعالان کارگری و دانشجویی

تبریز

حدود دو ماه است که تعدادی از فعالان کارگری و دانشجویی در تبریز بازداشت شده اند. شاهرخ زمانی، نیما پوریعقوب، ساسان واهی و ش، محمد جراحی و سید بیوک سیدلر پنج زندانی ای هستند که گناهی به جز دفاع از حقوق کارگران و زحمتکشان و اعتراض به ستم های طبقاتی نداشته اند.

آنان در ابتدای بازداشت، بیش از یک ماه در سلول های انفرادی در شرایط سخت بازجویی شده اند تا به گناهان ناکرده اعتراف کنند، به طوری که شاهرخ زمانی، در اعتراض به حبس در انفرادی و شرایط سخت بازجویی، به مدت ۲۶ روز دست به اعتصاب غذا زد. اکنون بیش از دو ماه است که حتا پس از انتقال به زندان عمومی، همگی در وضعیت بلاتکلیفی به سر می برند. در حالی که تا کنون هیچ گونه اتهام مشخصی به آنان وارد نشده است، مسئولان امنیتی و قضایی تلاش می کنند تا برای آنان پرونده سازی کرده و آنان را به دادگاه بفرستند.

ما خواهان آزادی بدون قید و شرط کلیه زندانیان سیاسی از جمله این زندانیان هستیم و نگهداری آنان را در شرایط سخت زندان ها، مغایر با اصول انسانی و حقوقی می دانیم.

کانون مدافعان حقوق کارگر بنا به منشور خود، فعالیت اجتماعی و دفاع از حقوق کارگران و زحمتکشان را حق همه ی انسان های آزادی خواه و حق طلب دانسته و هرگونه فعالیت در جهت ایجاد تشکل های صنفی و طبقاتی در دفاع از حقوق زحمتکشان را، حق مسلم فعالان اجتماعی می داند و این گونه دستگیری ها و آزار فعالان را محکوم می کند.

۱۴ مرداد ۱۳۹۰

کانون مدافعان حقوق کارگر

بیانیه کانون مدافعان حقوق کارگر درباره دستگیری‌های هر روزه، احکام ناعادلانه و کشته شدن زندانیان

سیاسی

دستگیری، صدور کیفرخواست، محاکمه و فشار بر زندانیان و خانواده‌های داغدیدگان، به اموری عادی تبدیل شده است. محکوم کردن فریبرز رییس دانا، از یاران کانون مدافعان حقوق کارگر، به اتهام نوشتن و بیان کردن نظراتش در دفاع از حقوق انسانی، بیش از هر چیز، سند محکومیت اقتدارگرایی است که به بن بست رسیده‌اند. مساله شکنجه و تجاوز در زندانها و برقراری دادگاه‌های فرمایشی، دیگر بر هیچ کس پوشیده نیست و نمی‌توان آن را با محکومیت دیگران، پرده پوشی کرد. این حکم و احکام مشابه، ادعای است که محاکمه گران، علیه آزادی بیان و اندیشه صادر کرده‌اند.

این حکم محکومیت، در حالی صادر می‌شود که صاحبان قدرت تلاش می‌کنند با آزادی موقت برخی زندانیان مانند منصور اسانلو که دوران محکومیتش در حال اتمام است، از خود چهره‌ای دیگر ارائه دهند و در نهادهای بین المللی همانند سازمان جهانی کار، این گونه تبلیغ کنند که سیاست‌های حاکم درباره‌ی بگیر و ببندها تغییر کرده است. هرچند ما آزادی منصور اسانلو، رییس هیات مدیره سندیکای کارگران شرکت واحد را به فال نیک می‌گیریم و از آن استقبال می‌کنیم، اما زندانی بودن ابراهیم مددی و رضا شهابی، از اعضای سندیکای کارگران شرکت واحد و بهنام ابراهیم زاده از فعالان کارگری، صدور احکام اولیه زندان برای دیگر فعالان اجتماعی و در حبس نگه داشتن آنان، دستگیری فعالان کارگری از جمله شاهرخ زمان و... در تبریز، برگزاری دادگاه برای علی نجاتی عضو سندیکای کارگران نیشکر هفت تپه و دوازده نفر از فعالان کارگری کردستان، مرگ‌های شبهه‌برانگیز و بی‌پاسخ زنده‌یادان هاله سحابی (در زمان مرخصی موقت از زندان و در مراسم خاکسپاری پیکر پدرش مهندس عزت الله سحابی) و هدی صابر (در زندان و در حال اعتصاب غذا) همه و همه نشانگر آن است که هیچ گونه تغییر اساسی در سیاست‌های اقتدارگرایان، در برابر فعالیت‌های مستقل اجتماعی و کارگری به وجود نیامده است.

اقتدارگرایان با زندانیان سیاسی و فعالان اجتماعی و کارگری همانند گروگان‌هایی برخورد می‌کنند که در معاملات دیپلماتیک آنان را وجه المصلحه قرار می‌دهند. انتخاب هیات ایرانی به مجمع ریاست سازمان جهانی کار، هم زمان با آزادی موقت منصور اسانلو و تشدید فشار بر سایر فعالان کارگری، بیانگر همان بده بستان‌هاست.

در تاریخ دیپلماسی جهانی سابقه ندارد که دولتی با شهروندان خودش به عنوان گروگان‌های سیاسی برخورد کند و از زندانی کردن آنان در بدست آوردن امتیازات دیپلماتیک استفاده کند.

ما ضمن محکوم کردن این بده بستان‌ها، خواهان آزادی بی قید و شرط کلیه زندانیان سیاسی و عقیدتی و پذیرش مقابله‌نامه‌های بین‌المللی و میثاق‌های حقوق بشری و اجرای آنها بدون هیچ عذر و بهانه‌ای هستیم.

بار دیگر اعلام می‌کنیم که به بند کشیدن، شکنجه، زندانی کردن و کشتار مخالفان سیاسی، آینده محتوم اقتدارگرایان و حاکمیت‌های رو در روی مردم را تغییر نخواهد داد. تنها راه، واگذاری حاکمیت به مردمی است که ده‌ها سال است برای کسب آزادی و برابری مبارزه می‌کنند و تا به دست آوردن آزادی و برابری، از پای نخواهند نشست.

کانون مدافعان حقوق کارگر

به مناسبت آزادی ابراهیم مددی

ابراهیم مددی با پایان یافتن دوران محکومیتش از زندان آزاد شد. وی با سرفرازی در دفاع از حقوق کارگران این دوران را به پایان رساند، در حالی که در تمام مدت زندان او تنها در یک مورد، آن هم چند ماه قبل از آزادی به مرخصی آمد و حتا چند ماه از

مدت زندان وی محاسبه نشد تا هر چه بیشتر این فعال کارگری را در زندان نگه دارند. به این تصور که با نگهداری وی در زندان می توانند ترس و وحشت را در جنبش کارگری و در میان فعالین آن رواج دهند و کارگران را وا دارند که از خواسته‌های به حق خود دست بردارند. مددی آزاد شد، اما هنوز تعدادی از فعالین کارگری همچنان در زندان به سر می برند. علی اخوان، رضا شهبابی، بهنام ابراهیم زاده، علی نجاتی، شاهرخ زمانی، محمد جراحی و... هم چنان بر خواسته‌های به حق کارگران و زحمتکشان پای می فشارند و دوران محکومیت خود را به جرم ناکرده سپری می کنند. جرم آنان نیز دفاع از حقوق کارگران و زحمتکشان و اعتراض به ظلم و ستم و نابرابری‌های طبقاتی و اجتماعی است. کانون مدافعان حقوق کارگر ضمن تبریک و شادباش آزادی این فعال کارگری، خواهان آزادی کلیه زندانیان سیاسی و فعالان اجتماعی در بند است. زیرا دفاع از حقوق انسانی همه ی مردم، حق مسلم همگان است.

اول اردیبهشت ۹۱ / کانون مدافعان حقوق کارگر

از حقوق زندانیان سیاسی و کارگری دفاع کنیم

بر طبق اطلاع از زندان تبریز، محمد جراحی (فعال کارگری که به ۶سال حبس محکوم شده و در زندان تبریز مشغول گذراندن دوران حبس خود است) تحت فشارهای شدید روانی و جسمی قرار دارد. این زندانی توسط زندانیان عادی (با تحریک زندان بانان) تهدید شده که مورد آزار و ضرب و شتم قرار خواهد گرفت. چندی پیش نیز، شاهرخ زمانی، دیگر فعال کارگر زندانی که به ۱۱ سال زندان محکوم شده، به زندان رجایی شهر تبعید شده است. به طور مدام گزارش‌هایی از آزار و تهدید و ضرب و شتم زندانیان منتشر می شود. شرایط زندان به گونه ای است که زندانیان سیاسی احساس امنیت نمی کنند. زندان بانان با ایجاد فضای رعب و وحشت در زندان، زندانیان را وادار می کنند تا به خواسته‌هایشان به هر ترتیب رضایت دهند. آنان فضای زندان را به گونه ای می خواهند که هیچ اعتراض و انتقادی نباشد تا به هر ترتیب زندان را برای تبهکاران و خلاف کاران امن نگه دارند و از این طریق، با پرورش خلافکاران و باندهای تبهکار، زندان تبدیل به مکانی برای کسب سود شود.

حفظ جان و امنیت زندانیان سیاسی، منجمله زندانیان کارگری به عهده ی مسوولین قوه قضائیه است و باید در قبال عدم امنیت آنان پاسخگو باشند. تفکیک زندانیان سیاسی و کارگری از زندانیان عادی باید در دستور کار قوه ی قضائیه قرار گیرد. این کمترین خواسته ی زندانیان سیاسی است. ما خواستار آزادی بی قید و شرط تمام زندانیان سیاسی و منجمله کارگران و فعالان کارگری هستیم که جرمی جز دفاع از کارگران و مردم ندارند.

آبان ۱۳۹۱ / کانون مدافعان حقوق کارگر

مرگ ستار بهشتی کارگر وبلاگ نویسی باید پیگیری شود .

ستار بهشتی، کارگر وبلاگ نویسی که تنها جرم او دفاع از حقوق اولیه انسانی بود، در بازداشت پلیس جان باخت. این کارگر که تنها صدای اعتراض خود را به وضعیت حاکم بر جامعه از طریق نوشته‌های شخصی در وبلاگش اعلام کرده بود، به

شهادت هم بندی‌هایش در اثر شکنجه‌های وارده در بازداشتگاه در گذشت. او جرمی جز اعتراض به بی عدالتی‌ها و محرومیت‌های حاکم بر کارگران و زحمتکشان نداشت و به گفته خودش به علت کارگر بودن و نداشتن تمکن مالی و سهمیه‌های غیرعادلانه در دانشگاه، نتوانست به تحصیلاتش ادامه دهد. زندگی او مشتئی از خروار زندگی میلیون‌ها کارگری است که به علت فقر و تنگدستی و شرایط ناعادلانه حاکم در سختی و تنگدستی روزگار می گذرانند. در حالی که افرادی محدود از زندگی‌های افسانه ای و بریز و بپاش‌های بی حساب برخوردارند.

رفتارهای غیرانسانی در بازداشتگاه‌ها، سالهاست که از سوی منابع مختلف مورد تایید قرار گرفته است. مرگ زهرا کاظمی، قربانی‌های کهریزک و قتل‌های زنجیره ای مخالفان از زمره گواهان شناخته شده ی این روند هستند. متأسفانه پرونده‌های تشکیل شده در موارد گذشته هیچ یک به جایی نرسیده است. ما خواهان پی گیری و مشخص شدن آمران و عاملان این برخوردها در همه سطوح هستیم تا بار دیگر شاهد چنین فجایی نباشیم و کارگران و زحمتکشان و همه آحاد مردم بتوانند خواسته‌های خود را بدون هیچ محدودیتی بیان کنند.

سندیکای رانندگان شرکت واحد تهران و حومه / اتحادیه نیروی کار پروژه ای / کانون مدافعان حقوق کارگر/ اسفند ۱۳۹۱ ه.ش.

تهدیدهای جدید علیه فعالان کارگری

در آستانه‌ی روز زن و در سالگرد روزی که با یاد کشتار کارگران زن صنایع نساجی در شهر شیکاگو در سال ۱۸۸۶، همه ساله برگزار می‌شود، مقامات انتظامی و امنیتی حملات جدیدی را علیه فعالان کارگری سازمان داده اند.

دستگیری تعدادی از اعضای کمیته‌ی هماهنگی برای کمک به ایجاد تشکل‌های کارگری (علی آزادی، وفا قادری، خالد حسینی، بهزاد فرج‌اللهی و حامد محمود نژاد) در شهر سنج و یکی از اعضای اتحادیه آزاد کارگران (شریف ساعدپناه)، در راستای تهدیدهای هر ساله، برای جلوگیری از برگزاری هر گونه مراسمی

هم زمان هک و محو وبلاگ کانون مدافعان حقوق کارگر، نشانگر برنامه ریزی برای ایجاد محدودیت‌های جدید در برابر دفاع از حقوق کارگران و زنان است.

بارها مقامات امنیتی بی تاثیر بودن این اقدامات را در جهت گسترش فعالیت‌های کارگری و دفاع از حقوق زنان امتحان کرده اند. اما هم چنان بر این گمان باطل هستند که این اعمال، ندای آزادی خواهی و دفاع از حقوق زحمت کشان را خاموش می‌کند. غافل از این که تا ظلم و ستم و بی حقوقی اکثریت قاطع مردم این دیار ادامه دارد، مبارزه و حق طلبی و خواست دگرگونی نظام سرمایه، هم چنان پابرجا خواهد بود. ما ضمن محکوم کردن این اعمال خواستار آزادی فوری و بدون قید و شرط کلیه دستگیرشدگان و رفع محدودیت‌های اعمال شده بر مدافعان حقوق کارگران و زنان هستیم.

کانون مدافعان حقوق کارگر / ۲۰ اسفند ۱۳۹۱

بیانیه کانون مدافعان حقوق کارگر در مورد ادامه فشار بر فعالان کارگری

فرییز رئیس دانا پس از گذراندن یک سال زندان و پایان دوران محکومیتش در روز دو شنبه ۹۲/۱/۲۶ از بند ۳۵۰ زندان اوین آزاد شد. جرم او آن بود که در شب اعلام هدفمندی یارانه‌ها توسط دولت، در یک مصاحبه این طرح را ضد کارگران و مردم

تحت ستم دانسته بود. در همان شب ماموران به منزل او ریخته و در ساعت ۱۲ شب او را در برابر چشمان نگران فرزند خردسالش بازداشت کردند. او در دادگاه از موضع خود دفاع کرد و حاضر به پس گرفتن حرف خود نشد. در تمام مدت بازداشت هیچ تقاضایی را برای مرخصی و سایر حقوق قانونی زندانیان

نکرد و همواره در زندان از مواضع خود کوتاه نیامد که همانا دفاع از حقوق کارگران و زحمتکشان است. اکنون که پس از سپری کردن دوران محکومیت خود از زندان آزاد می شود، صحت مواضع او در باره طرح هدفمندی یارانه‌ها بیش از پیش اثبات شده است. این طرح که به آزاد سازی قیمت‌ها و تورم لجام گسیخته انجامیده، هر دم شکاف طبقاتی را در جامعه افزایش داده و زندگی فلاکت باری را بر مردم تحمیل کرده است.

همزمان با آزادی رییس دانا، رضا شهبابی، عضو سندیکای شرکت واحد که جهت معالجه در مرخصی بود، با تمدید نشدن مرخصی اش به زندان بازگشت. تعداد زیادی از فعالین کارگری و اعضای سندیکای شرکت واحد به همراه فرزندان خردسال و خانواده‌ی نگران او، سرود خوانان با آرزوی آزادی اش، او را بدرقه کردند. رضا شهبابی درحالی به زندان بازگشت که معالجات وی نیمه کاره مانده است.

با ادامه مرخصی بهنام ابراهیم زاده نیز موافقت نشده است و هنگامی که وی برای تمدید مرخصی مراجعه کرده به وی ابلاغ شده که غیبت هم دارد و باید هر چه زودتر خود را به زندان معرفی کند. این درحالی است که نیما ابراهیم زاده هم چنان تحت شیمی درمانی است و تهیه‌ی داروهای وی معضل بزرگی برای خانواده‌ی ایشان شده است و بیم آن می‌رود با بازگشت بهنام به زندان روند معالجات وی دچار اختلال شود.

در همین حال با مرخصی محمد جراحی که تحت پرتو درمانی قرار دارد موافقت نشده است. این درحالی است که بعد از هر دوره پرتودرمانی بیمار باید به مدت یک هفته در قرنطینه تحت مراقبت باشد، زیرا تشعشعات درمانی برای نزدیکان بیمار ایجاد مشکل خواهد کرد.

آنها گمان می‌کنند با فشار به کارگران و فعالان کارگری زندانی و ایجاد شرایط غیرانسانی در زندان‌ها و فشار بر خانواده‌های زندانیان می‌توانند از اعتراضات کارگری جلوگیری کنند، اعتراضاتی که ناشی از تورم، گرانی و عدم افزایش دستمزدهاست که زندگی را بر کارگران بسیار دشوار کرده است.

این آزادی و بازگشت به زندان نشان می‌دهد که کارگران و فعالان کارگری همچنان در عقاید خود محکم و استوار ایستاده‌اند و بر حقوق کارگران پای می‌فشارند. کانون مدافعان حقوق کارگر باردیگر خواهان آزادی بی قید و شرط همه‌ی زندانیان سیاسی و فعالان کارگری است و بارها هشدار داده که این بگیری و بیندها تاثیری در اراده کارگران و فعالان کارگری در احقاق حقوق خود نخواهد داشت.

۲۶ فروردین ۹۲ / کانون مدافعان حقوق کارگر

مرگ افشین اسانلو باید پیگیری شود

افشین اسانلو زندانی سیاسی و راننده سابق شرکت واحد، در زندان رجائی شهر درگذشت. او در دادگاهی به زندان محکوم شده بود که از داشتن وکیل محروم بود و در حالی که جرم او سیاسی و امنیتی عنوان شده بود، هیچ هیات منصفه‌ای در دادگاه حضور نداشت. او تحت بازجویی‌های شدید قرار گرفته بود، به طوری که پس از بازجویی به شهادت سایر زندانیان تعدادی از دندان‌های او شکسته بود و آثار ضرب و جرح در بدن او باقی بود.

این امر در حالی اتفاق می‌افتد که سایر فعالان کارگری و خانواده‌هایشان تحت فشارهای فزاینده‌ای قرار گرفته‌اند.

پس از بازگشت بهنام ابراهیم زاده به زندان، حال فرزند او، نیما که در حال شیمی درمانی است، وخیم شده به طوری که ملاقات‌کنندگان او در بیمارستان از افسردگی و رنج مضاعف او خبر می‌دهند.

همسر رضا شهبابی مورد بازجویی قرار گرفته و همسر علی نجاتی محاکمه شده است.

شاهرخ زمانی مورد بدرفتاری‌های زندان بانان قرار دارد و محمد جراحی به رغم توصیه پزشکان برای ادامه درمان در خارج از زندان، همچنان در شریط سختی در زندان تبریز به سر می‌برد. رضا شهابی نیز شرایط مناسبی در زندان ندارد.

هم چنین پدram نصرالهی، جلیل محمدی، وفا قادری، شاهپور احسانی راد و دیگر فعالان کارگری یا دوران زندان و بازجویی را می‌گذرانند یا تحت پیگرد قضایی قرار دارند.

به نظر می‌رسد همه‌ی این فشارها به فعالان کارگری به این دلیل وارد می‌شود که مشکلات اقتصادی ناشی از تورم و گرانی‌های مضاعف و بیکاری فزاینده، زندگی را برای کارگران به شدت دشوار کرده است و مسوولان به جای حل این مسایل، نگرانی خود را از تمام شدن طاقت کارگران و اقدامات جدی‌تر آنان، به این گونه نشان می‌دهند.

کانون مدافعان حقوق کارگر خواستار پیگیری مرگ افشین اسانلو در زندان گوهر دشت بوده و از تمامی نهادهای کارگری و مردمی داخلی و بین‌المللی می‌خواهد که با وحدت و همدلی بیشتر خواستار توقف فشارهای فزاینده بر فعالان کارگری و اجتماعی شوند تا از چنین فجایی جلوگیری شود.

ما خواهان آزادی بی‌قید و شرط تمام زندانیان سیاسی و کارگری هستیم.

کانون مدافعان حقوق کارگر - اول تیر ۱۳۹۲

ادامه‌ی دستگیری‌ها و پیگرد برای فعالان کارگری

در آستانه‌ی انتخابات ریاست جمهوری و رویدادهای پس از آن، شماری از فعالان کارگری و اجتماعی به دادگاه‌ها و ادارات اطلاعات احضار یا تحت پیگیری قرار گرفته یا روانه‌ی زندان شده‌اند.

بیش از دو ماه است که حسن صارمی فعال حقوق کودکان کار به همراه دو فرزند خود در بازداشت به سر می‌برد و طی این مدت خانواده‌شان در بی‌اطلاعی کامل از آن‌ها هستند و هیچ‌گونه اطلاعی از اتهامات وارده به او و فرزندانش در دست نیست و آنها از داشتن وکیل و حق ملاقات که از ابتدایی‌ترین حقوق متهم است، محروم هستند.

خالد حسینی، وفا قادری و بهزاد فرج الهی هر یک به یک سال حبس تعزیری محکوم شده‌اند. شماری از اعضای کمیته‌ی هماهنگی برای کمک به ایجاد تشکل‌های کارگری به دادرسی رشت احضار شده‌اند. پدram نصرالهی از زندان به دادگاه انقلاب فرا خوانده شده است. سه تن دیگر از فعالان کارگری مهاباد به نام‌های محمد مولانائی، یوسف آب‌خرابات و واحد سیده روز دوشنبه ۱۴ مردادماه به اداره اطلاعات این شهر احضار و احکام صادره به آنان ابلاغ شده است. بار دیگر با ادامه مرخصی بهنام ابراهیم زاده مخالفت شده است و...

کانون مدافعان حقوق کارگر درجهت دفاع از آزادی و حق تشکل برای همه‌ی فعالان کارگری و اجتماعی خواهان رسیدگی شفاف و علنی به کار ایشان و آزادی بی‌قید و شرط آنان است. کانون مثل همیشه صرف‌نظر از هر گونه اتهامی که به آنان وارد شده است، پیگیر حقوق تضییع شده‌ی همه‌ی فعالان اجتماعی و آزادی‌خواه خواهد بود.

کانون مدافعان حقوق کارگر / مرداد ۹۲

پیام به نهادهای بین المللی

پیام کانون مدافعان حقوق کارگر به بیست و پنجمین نشست سالانه زاپاتیستها

به نام تاریخ یک دروغ به ما گفته‌اند ، دروغ در باره شکست امید ، دروغ در باره شکست شرافت دروغ در باره شکست انسانیت (از اولین بیانیه زاپاتیستها در ۱۹۹۶)

امروز با گذشت بیش از ۱۲ سال از اولین بیانیه عمومی زاپاتیستها بسیاری از دروغ‌ها آشکار شده است . امروز انسان‌های زیادی در سرتاسر جهان همراه شما برای آزادی و صلح و داشتن یک زندگی شرافتمندانه مبارزه می‌کنند . امروز دروغگوئی سرمایه‌داری جهانی و نظام سرمایه‌داری برای بسیاری از مردم جهان روشن شده است . دو دهه پیش تئوریسین‌های نظلم سرمایه‌داری گمان می‌کردند که توانسته‌اند با زرق و برق دادن به تئوری‌های خود و با فریب مردم جهان که دیگر نظامی بهتر از سرمایه‌داری نیست ، تمام جهان را تسخیر کنند و صحبت از نظم نوین جهانی به رهبری سرمایه‌داری می‌کردند . اما اکنون آن‌چنان در بحران خودساخته و جنگ‌های ویرانگر درگیر شده‌اند که خودشان به راحتی امید خلاصی از آن را ندارند. سرمایه‌داری بحران زده هر روز با مشکلات جدیدی مواجه می‌شود و دست به جنگ‌های ویرانگر جدیدی می‌زند که مردم دورترین سرزمین‌ها را در برمی‌گیرد . این نظام می‌خواهد با راهاندازی جنگ‌های متعدد بر مشکلات خود سرپوش بگذارد تا آن که بتواند از کارگران و زحمت‌کشان جهان به شدیدترین وجه بهره‌کشی کند. نظلم جهانی می‌خواهد با افزایش پلیس و ارتش کاملاً مسلح بر سرتاسر جهان مسلط شود و سرمایه‌های خود را بر سراسر جهان گسترش دهد . تا از کارگران و زحمت‌کشان بهره‌کشی کند و بر سرمایه‌های خود بیافزاید . تا نیروی کار را له کرده و از تمام رفق ان برای طمع سیری ناپذیر خود سود ببرد . نظام سرمایه‌داری جهانی و همراه با آن سرمایه‌داری بومی تمام تلاش خود را میکند تا زمینه امن برای غارت و چپاول نیروی کار و بهره‌کشی از آن را فراهم کند . در این زمینه نیروهای همانند زاپاتیستها مانع غارت و بهره‌کشی آسان برای این نظام هستند . هرچند ممکن است به ملاحظاتی نیروهای سرکوب‌گر مجبور باشند برای مدتی خشم خود را فروببرند ، اما مسلماً آرام نخواهند گرفت و باتمام توان تلاش خواهند کرد از طریق ایجاد تفرقه در صفوف مبارزین و بیهوده نشان دادن مبارزاتشان برای مدتی جلو گسترش مبارزات را بگیرند . اما هوشیاری مبارزان باید آن‌چنان باشد که تمام دسیسه‌های آن‌ها را خنثی کند .

ما در این منطقه خشم و غضب سرمایه‌داری را در جنگ و لشکرکشی و تقویت نظام‌های دیکتاتوری شاهد هستیم . کارگران ایران بیش از ۵ دهه است که برای رهایی از ستم سرمایه‌داری مبارزه مستمری را در پیش گرفته‌اند و در این مسیر با قتل‌عام‌های دسته‌جمعی و زندان‌ها و شکنجه‌های مستمر مواجه بوده‌اند. نظام سرمایه‌داری تلاش می‌کند تا منطقه خاورمیانه را که از اهمیت استراتژیکی زیادی برخوردار است همواره در حالت جنگی نگه دارد تا نیروهای ارتجاعی به راحتی برای سرکوب کارگران و زحمتکشان توجیه کافی داشته باشند و نیروهای کار مطیع و سر به راهی را برای بهره‌کشی سرمایه‌داران آماده نگه دارند.

به گمان ما همبستگی کارگران و زحمتکشان در سراسر جهان، یعنی آنان که تنها نیروی کار برای فروش دارند ، می‌تواند این نظام غیرانسانی را وادار به عقب‌نشینی نماید . تا چشم بر سفره خالی انسان‌های دیگر نداشته باشد.

ما از این سوی دنیا جشن بیست و پنجمین سالگرد پایه‌گذاری جنبش شما را تبریک می‌گوییم و امیدواریم همبستگی کارگران سراسر جهان با شما مبارزان راه آزادی بتواند آینده‌ای روشن‌تر را برای انسان‌ها رقم زند، انسان‌هایی که اسیر چنگال نظام سرمایه‌داری جهانی هستند.

پیروز باد وحدت و زحمتکشان و کارگران جهان

کانون مدافعان حقوق کارگر ایران / ۲۰۰۸/۱۲/۱۷

بیانیه کانون مدافعان حقوق کارگر در باره حمایت‌های جهانی از کارگران ایران

جنبش آزادی‌خواهانه و عدالت‌طلبانه مردم ایران هر روز ابعاد گسترده‌تری می‌یابد و خواسته‌ها و مطالبات خود را در ابعاد مختلف با شیوه‌های گوناگون بیان می‌کند. در ماه‌های اخیر کارگران و حقوق‌بگیران و سایر اقشار تحت ستم، اعتراضات‌شان نسبت به بی‌حقوقی‌ها و بی‌عدالتی‌های حاکم بر جامعه گسترش فزاینده‌ای یافته و ابعاد وسیع‌تری در سطح جامعه پیدا کرده و سیاست‌های ظالمانه حاکم بر زحمتکشان و حقوق‌بگیران و مردم تحت ستم را به چالش کشیده است. ابتدایی و پایه‌ای‌ترین حقوق کار در ایران نفی شده و کارگران علیرغم دریافت حقوق زیر خط فقر مطلق در هر لحظه در خطر بیکاری و محرومیت از همین حقوق بخور و نمیر قرار دارند.

مطالبات پایه‌ای کارگران و حقوق‌بگیران در قطعنامه اول ماه مه تبلور یافته و می‌رود تا ابعاد گسترده‌ی خود را به مطالبات فروخورده‌ی سه دهه‌ی اخیر گسترش دهد تا بار دیگر ثابت شود که نمی‌توان در برابر خواسته‌های مردم ایستادگی کرد و آنها را برای همیشه تحت انقیاد نگه داشت. مردم تحت ستم ما که از آزادی‌های اولیه‌ی در سه دهه‌ی اخیر محروم بوده‌اند و بارها طعم اعدام، زندان، شلاق را برای بیان خواسته‌های به حق خود چشیده‌اند، دیگر حاضر نیستند همانند گذشته، سرکوب‌ها را تحمل کنند و ساکت بنشینند. اکنون سانسور، اعدام، کشتار، قتل‌های زنجیره‌ای، شلاق زدن کارگران و دانشجویان به بند کشیدن معلمان و سایر اقشار آزادی‌خواه، نمی‌تواند مانعی در جهت حرکت هم بسته و سراسری مردم ما ایجاد کند.

خواسته‌های به حق مردم امروزه دیگر به آن حد از گسترش رسیده است که حتا برخی دولتمردان نمی‌توانند آن را منکر شده و نادیده بگیرند. امروزه کسانی که خود در سرکوب تضییع حقوق مردم دست داشته‌اند، توسط همان نهادهایی که برای جلوگیری از دست‌یابی مردم به حقوق‌شان ساخته بودند، مورد تهاجم قرار می‌گیرند و این عبرتی برای همگان است که شیوه‌های تک‌صدایی و استبدادگرانه و حذف مخالفان همواره با بن‌بست مواجه می‌شود.

وجدان جهانی و به خصوص احزاب و سندیکا‌های کارگری که به بی‌حقوقی کارگران ایرانی در حداقل حقوق خود توجه نموده‌اند. اینک در سراسر جهان حتا با اعتصابات و اعتراضات خیابانی، اعتصاب غذا، تشکیل کمپین، حضور در مجامع جهانی و طرح حقوق و خواسته‌های کارگران و حقوق‌بگیران ایران و همچنین اطلاعیه‌ها و بیانیه‌ها از مردم تحت ستم ایران حمایت کرده‌اند و هم چنین تلاش ۴ اتحادیه‌های کارگری در اعلام روز ۵ تیر در حمایت از کارگران و مردم ایران همگی ارزشمند هستند.

کانون مدافعان حقوق کارگر ضمن تشکر از همه‌ی حمایت‌ها، خواهان همبستگی هر چه بیشتر کارگران و حقوق‌بگیران در سطح جهانی برای دگرگونی نظام غیرانسانی سرمایه‌داری و جایگزینی آن با یک نظام انسان‌محور می‌باشد.

پیام کانون مدافعان حقوق کارگر به اجلاس سالانه سازمان جهانی کار در ژوئن ۲۰۱۳

با درودهای فراوان به هیات‌های نمایندگی کارگران شرکت‌کننده در این اجلاس

و با تشکر از دوستان در کنفدراسین بین‌المللی کارگران (ituc) که از کانون مدافعان حقوق کارگر، به عنوان نهاد کارگری مستقل از ایران برای حضور در این اجلاس، دعوت به عمل آورده‌اند.

متأسفانه امسال نیز همانند سال‌های قبل کارگران ایران نتوانستند نمایندگان واقعی خود را برای شرکت در این اجلاس انتخاب کنند، در نتیجه کارگران ایران هیچ نماینده‌ای در این اجلاس ندارند. ما نیز نتوانستیم نمایندگان خود را به این اجلاس بفرستیم، زیرا یکی از نمایندگان ما برای حضور در اجلاس‌ای ال او، (فریبرز رییس دانا) ممنوع الخروج و پاسپورت وی توقیف شده است. نماینده‌ی دیگر (هاله صفرزاده) نیز با انواع تهدیدها و نگرانی برای رفتن و بازگشتن به ایران رو به روست.

ما در سال گذشته، گزارش خود را از وضعیت کار در ایران ارائه دادیم که به عنوان سند در اجلاس سال گذشته مطرح شد. اکنون با تاکید بر همان گزارش، مطالب ذیل را جهت آگاهی از وضعیت کارگران در طی سال گذشته بیان می‌کنیم:

۱- سال گذشته اقتصاد ایران تورم با نرخ ۴۵ درصدی را در حوزه‌ی کالاها و خدمات مصرفی شهری تجربه کرده و متوسط نرخ تورم برای کالاها و خدمات اصلی مورد نیاز کارگران ایران، مانند مسکن (در نقاط فقیرنشین) و مواد غذایی عادی مانند حبوبات، لبنیات و گوشت قرمز و سفید، بالاتر از ۴۵ درصد بوده است و هزینه‌ی درمان و دارو با افزایش غیر قابل تصویری روبه رو شد، به گونه‌ای که سهم کارگران برای پرداخت این هزینه‌ها در حدود ۷۰ درصد شد و تنها ۳۰ درصد این هزینه‌ها را سازمان تامین اجتماعی می‌پردازد که در این بخش نیز کارگران ایران با تورم بالاتر از متوسط ۴۵ درصد مواجه بوده‌اند.

سال گذشته در پی ضربه‌ای که از ژانویه ۲۰۱۳ به خاطر تحریم گسترده‌تر نفتی ایجاد شد، نرخ‌های ارز بیش از سه برابر شدند. نرخ دلار ۱۱۰۰ تومانی به ۳۵۰۰ تومان بالغ شد. این امر صادرکنندگان را واداشت که کالاهای سنتی را به خارج صادر و از دسترس مردم خارج کنند. دولت به این سیاست یاری رساند. اما کالاهای وارداتی چون دارو، قطعات صنعتی و برخی مواد غذایی گران شدند و بار این گرانی به دوش کارگران افتاد. سیاست‌های واردات با انگیزه‌های سیاسی و یارگیری دیپلماتیک موجب تعطیلی واحدها و گسترش بیکاری شده است. از این سیاست‌ها هم سیاستمداران و هم بازرگانان ایران سود می‌برند.

فرار سرمایه، فساد و زد و بند در ایران ادامه دارد و این امر موجب رکود و بیکاری (همراه با تشدید تورم شده است. سال گذشته فقط معادل ۱۰۰۰ میلیارد تومان اختلاس در دادگاه‌هایی مورد بررسی قرار گرفت که رسانه‌های دولتی آن را به نمایش گذاشتند. رقم واقعی به چند برابر این مبلغ می‌رسد.

۲- بالا رفتن نرخ ارزهای خارجی به طور موح‌وار همه‌ی عرصه‌های اقتصاد را در نوردید و موجب گرانی عمومی شد. دستمزدهای واقعی متوسط کارگران به حدود ۴۵ درصد دستمزدهای سال پیش افت کرد و برخی مواقع حتا به ۳۰ درصد نیز رسید. به گونه‌ای که حقوق کارگران در سال گذشته معادل ۳۰۰ دلار در ماه و امسال نیز علیرغم ده الی ۱۵ درصد افزایش ظاهری به حدود ۱۲۰ دلار در ماه رسیده است.

۳- درعین حال برای تعیین حداقل دستمزد هنوز نمایندگان واقعی کارگران همانند گذشته در کمیته‌های تعیین دستمزد حضور ندارند و حتا سه جانبه‌گرایی موجود در قوانین نیز عملاً بی معناست. این اتحاد دولت و کارفرمایان است که بر دستمزدها فرمان می‌راند.

- ۴- بیکاری از مرز ۵.۷ میلیون نفر گذشته است و بیشتر این بیکاران، کارگران جوان هستند. نرخ بیکاری عمومی در حدود ۱۹ درصد و نرخ بیکاری جوانان ۲۷ درصد و نرخ بیکاری کارگران زن بیش از ۲۴ درصد برآورد می‌شود.
- ۵- کماکان به اعتراض‌های کارگران بیکار و کارگرانی که از ۶ تا ۱۴ ماه حقوقی نگرفته‌اند، بی‌اعتنایی شده است. حق تشکل، تظاهرات و اعتصاب همه و همه نادیده گرفته شده و کارگرانی که به این کارها اقدام می‌کنند، بلافاصله از کار اخراج شده و بسیاری از آنان در رده‌ی خرابکاران، جاسوسان و توطئه‌گران و براندازان نظام قرار می‌گیرند.
- ۶- امنیتی بودن و نظامی بودن فضای کار برای مقابله با هر نوع تشکل روز به روز تشدید می‌شود به خصوص در صنایع بزرگ.
- ۷- فعالان کارگری همچنان در زندان هستند. از جمله شاهرخ زمانی، محمد جراحی و رضا شهبانی دوران زندان خود را می‌گذرانند و بهنام ابراهیم زاده نیز که به خاطر بیماری فرزندش در مرخصی به سر می‌برد، بارها به زندان احضار شده است. علاوه بر آن تعداد زیادی از فعالان کارگری همچنان در زیر احکام سنگین قرار دارند که پرونده آنها در جریان بازرسی است. بسیاری از روزنامه نگاران، معلمان و سایر فعالان اجتماعی و صنفی نیز یا مشغول گذراندن سال‌های حبس خود هستند یا در انتظار نهایی شدن حکم دادگاه برای گذران محکومیت خود به سر می‌برند. مانند رسول بوداغی (معلم)، مهدی شاندیز (معلم)، کیوان صمیمی (روزنامه‌نگار)، مسعود باستانی (روزنامه‌نگار)، مهسا امرآبادی (روزنامه‌نگار) و...
- ۸- تبعیض جنسیتی و قومیتی هم چنان در محل‌های کار ادامه دارد. این تبعیض‌ها بسیار گسترده و متنوع هستند. بر طبق گزارش‌های موثق منابع مستقل، حقوق زنان در بسیاری موارد بویژه در کارگاه‌های کوچک تا یک سوم حقوق مردان، برای کار برابر است. همچنین برخی از کارگران مهاجر به خصوص کارگران افغان از دستمزدهای بسیار اندک برخوردارند. از طرف دیگر در پروژه‌های نفتی، کارگران خارجی، دستمزدهایی به مراتب بالاتر از کارگران بومی دارند و این وجه دیگری از تبعیض است که در آن به دلایل سیاسی، حقوق یک متخصص کشورهای طرف قراردادهای نفتی تا چند برابر حقوق کارگر متخصص داخلی با تخصص یکسان است.
- ۹- حقوق معوقه هم چنان یکی از مسایل مبرم جامعه‌ی کارگری ایران است که باید هر چه زودتر به آن پرداخته شود. در پروژه‌های بزرگ پرداخت حقوق هر چند ماه یک بار به امری متداول تبدیل شده است. در این پروژه‌ها اقدام دسته‌جمعی برای دریافت حقوق (اعتصاب و اعتراض)، معمولاً تنها منجر به دریافت بخشی از دستمزد و اخراج سردمداران اعتراضات می‌شود. کارگران بسیاری تنها به خاطر درخواست دریافت حقوق عقب‌افتاده‌شان، از کار بیکار شده و در لیست سیاه استخدام مجدد قرار گرفته‌اند و به این دلیل عملاً امکان یافتن مجدد کار برای آنان بسیار کم می‌شود و از این رهگذر خانواده‌های آنان دچار مشکلات بیشتری می‌شوند. معمولاً کارفرمایان همیشه بخشی از حقوق و دستمزد کارگران را نگه می‌دارند. در کارگاه‌های کوچک و بنگاه‌ها و شرکت‌های خصوصی نیز این امر متداول است. حتی در بیمارستان‌های دولتی، دستمزد پزشکان نیز با تاخیر پرداخت می‌شود. دستمزد معلمان حق‌التدریسی نیز هر چند ماه یک بار پرداخت می‌گردد. در بسیاری از مدارس خصوصی نیز حقوق معلمان با تاخیرهای چند روزه تا چند ماهه پرداخت می‌شود.
- ۱۰- خارج شدن بخش وسیعی از کارگران از شمول قانون کار (کارگاه‌هایی که زیر ده نفر نیروی کار در استخدام دارند) دست کارفرمایان را در اجحاف هر چه بیشتر به کارگران باز گذاشته و عملاً این بخش از کارگران که بخش وسیعی از کارگران را تشکیل می‌دهند در بی حقوقی کامل به سر می‌برند.
- ۱۱- قراردادهای سفید امضا همچنان برقرار بوده و به این وسیله هر زمان که کارفرما اراده کند، می‌تواند نیروی کار را اخراج کند.
- ۱۲- آموزش و بهداشت در ایران هر روز بیش از پیش از دسترس کارگران و زحمتکشان خارج می‌شود، به طوری که بر طبق آمار موثق، بیش از سه میلیون کودک بازمانده از تحصیل در ایران وجود دارد که اینان به ندای کار وارد شده و هر روزه تعداد کودکان کار افزایش می‌یابد. این میزان یکی از بالاترین میزان کودک کار در سراسر جهان است و هیچ چشم‌اندازی برای تغییر آن در کوتاه مدت وجود ندارد.
- ۱۳- حوادث کار در ایران یکی از خونبارترین حوادث کار در جهان است. به طور متوسط هر ساعت چند کارگر آسیب می‌بینند که همه‌ی اینها ناشی از فقدان ایمنی و بهداشت در محیط کار و سودطلبی کارفرمایان است. در پروژه‌های نفت و گاز یا پروژه‌های بزرگ، در نظر گرفتن چندین کشته در برنامه‌ریزی‌های ابتدایی جزو پیش‌بینی‌های عادی است.

۱۴- در خاتمه یادآور می‌شویم که یکی از خواسته‌های واقعی کارگران و فعالان کارگری مستقل، همواره این بوده است که در نشست‌های بین‌المللی مربوط به کار و کارگر نمایندگان واقعی و مستقل کارگران ایران، جایگزین تشکل‌های دولتی و غیرمستقلی شوند که به عنوان نماینده‌ی کارگران ایران در این اجلاس شرکت می‌کنند. متأسفانه از سوی‌ای ال او هیچ‌گاه به این موضوع توجه جدی نشده است و همین مساله باعث شده به جای نمایندگان واقعی کارگران نمایندگان دولتی و خودخوانده در طی سی سال گذشته، همواره در این گونه اجلاس حضور داشته باشند و مطالبات و مسایل کارگران ایران به درستی شنیده نشود. این مساله برای همیشه باید حل شود و نمایندگان واقعی کارگران ایران در این اجلاس حاضر شوند.

۱۵- ضمن حمایت جدی از خواسته کارگران سراسر جهان، به خصوص اعتراضات یک سال گذشته در سراسر اروپا و آسیا و امریکا که خواهان طرد سیاست‌های ریاضت اقتصادی بوده و هستند، خواهان حمایت کارگران و اتحادیه‌های کارگری دنیا از مبارزات به حق کارگران ایران هستیم.

با تشکر و درود فراوان / کانون مدافعان حقوق کارگر ایران

پیام و اطلاعیه به مناسبت‌ها

بیانیه کانون مدافعان حقوق کارگر به مناسبت تبریک عید نوروز

آن یکی می‌زد سحوری بر دری	درگهی بود و رواق مهتری
نیمه شب می‌زد سحوری را به جد	گفت او را قائلی که‌ای مستبد
گرچه هست این دم بر تو نیمه شب	نزد من نزدیک شد صبح طرب
هر شکستی نزد من پیروز شد	جمله شبها پیش چشمم روز شد

مولوی

سال گذشته در حالی سپری شد که جنبش کارگری در ایران دارای دست‌آورد‌های بزرگی بود و چشم‌انداز این جنبش در سال آینده روشن‌تر به نظر می‌رسد. هر چند بحران عمیق سرمایه‌داری سبب بوجود آمدن موج عظیم بیکاری در سراسر جهان شد و بازتاب آن در ایران بیکاری خیل عظیم کارگران بود که در نتیجه‌ی آن گسترش فقر در جامعه ابعاد وسیع‌تری یافت. اما این مساله منجر به درک ضرورت بیشتر تشکل از جانب کارگران شد.

سرمایه‌داران با سودطلبی‌های خود باعث گسترش عمیق بحران در سراسر جامعه انسانی شده‌اند. بحران اضافه تولید، تخریب محیط زیست و بیکاری و گرسنگی عظیم انسانها به دلیل حرص و طمع سیری ناپذیر نظام سرمایه‌داری و سلطه جهانی است که از هر طرفندی برای به بند کشیدن انسانها استفاده کرده و با گسترش جنگ طلبی جان میلیون‌ها انسان را گرفته و کشورهای زیادی را تخریب و انسانهای بیشماری را آواره کرده است. سودطلبی سرمایه‌داری باعث از میان رفتن جان انسانها شده و بیشترین هزینه‌ی آن را کارگران، زنان و کودکان می‌پردازند. اما جای خوشحالی است که کارگران و زحمتکشان هر چه بیشتر به ضرورت ایجاد تشکیلات و وحدت هر چه بیشتر واقف شده‌اند.

در سال گذشته جنبش مستقل کارگری ایران توانست پس از نزدیک به ۵ دهه نماینده مستقلی به نهادهای بین المللی اعزام کرده و صدای خود را به گوش جهانیان برساند و در سایر زمینه‌ها به گسترش نهادهای مستقل کارگری بپردازد.

پیروزی کارگران نیشکر هفت تپه در ایجاد سندیکای مستقل خود و به رسمیت شناخته شدن آن از جانب نهادهای بین المللی برگ زرین دیگری بر پیشرفت‌های جنبش کارگری بود.

پیروزی جنبش معلمان در قبولاندن خواسته‌های خود به رغم مرارت‌ها، دستگیری‌ها و اخراج‌ها و تبعیدها نیز نوید آینده‌ی بهتری را برای زحمتکشان می‌دهد.

اعتصاب چندین ماهه‌ی کارگران لاستیک البرز توانست از فروش و تخریب این کارخانه جلوگیری کند و سیاست‌های صد کارگاری خصوصی سازی و اختصاصی سازی را با شکست مواجه کند.

صدور حکم بازگشت به کار تعدادی از کارگران اخراجی سندیکای شرکت واحد نیز از دیگر دست آوردهای مبارزات پیگیری این سندیکا بود.

در کنار این پیروزی‌ها محافل ضد کارگری ساکت ننشسته و با دستگیری و پرونده سازی حیس‌های طولانی مدت و شلاق زدن کارگران تلاش کردند که جلوی پیشرفت جنبش کارگری را بگیرند.

ادامه زندانی شدن منصور اسالو رییس هیات مدیره سندیکای کارگران شرکت واحد و دستگیری و زندانی شدن ابراهیم مددی نایب رییس این سندیکا، همراه با تعقیب سایر اعضای این سندیکا از فشارهای وارده به جنبش کارگری بود. دستگیری فعالان کارگری دیگر همانند محسن حکیمی، بیژن امیری، افشین شمس قهفرخی و شلاق خوردن دو تن از زنان کارگر به نام سوسن رازانی و شیوا خیر آبادی به جرم شرکت در مراسم جشن اول ماه مه و دستگیری دسته جمعی هیات مدیره سندیکای هفت تپه و ادامه بازداشت علی نجاتی رئیس هیات مدیره این سندیکا در راستای فشار بیشتر به کارگران بود.

هم چنین جلوگیری از برگزاری مراسم اول ماه مه با آوردن وسیع نیروهای امنیتی به صحنه در پارک چیتگر از دیگر رفتارهایی بود که برای جلوگیری از گسترش جنبش کارگری صورت گرفت.

محافل ضد کارگری به این هم بسنده نکرده و در وحشت از گسترش جنبش مستقل کارگری و ایجاد وحدت و همدلی بیشتر در میان کارگران و فعالین کارگری سعی کردند با اتهام زنی‌های بی‌سند و مدرک و تخریب چهره‌های فعال کارگری به اهداف خود برسند. اما هوشیاری فعالان کارگری در بی‌اعتنایی به این جو مسموم توطئه‌ی آنان راخنثی کرد.

اکنون به نظر می‌رسد با عمیق تر شدن بحران سرمایه داری در سال آینده با بیکارسازی‌ها و اخراج‌های وسیع تر کارگران و تعطیلی مراکز تولیدی بیشتری مواجه باشیم. تجربه سال گذشته نشان داد که آگاهی کارگران در ایجاد تشکلهای مستقل و مبارزات متحدانه‌ی آنان می‌تواند از تعطیلی و اخراج کارگران جلوگیری کند و توطئه‌های سرمایه‌داران را برای حمله به سفره‌ی خالی کارگران تا حدودی خنثی کند. پیروزی کارگران و معلمان و فعالان کارگری در موارد مختلف هر چند به مقیاسی کوچک اما این دستاورد بزرگ را داشت که ثابت کند اتحاد و همبستگی و تداوم مبارزه می‌تواند سرمایه‌داران را به عقب‌نشینی وادار کند.

کانون مدافعان حقوق کارگر ضمن تبریک سال جدید به همه‌ی کارگران ایران و جهان خواهان تداوم مبارزات برای به دست آوردن حقوق از دست رفته‌ی آنان و ایجاد جامعه‌ای عاری از استثمار و ستم طبقاتی برای تمام انسان‌ها است و در این زمینه تلاش خود را برای متشکل کردن هر چه بیشتر کارگران یدی و فکری، زحمتکشان و مردم تحت ستم، زنان، اقلیت‌های مذهبی و قومی به کار خواهد برد تا رفع تبعیض و ستم طبقاتی به تلاش خود ادامه خواهد داد.

با امید رسیدن به جامعه‌ای که در آن انسان و انسانیت محور توسعه قرار گیرد و آز و طمع در آن جایی نداشته باشد سال نو را آغاز می‌کنیم.
کانون مدافعان حقوق کارگر

روز جهانی کارگر

بیانیه کانون مدافعان حقوق کارگر به مناسبت روز جهانی کارگر، اردیبهشت ۱۳۸۹

سال گذشته را در حالی سپری کردیم که یکی از پرتنش ترین سالها در تحمیل دردها و آلام به مردم زحمتکش و کارگران بود. در جشن روز کارگران در سال گذشته، یورش خشم آگین نیروهای امنیتی به تجمع مسالمت آمیز کارگران، دهها نفر از آنان را روانه زندان کرد و پس از آن نیز اعتراضات مردم برای حق طبیعی تجمع آزاد بارها و بارها مورد حمله و یورش قرار گرفت.

خواسته‌های به حق مردم که در سی سال گذشته انباشته شده بود و با اعتراضات خیابانی بیان می‌شد، به شدت مورد سرکوب قرار گرفته و بخش بیشماری از اعتراض کنندگان کشته یا به بدترین وجه دستگیر شده، مورد آزار قرار گرفته و روانه زندانها شدند.

کارگران نیز همراه با سایر اقشار زحمتکش، معلمان، دانشجویان و مردم معترض به نبود آزادی‌های اجتماعی بارها و بارها اعتراضات خودشان را به اشکال مختلف بیان کردند.

از سوی دیگر بیکاری فقر و تنگدستی اخراج و فشارهای مختلف، زندگی کارگران و سایر زحمتکشان را در سال گذشته به شدیدترین وجه مورد حمله قرار داد. از هم اکنون طرح هدفمند کردن یارانه‌ها نیز می‌رود تا زندگی مشقت بارتتری را برای کارگران و حقوق بگیران در سال جاری رقم زند.

ما ضمن حمایت از اعتراضات به حق مردم زحمتکش در سال گذشته و با پافشاری بر خواسته‌های روز کارگر در سال ۸۸ و حمایت از خواسته‌های قطعنامه تشکل‌های کارگری سال ۸۹ اعلام می‌کنیم:

۱- ایجاد تشکل‌های کارگری صنفی، سندیکایی و شورایی حق مسلم کارگران، زحمتکشان معلمان و سایر اقشار مردم است و اعمال قدرت مردم تنها از طریق ایجاد نهادهای انتخابی در همه شئون زندگی و درمحل کار امکان پذیر است. این خواسته به حق مردم برای انتخاب نمایندگان خود در همه‌ی زمینه‌ها باید پیگیری شود.

۲- ایجاد یک زندگی شرافتمندانه انسانی که در آن نیازهای اولیه زندگی از قبیل کارمناسب، خوراک، پوشاک، مسکن، آموزش و پرورش و بهداشت و بیمه‌های اجتماعی برای همگان تامین باشد، حق مسلم هر انسانی است و این امر جز با محو استثمار انسان از انسان میسر نخواهد شد.

۳- وجود جامعه‌ای امن و عاری از خشونت شکنجه و زندان و اعدام خواست همه‌ی کارگران و زحمتکشان و مردم تحت ستم است و این مهم جز با برابری کامل انسان‌ها اعم از زن و مرد، اقوام و ملیت‌ها امکان پذیر نخواهد بود.

۴- هر جامعه‌ای که در آن کودکان و زنان از احترام بیشتری برخوردار باشند متمدن تر است. کار کودکان مصادق بارز ظلم و ستم بر جامعه است و باید محو گردد.

۵- آزادی بیان و اندیشه بی حصر و استثنا حق مسلم همگان است.

ما ضمن پشتیبانی از تمام خواسته‌های آزادی خواهانه مردم اعلام می‌کنیم که طرفداران دروغین کارگران و زحمتکشان و پشتیبانان سیاست‌های نئو لیبرالی در قالب طرفداران بازار آزاد و یا استثمار آزاد و دفاع از نظام سرمایه داری غم خوار کارگران و زحمتکشان نبوده و تنها می‌خواهند از آنان به عنوان سیاهی لشکر برای سهم خواهی بیشتر از نظام موجودند استفاده کنند و اعلام می‌کنیم که کارگران و زحمتکشان تنها به نیروی خود و با تکیه بر تشکل‌های مستقل مردمی، که آن را در جریان مبارزه بدست خواهند آورد از حقوق حقه‌ی خود برای رسیدن به یک جامعه‌ی انسان محور، خواسته‌های خود رابه هر طریق دنبال خواهند کرد.

کانون مدافعان حقوق کارگر / ۸ اردیبهشت ۸۹

قطعنامه مشترک به مناسبت روز جهانی کارگر - اول ماه مه ۲۰۱۱ - ۱۱ اردیبهشت ۱۳۹۰

اول ماه مه روز جهانی کارگر، روز اتحاد و اعتراض جهانی کارگران به ستم و نابرابری نظام سرمایه داری است. این روز یاد آور مبارزات کارگران جهان برای دستیابی به حقوق انسانی شان است. کارگران ایران همراه با کارگران جهان این روز را گرمی میدارند و هر ساله در اعتراض به شرایط غیر انسانی خود در این روز گرد هم آمده و به هر طریق برای بدست آوردن حقوق حقه خود فریاد بر می‌آورند.

شور و شغف و رزمندگی کارگران در روز اول ماه مه و اعتراض آزادانه میلیونی آنان به شرایط زندگی شان در اکثر نقاط دنیا در حالی جهان را به لرزه می‌آورد که کارگران ایران علاوه بر محرومیت از حقوق اجتماعی خود از قبیل بر پائی تشکل و اعتراضات خیابانی، هر روزه و هر لحظه در معرض شدیدترین تهاجمات به زندگی و معیشت خود قرار دارند. هر گونه اعتراض و حق خواهی کارگران با بازداشت و زندان پاسخ میگیرد، با طرح موسوم به هدفمند کردن یارانه‌ها که سرمایه داری حاکم با پشتیبانی نهادهای بین المللی سرمایه داری اجرای آن را آغاز کرده است در حال تباہ کردن بیش از پیش زندگی و معیشت میلیونها خانواده کارگری هستند و کسی حق اظهار نظر آزادانه در این باره را ندارد، با افزایش سرسام آور قیمت‌های انرژی و تعطیلی کارخانه‌ها هر روزه صدها و هزاران کارگر به صف میلیونی بیکاران رانده میشوند و در همین حال بیمه بیکاری را بیش از پیش به ضرر کارگران تغییر میدهند، اقدام به اخذ فرانشیز در بیمارستانها و مراکز درمانی تامین اجتماعی از کارگران میکنند و معیارهای دیگری برای حقوق بازنشستگی می‌تراشند، بیمه کارگران ساختمانی را در وزارتوی راهروهای اداری ابتر میکنند و در حالی که اقدام به افزایش سرسام آور قیمت‌های کالاهای اساسی کرده‌اند حداقل دستمزد کارگران را بطور توهین آمیزی ۹ درصد افزایش میدهند.

از نظر ما همه اینها برای میلیونها خانواده کارگری مستاصل از تامین حداقل معیشت در شرایط کنونی، معنایی جز درماندگی بیشتر برای گذران زندگی و تحمیل فقر و فلاکتی روز افزون بر آنها ندارد. اما ما کارگران نظاره گر مرگ تدریجی خود و همسر و فرزندانمان نخواهیم شد، ما تعرض هر روزه به زندگی و معیشت خود را بر نخواهیم تافت و متحد و یکپارچه در مقابل فقر و فلاکت و بی حقوقی اجتماعی تحمیل شده بر خود ایستادگی خواهیم کرد. در این راستا ما کارگران ایران با ابراز انزجار از وضعیت موجود، همگان را در تمامی نقاط کشور به طرح متحدانه و سراسری خواستهها و مطالبات شان فرا میخوانیم و در شرایط حاضر خواهان تحقق بی درنگ مطالبات زیر هستیم:

۱- آزادی بی قید و شرط برپایی تشکل‌های مستقل کارگری، اعتصاب، اعتراض، راهپیمائی، آزادی احزاب، تجمع و آزادی بیان و مطبوعات حق مسلم ما است و این خواسته‌ها باید ضمن برچیده شدن کلیه نهادهای دست ساز دولتی از محیط‌های کار و زندگی، به عنوان حقوق خدشه ناپذیر اجتماعی کارگران و عموم مردم ایران به رسمیت شناخته شوند.

۲- ما جامعه‌ای را که اقلیتی صاحب ثروت و سرمایه‌های کلان باشند و اکثریتی هم نان شب نداشته باشند بر نخواهیم تافت. از نظر ما افزایش ۹ درصدی دستمزدها بویژه با توجه به اجرای طرح قطع یارانه‌ها و افزایش سرسام آور هزینه‌های زندگی اهانت به منزلت انسانی و حق حیات کارگران است. ما تعیین

چنین سطح دستمزدی را تحمیل بیش از پیش فقر و فلاکت مطلق بر میلیونها خانواده کارگری میدانیم و با رد شیوه کنونی تعیین دستمزدها مصراغه خواهان توقف اجرای طرح قطع یارانه‌ها و تعیین دستمزدها توسط نماینده‌های واقعی کارگران بر اساس بالاترین استانداردهای زندگی بشر امروز هستیم.

۳- ما خواهان محو قراردادهای موقت و سفید امضاء، بر چیده شدن شرکتهای پیمانکاری و انعقاد قرارداد مستقیم و دسته جمعی، تامین امنیت شغلی کارگران و رعایت بالاترین استانداردهای بهداشت و ایمنی در محیطهای کار و زندگی هستیم

۴- دستمزدهای معوقه کارگران باید فوراً و بی هیچ عذر و بهانه ای پرداخت شود و عدم پرداخت آن بایستی به مثابه یک جرم قابل تعقیب قضائی تلقی گردد و خسارت ناشی از آن به کارگران پرداخت شود

۵- اخراج و بیکار سازی کارگران به هر بهانه ای باید متوقف گردد و تمامی کسانی که بیکار شده و یا به سن اشتغال رسیده‌اند باید تا زمان اشتغال به کار از بیمه بیکاری متناسب با یک زندگی انسانی برخوردار شوند

۶- به رغم اینکه سازمان تامین اجتماعی با دسترنج و پول کارگران به یکی از نهادهای دارای ثروت نجومی در ایران تبدیل شده است اما این سازمان با قرار گرفتن در چرخه سود و سودآوری سرمایه تنها به فکر کاهش خدمات درمانی و دریافت فرانشیز از کارگران بیمار است. ما بیمه‌های تامین اجتماعی را حق مسلم تمامی آحاد جامعه میدانیم و خواهان اداره این نهاد بدست نماینده‌های منتخب کارگران در سراسر کشور هستیم.

۷- ما ضمن محکوم کردن هر گونه تعرض به اعتراضات کارگری و مردمی، خواهان لغو مجازات اعدام و آزادی فوری و بی قید و شرط کلیه کارگران زندانی و دیگر جنبش‌های اجتماعی از زندان و توقف فوری پیگردهای قضایی علیه آنان و بر چیده شدن فضای امنیتی موجود هستیم

۸- ما خواهان لغو قوانین تبعیض آمیز نسبت به زنان و تضمین برابری کامل و بی قید و شرط حقوق زنان و مردان در تمامی عرصه‌های زندگی اجتماعی، اقتصادی، سیاسی، فرهنگی و خانوادگی هستیم

۹- ما خواهان برخورداری تمامی بازنشستگان از یک زندگی مرفه و بدون دغدغه اقتصادی و رفع هرگونه تبعیض در پرداخت مستمری بازنشستگان و بهره مندی آنان از تامین اجتماعی و خدمات درمانی هستیم

۱۰- کار کودکان باید ملغی گردد. برخورداری کودکان و والدین آنها از تامین اجتماعی گسترده و کامل، امکانات آموزشی رفاهی و بهداشتی یکسان و رایگان جدا از موقعیت اقتصادی و اجتماعی خانوادگی شان، نوع جنسیت و وابستگی‌های ملی و نژادی و مذهبی می‌باید به رسمیت شناخته شود.

۱۱- ما دگرگونی خواهی را حق مسلم تمامی انسانها در سرتاسر جهان میدانیم و با حمایت قاطعانه از مبارزات و اعتراضات مردمی در تمامی کشورهای خاورمیانه، هر گونه سرکوب اعتراضات مردمی و بند و بست دولتها برای سمت و سو دادن به تغییرات از بالای سر مردم و دست اندازی و دخالت از سوی آنها در سرنوشت مردم کشورهای خاورمیانه را قویا محکوم میکنیم

۱۲- ما بخشی از کارگران جهان هستیم و اخراج و تحمیل هرگونه تبعیض بر کارگران مهاجر افغانی و سایر ملیتها را به هر بهانه‌ای محکوم میکنیم

۱۳- ما ضمن قدردانی از تمامی حمایت‌های بین المللی کارگری و مردمی از مبارزات کارگران در ایران و حمایت قاطعانه از اعتراضات و خواسته‌های کارگران در سراسر جهان خود را متحد آنان می‌دانیم و بیش از هر زمان دیگری بر همبستگی بین المللی کارگران برای رهایی از مشقات نظام سرمایه داری تاکید می‌کنیم

۱۴- اول ماه مه باید تعطیل رسمی اعلام گردد و در تقویم رسمی کشور گنجانده شود و هر گونه ممنوعیت و محدودیت برگزاری مراسم این روز ملغی گردد

سندیکای کارگران شرکت واحد اتوبوسرانی تهران و حومه / اتحادیه آزاد کارگران ایران / هیئت بازگشایی سندیکای کارگران نقاش و تزئینات ساختمان / هیئت بازگشایی سندیکای فلز کار مکانیک / کانون مدافعان حقوق کارگر / کمیته پیگیری ایجاد تشکلهای کارگری / کمیته هماهنگی برای کمک به ایجاد تشکلهای کارگری

بیانیه به مناسبت روز جهانی کارگر

امسال در حالی به استقبال روز کارگر می رویم که طبقه ی کارگر ایران بیش از هر زمان تحت فشارهای اقتصادی و اجتماعی قرار دارد و زیر بار کمر شکن بیکاری و کمی دستمزد از یک سو و تورم لجام گسیخته و هزینه های سنگین ابتدایی ترین نیازهای زندگی است. گرانی کالاهای مورد نیاز اولیه از قبیل خوراک، پوشاک، مسکن، بهداشت آن هم در پایین ترین حد از یک طرف و تحمیل حداقل حقوق ناچیز برای این زندگی از طرف دیگر سفره ی خالی کارگران، مزد و حقوق بگیران و افسار زحمتکش جامعه را مورد هجوم قرار داده است.

هم زمان نظام سرمایه داری و جهانی و در پی بحران های فزاینده ی سال های اخیر تلاش می کند تا بار سیاست های غیر انسانی و استثمارگرانه خود را بر دوش کارگران و زحمتکشان بیندازد و با اعلام سیاست های ریاضت اقتصادی تلاش می کند تا سودهای سرمایه داران را حفظ کرده و فشار فزاینده ای را بر مردم تحت ستم و استثمار سراسر جهان وارد کند.

سرمایه داری جهانی متحدان آنان در کشورهای مختلف دست در دست یکدیگرند و برای تحمیل هر چه بیشتر بار فقر و تنگدستی بر توده های عظیم کارگران، مزد و حقوق بگیران هماهنگ عمل می کنند. کارگران و زحمتکشان مردم تحت استثمار نیز در سراسر جهان اعتراض های خود را در سال گذشته به انواع مختلف و به هر شکل که توانسته اند، بیان کرده اند.

هر چند فشار اقتصادی و اجتماعی از طریق افزایش نیروهای امنیتی و پلیسی بر مردم تحت ستم هر روزه افزایش می یابد، اما گسترش مبارزات سراسری کارگران و زحمتکشان جهان، کارکنان بخش های خدماتی و افسار تهی دست در سال گذشته و تداوم آن، بیانگر آن است که امروزه نظام سرمایه داری بیش از هر زمان دیگر با بحران های فزاینده مواجه شده است.

اعتراضات گسترده جنبش ضد سرمایه داری در سال گذشته و اعتصابها و مبارزات سراسری کارگران و حقوق بگیران فرودست در سراسر کشورهای سرمایه داری نشان داد که بخش وسیعی از توده های عظیم مردم تحت ستم به آگاهی های عینی و ذهنی رسیده است. اعتصابها و اعتراض های میلیونی در امریکا، انگلستان، اسپانیا، پرتغال، یونان، ایتالیا، فرانسه، هند، و... همه و همه نشان دهنده ی آن است که این نظام دیگر نمی تواند با شیوه های گذشته به تسلط بر نیروی کار ادامه دهد.

به مناسبت این روز و با گرامیداشت آن، با مبارزات سراسری کارگران در کشورهای مختلف اعلام همبستگی می کنیم و بار دیگر خواسته های مبرم جامعه ی کارگری ایران را بیان کرده و از همگان می خواهیم برای تحقق این خواسته ها چه در ایران و چه در کشورهای دیگر متحدانه و هماهنگ به مبارزات خود ادامه داده و تا رسیدن به یک جامعه ی انسانی از پای ننشینند.

- ۱- آزادی تشکل‌های مستقل کارگری بدون هیچ گونه محدودیتی حق مسلم همه ی کارگران و زحمتکشان است. اعتصاب، آزادی اندیشه و بیان، آزادی تجمع، آزادی احزاب از حقوق مسلم انسان‌هاست که در ایران نادیده گرفته می شود. ما خواهان به رسمیت شناخته شدن این حقوق هستیم و تا به دست آوردن آنها به مبارزه ادامه خواهیم داد.
- ۲- تعیین حداقل دستمزد برای کارگران در سال جاری نوعی توهین مستقیم و آشکار به زندگی و معیشت کارگران است، درحالی که هیچ گاه محدودیتی برای حداکثر حقوق مدیران در نظر گرفته نمی شود. ما خواهان تعیین حقوق مکفی برای تامین زندگی همه ی انانی هستیم که نیروی کار جامعه خود را ارزانی می دارند تا بتوانند از یک زندگی سالم و انسانی برخوردار باشند.
- ۳- اخراج، بیکار کردن، قراردادهای موقت و سفید امضا و عدم پرداخت حقوق کارگران با هیچ عذر و بهانه ای پذیرفتنی نیست. به ویژه عذر و بهانه‌های ضد انسانی و ستمگرانه ای که نظام سیاسی و اقتصادی سرمایه حق به جانب به زبان می آورد و رسانه‌ها را نیز به خدمت می گیرد. امنیت شغلی و زندگی انسانی از ابتدایی ترین حقوق همه ی انسانهاست. با توجه به اخراج‌های گسترده ی اخیر، همگانی کردن بیمه‌های بیکاری برای خیل اخراج شدگان ضرورت دارد.
- ۴- زندانی کردن افراد و تعقیب و آزار و اعدام و حبس‌های طولانی مدت فعالین کارگری و اجتماعی به یک روال تبدیل شده است. مسوولان باید بدانند که این اعمال نمی تواند در اراده ی فعالان سیاسی و اجتماعی برای رسیدن به حقوق خود خللی ایجاد کند. ما خواهان آزادی فوری و بدون قید و شرط کلیه فعالان کارگری و اجتماعی به خصوص کارگران و فعالان کارگری زندانی، شاهرخ زمانی، محمد جراحی، علی اخوان، بهنام ابراهیم زاده، رضا شهبایی، علی نجاتی... و منع تعقیب آنان هستیم.
- ۵- مجازات اعدام امروزه در اکثریت قاطع کشورها ممنوع است. ما نیز این مجازات را غیر انسانی می دانیم. امروزه اعدام تنها در چند کشور معدود اجرا می شود و ایران بیشترین تعداد اعدامی را نسبت به جمعیت خود در سطح جهانی داراست. ما خواهان لغو این مجازات در تمامی کشورها و به خصوص در ایران هستیم.
- ۶- سرمایه داران تلاش می کنند تا برای سود بیشتر تبعیض‌های جنسی، قومی، نژادی و مذهبی را رواج دهند، اما کارگران و زحمتکشان به صورت اساسی برای رفع تبعیض در همه‌ی زمینه‌ها مبارزه می کنند. ما با هر گونه تبعیض و نابرابری مخالف بوده و خواهان تامین حقوق انسانی برای تمام کارگران و زحمتکشان از هر قوم نژاد و مذهبی هستیم.
- ۷- کارگران مهاجر در ایران تحت شرایط سخت و وحشتناکی زندگی می کنند و از حقوق ابتدائی سایر کارگران محرومند. ما ضمن محکوم کردن هر نوع ستم و تبعیض نسبت به آنان خواهان رعایت حقوق برابر برای مهاجران و به رسمیت شناختن حق تحصیل برای فرزندان آنان هستیم.
- ۸- تامین اجتماعی حق همه کارگران و مزد و حقوق بگیران است، ما خواهان تامین اجتماعی برای کارگران ساختمانی و کلیه کارگران روزمزد و موقت هستیم.
- ۹- بار دیگر تاکید می کنیم وادار کردن کودکان به کار بر خلاف موازین انسانی است و ضمن محکوم کردن آن، خواهان تامین امکانات تحصیلی برای همه ی کودکان در تمام مقاطع تحصیلی هستیم.
- ۱۰- هر گونه هجوم سرمایه داری را به دست آوردهای کارگران و زحمتکشان تحت عنوان اصلاح قانون کار و خصوصی سازی، تعدیل نیروی انسانی و جز آن محکوم می کنیم.

۱۱- کارگران ایران خود را جزئی از طبقه ی کارگر جهانی می دانند که در برابر نظام سرمایه داری ایستاده اند. ضمن همبستگی با مبارزات جهانی کارگران و پشتیبانی از مبارزات مردم خاور میانه برای آزادی، هرگونه لشگرکشی و مداخله ی نظامی کشورهای سرمایه داری های علیه مردم منطقه را نه تنها رهایی بخش ندانسته بلکه آن را جهت تحت سلطه در آوردن بیشتر مردم منطقه برای سود بیشتر و حل بحران های نظام سرمایه داری می دانیم و آن را قویا محکوم می کنیم.

۱۲- تحریم های اقتصادی علیه ایران جزئی از تهاجم نظام سرمایه داری برای سرپوش گذاشتن بر مشکلات این نظام است که چیزی جز فقر و سیه روزی برای کارگران و زحمتکشان ندارد و در سایه ی آن تنها دست اندرکاران بازارهای سیاه و غیررسمی و انحصارگرا نه این بهانه به سودهای افسانه ای می رسند.

۱۳- روز اول ماه می جشن جهانی کارگران و زحمتکشان است. این روز باید به روز تعطیل رسمی تبدیل شود.

سندیکای کارگران نیشکر هفت تپه / اتحادیه کارگران پروژه ای / هیات موسس سندیکای کارگران نقاش ساختمان / کانون مدافعان حقوق کارگر

۱۲ اردیبهشت - اول ماه می ۱۳۹۱

بیانیه کانون مدافعان حقوق کارگر به مناسبت روز جهانی کارگر ۱۳۹۲

اول ماه مه روز جهانی کارگر، روز رزم مشترک همه ی کارگران و رنجبران و استثمارشوندگان جهان است؛ این روز فرصتی است تا یک بار دیگر صف واحد طبقاتی را علیه سود پرستان ستمگر تشکیل دهیم و صدای رسای طبقه ی کارگر را به گوش جهانیان برسانیم که : "ما کارگران و زحمتکشان بازوی پر توان و تعیین کننده ی مسیر تاریخ آینده ی جهانیم و بیداد را به هر طریق ممکن به باد فنا خواهیم سپرد و دوش به دوش زنان و مردان کارگر همه ی کشورهای جهان ، روند فاسد و روبه زوال نظم سرمایه داری را که عامل همه ی بحران های انسانی و اجتماعی است ، سد خواهیم کرد؛ تا دیگر هیچ مادری برای سیر کردن فرزند خود مجبور به تن فروشی نشود و هیچ پدری برای درمان فرزند بیمار خود به التماس زار نزند و هیچ کودکی برای سیر کردن خود سطل زباله را زیر و رو نکند و هیچ کجای طبیعت قربانی سود اقلیت شکم باره و سیری ناپذیر نگردد."

کارگران و زحمتکشان ایران نیز بیش از یک قرن است که همگام و دوشادوش همه ی رنجبران جهان علیه بیداد طبقه ی سرمایه دار و نظم سرمایه داری مبارزه می کنند. در مبارزه ی بی امان با این نظام به غایت مرتجع و سرکوب گر پیروزی های بزرگی نیز به دست آورده و از شکست ها نیز تجربه های گران بهایی کسب کرده اند که در مبارزه ی آتی چراغ راهشان خواهد بود. درک بحران های ساختار نظم مسلط بر جهان که همه ی ارکانش با خون ستم دیدگان و استثمارشوندگان رنگین شده چندان دشوار نیست. این ساختار که تا کنون به کام اقلیت یک درصدی سرمایه داری بوده با تکانه های بحران های جدی آماده ی فروریزی است. وحدت طبقاتی و همگامی با زحمتکشان جهان ، سازمان پذیری و تشکل ، جدی ترین سلاح ما علیه این بیداد طبقاتی است با این سلاح است که می توان و باید این ساختار مبتنی بر سود یک درصدی ها را در جهان و ایران به چالش کشید. فعالان و مدافعان حقوق کارگر در پی آن اند که با درک شرایط و توازن قوای طبقاتی خواسته های کارگران و زحمتکشان ایران را در این رزم طبقاتی اعلام کنند و از همه ی باورمندان به برابری و رفع ستم طبقاتی می خواهند که با حمایت از این مبارزه به تعمیق آن یاری رسانند.

میرم ترین این خواسته ها عبارت اند از :

- ۱- پرداخت فوری حقوق و دستمزد معوق کارگران شاغل در همه‌ی بخش‌های اقتصاد اعم از بخش خصوصی و غیرخصوصی و تعیین حداقل دستمزد بر اساس بالاترین استانداردهای زندگی بشر امروز و با نظارت فعال تشکل‌های مستقل کارگری.
- ۲- تأمین مسکن مناسب برای همه‌ی حقوق‌بگیران و تأمین کار برای همه‌ی بیکاران و همگانی کردن استفاده از مقرری بیمه‌ی بیکاری برای همه‌ی بیکاران
- ۳- واگذاری سازمان تأمین اجتماعی به صاحبان واقعی آن و اداره‌ی آن توسط نمایندگان واقعی کارگران
- ۴- بیمه کردن همه‌ی شاغلان و بیکاران و کنترل و نظارت تشکل‌های صنفی کارگران بر صحت اجرای آن و پرداخت حق بیمه‌ی کارگران توسط کارفرمایان
- ۵- برجیدن بساط نظامیان و عناصر امنیتی از واحدهای تولیدی و مؤسسات اقتصادی و کارگاه‌ها و به رسمیت شناختن تشکل‌های کارگری و هرگونه اعتراض کارگران برای احقاق حق خود
- ۶- حذف برنامه‌ی اصلاح قانون کار از دستور کار مجلس و دولت
- ۷- لغو مصوبه‌ی خارج کردن کارگاه‌های زیر ۱۰ نفر از شمول قانون کار
- ۸- رفع محدودیت از سندیکاها، اتحادیه‌های کارگری و هرگونه تشکل و مراسم کارگری به‌ویژه قانونی کردن تعطیلی روز جهانی کارگر به‌عنوان روز مبارزه‌ی کارگران علیه ستم طبقاتی
- ۹- الزام کارفرمایان به پرداخت دستمزد برابر در مقابل کار برابر و رفع هرگونه تبعیض در محیط کار اعم از تبعیض جنسیتی، تابعیتی، قومیتی، عقیدتی و...
- ۱۰- حمایت از خانواده‌های نیازمند و جلوگیری از کار کودکان زیر ۱۸ سال
- ۱۱- کنترل کارگاه‌ها و همه‌ی محیط‌های کار در زمینه‌ی رعایت بهداشت، ایمنی کار و حمایت از جان کارگران در برابر سود کارفرمایان
- ۱۲- برخورداری تمامی بازنشستگان و مستمری‌بگیران از یک زندگی مرفه و بدون دغدغه‌ی اقتصادی و رفع هرگونه تبعیض در پرداخت مستمری بازنشستگان و بهره‌مندی آنان از تأمین اجتماعی و خدمات درمانی
- ۱۳- آزادی حق اعتصاب برای کارگران و زحمتکشان به‌عنوان سلاح برنده علیه بیداد کارفرمایان صاحب قدرت
- ۱۴- قطع سرکوب اعتراضات کارگری و مردمی، لغو مجازات اعدام، آزادی فوری و بی‌قیدوشرط زندانیان کارگری و دیگر فعالان اجتماعی از زندان و توقف فوری پیگردهای قضایی علیه آنان و برچیده شدن فضای امنیتی موجود در جامعه
- ۱۵- حذف قراردادهای موقت و سفید امضا و به رسمیت شناختن قراردادهای جمعی با نظارت و مدیریت تشکل‌های مستقل کارگری

۱۶- واگذاری بنگاه‌های اقتصادی خصوصی شده به کارگران شاغل در همان واحد اقتصادی و جلوگیری از غارت این واحدها توسط مدیران حریص، آزمند و بی‌کفایتی که این واحدها را تا آستانه‌ی تعطیلی و ورشکستگی کشانده‌اند.

۱۷- آزادی بیان و قلم و هر گونه تشکل برای کارگران و فعالان اجتماعی بدون محدودیت

۱۸- رفع قوانین تبعیض‌آمیز و محدودیت اشتغال و تحصیل برای زنان، کارگران غیر ایرانی، اقلیت‌های قومیتی و عقیدتی و...

۱۹- حذف هزینه‌های آموزش و پرورش، آموزش عالی و مهارت‌آموزی در سطح کشور و نیز حذف هزینه‌های درمان تمام حقوق‌بگیران و بیکاران و خانواده‌هایشان در تمام بیمارستان‌ها

۲۰- لغو جهت‌گیری‌های اقتصادی مبتنی بر توصیه‌ی نهادهای اقتصاد امپریالیستی - بانک جهانی، صندوق بین‌المللی پول و سازمان تجارت جهانی - و رفع محرومیت عمومی ناشی از این سیاست‌ها که تا کنون قربانی‌های بسیاری از جامعه گرفته است.

«پاینده باد اول ماه مه، روز رزم مشترک کارگران جهان»

کانون مدافعان حقوق کارگر

بیانیه کانون مدافعان حقوق کارگر به مناسبت ۸ مارس، روز جهانی زن

با تجربه‌ای پر از رنج و امید که پشت سر گذاشته ایم، روز جهانی زن را به همه‌ی زنان جهان و ایران به ویژه آزادی خواهان و فعالان برابری و رهایی زن، تبریک می‌گوییم.

زنان آگاه جامعه‌ی ما مبارزه‌ی شجاعانه بی سابقه و گسترده‌ای را علیه ستم، تبعیض، خودکامگی و تحقیر آغاز کردند و تحسین همگان را برانگیختند. تلاش زنان آزادی خواه ایران در سال‌های گذشته با سرکوب و دستگیری، شکنجه، تجاوز، مرگ و ترور خیابانی رو به رو بود و در همین حال تبلیغاتی دروغین را در برابر خود دیدند. اما اندوه ژرف، ما را از امید به فردای روشن و بهتر باز نمی‌دارد.

ما شاهد رشد مبارزاتی برابری جویانه زنان و به ویژه تعمیق آن بودیم. برابری خواهی چندان در سطح باقی نماند زیرا آگاهی و نیروی اجتماعی زنان به این باور رسید که نمی‌تواند انتظار مرحمت آزادی و برابری داشته باشد. تغییر سیاست‌های جزیی، مقطعی و نمایشی نسبت به امور زنان هرگز زنان ما را از ماهیت سرکوبگرانه و ضد برابری و ایدئولوژیک، که تبعیض را مقدس می‌شمارد غافل نکرد. اما نه تنها زنان در جنبش مستقل دموکراتیک حضور یافتند، بلکه از سطحی گرایی و ساده انگاری اصلاح طلبی فاصله گرفتند و با پیوستن روزافزون به مبارزه‌ی همه جانبه‌ی اجتماعی برای محو کامل خودکامگی، تحجر و بهره کشی و بی عدالتی‌ها، راه خود را ادامه دادند.

امروز برابری برای زنان ما در خواسته‌های زیر متبلور شده است:

- برابری اقتصادی شامل رفع تبعیض در مشاغل

- برابری حقوق مساوی با مردان در مقابل کار مساوی، حق انتخاب کار، حق برخورداری از حقوق اجتماعی کار زنان و امنیت شغلی و موارد مشابه

- برابری سیاسی برای برگزیدن و برگزیده شدن در تمام شون دموکراتیک

- برابری اجتماعی شامل حق کامل انتخاب پوشش، رفت و آمد، بیان، شرکت یا عدم شرکت در تشکل‌ها و جز آن

زنان ما که خود را در پیوند زنده با جبهه‌ی کار می‌دانند نه جبهه‌ی سرمایه، چه خصوصی باشد چه دولتی. به برابری‌های ساده، تشریفاتی وعده‌های پوچ ایدئولوژی مسلط و دلخوشی‌های اشراف منشانه و بورژوازی برای دستیابی به فرصت‌های ویژه دل نمی‌بندند. زنان ما دانسته‌اند که مبارزه شان باید پیوندی ناگسستنی با مبارزات پیگیرانه ودموکراتیک دیگر گروه‌های اجتماعی به ویژه کارگران، معلمان، دانشجویان وزحمتکشان داشته باشد. مبارزه علیه ستم چند باره، شامل مرد سالاری نهادینه شده‌ی فرهنگی، سرکوب فیزیکی واختناق ایدئولوژیک، تبعیض اقتصادی، تبعیض حقوقی و همانند آنها.

زنان، آگاه تر و مصمم تر متوجه عمق حیل‌های ارتجاع و سرمایه داری دولتی و خصوصی و نظامی و... برای بهره کشی بیشتر هستند. از این رو آنان مبارزات ضد تبعیض و برابری جویانه را جزیی پیوسته از مبارزه‌ی عمیق اجتماعی برای دموکراسی پایدار و عدالت اجتماعی می‌دانند.

کانون مدافعان حقوق کارگر اشکال تسلیم طلبانه، اصلاح طلبی انفعالی دارای هدف‌های تعریف شده ویژه بورژوازی و محدود به جنبه‌هایی خاصی از ستم چند باره علیه زنان را تایید نمی‌کند، اما وظیفه‌ی خود می‌داند از آزادی عقیده و تشکل زنان، به هر روی دفاع کند. ما همه‌ی مبارزان زن را به همراهی و هم پیوندی با مبارزات اجتماعی و سیاسی ریشه‌ای و فاصله گرفتن از هدف‌ها و خواسته‌ها و روش‌هایی که نمی‌تواند به نیروی امیدبخش تبدیل شده دعوت می‌کند و معتقد است که این روش‌ها تنها فرصت را برای سرکوب و حیل‌گری قدرت سیاسی و اقتصادی فراهم می‌آورد.

بار دیگر باغروری که از پیشگامی و آگاهی زنان مبارز و یاران خود در جنبش زنان در دل داریم، روز جهانی زن را صمیمانه تبریک می‌گوییم.

نگذاریم حاصل جان باختگی، شور و شعور زنان ما نابود شود و این تنها با ادامه‌ی مبارزه در راستای اندیشه ورزی، پیگیری و ژرف‌نگری و هم پیوند کردن آن با مبارزات سایرعرصه‌های اجتماعی به ویژه کارگری میسر است.

زنده باد مبارزه آزادی خواهانه و برابری جویانه زنان

پیش به سوی تلاش پیگیر برای اتحاد مبارزه زنان و مبارزات دموکراتیک

برقرار باد پیوند جنبش کارگری با جنبش برابر خواهی و آزادی خواهی زنان

کانون مدافعان حقوق کارگر / ۱۷ اسفند ۸۸ (۸ مارس)

بیانیه کانون مدافعان حقوق کارگر به مناسبت روز زن

۸ مارس یادآور روزی است که در آن زمان کارگر برای به دست آوردن حقوق خود علیه سرمایه‌داری و نظام ستمگر آن به مبارزه‌ای قاطع دست زدند. سرمایه‌داری که از ابتدای ظهور خود برای پایمال کردن حقوق نیروی کار همواره از زنان و کودکان برای بدست آوردن سود بیشتر استفاده می‌کرد، هیچ‌گاه حاضر به پذیرش حقوق انسانی آنان به راحتی نبوده است. و همواره تلاش کرده است تا از نیروی آنان برای ارزان نگه داشتن نیروی کار استفاده کند. سرمایه‌داری هیچ‌گاه حقوق برابر برای زنان قائل نبوده و همواره تلاش کرده است تا با استفاده از نیروی کار آنان سود خود را افزایش دهد. سرمایه داری هیچ‌گاه به راحتی تن به حقوق زنان نداده است. آنچه که تا کنون زنان بدست آورده‌اند همه و همه در اثر مبارزات خستگی ناپذیر خود آنان بوده است.

هرچند روز زن توسط کارگران مبارز و فعالان کارگری در سال ۱۹۱۰ به رسمیت شناخته شد، اما تا سال ۱۹۳۰ هنوز در بسیاری از کشورهای سرمایه داری و بهشت سرمایه‌داران حق رای برای زنان به رسمیت شناخته نشده بود. در سال ۱۹۲۸ در انگلستان تنها زنان بالای ۳۰ سال حق رای را بدست آوردند.

نظام سرمایه داری علیرغم اینکه تبلیغ می کند که زنان موجوداتی ضعیف و ناتوان هستند اما همواره تلاش کرده تا از نیروی کار زنان در شغل های خاص، سخت و زیان آور استفاده کند و یا آنان را به عنوان ارائه خدمات جنسی به مردان عیاش و خوشگذران و شغل هایی که ارائه خدمات به مردان است، استفاده کند. درحالی که واقعیات به روشنی توانایی زنان را برای انجام تمام کارهای ضروری در یک نظام اجتماعی انسان محور به نمایش می گذارد. فرهنگ حاکم سرمایه داری به گونه ای با زنان برخورد می کند که آنان را به نیروی کار درجه دوم و بدون توانایی های لازم نشان دهد و کمترین دستمزدها را به آنها بپردازد. این دستمزدهای پایین نه تنها سود آنان را افزایش می دهد بلکه باعث کاهش اعتماد به نفس و خودباوری زنان می شود تا تا دوام سود سرمایه داری از این طریق تضمین شود.

از سوی دیگر فرهنگ فریبکار سرمایه داری برای مقابله با اتحاد نیروهای کار فارغ از جنسیت، این گونه القا می کند که گویا این کارگران مرد هستند که مانع رشد و برابری زنان در جامعه می شوند. در حالی که باز هم واقعیات با صدای رسا اعلام می دارد که عقب ماندگی فرهنگی از هر نوع در جامعه مربوط به توزیع نابرابر امکانات در جامعه ی سرمایه داری است.

کانون مدافعان حقوق کارگر از مبارزات زنان برای بدست آوردن حقوق از دست رفته ی آنان برابر منشور خود با تمام توان حمایت می کند و اعلام می دارد که بدست آوردن کامل حقوق زنان تنها با دگرگونی این نظام سودمحور و جایگزینی آن با نظام انسان محور امکان پذیر است. به همین جهت همه ی مردان و زنان را فرا می خواند تا با برنامه ریزی های اساسی تمام توان خود را برای دگرگونی نظامی به کار گیرند که در آن حقوق آنها نادیده گرفته شده و نابرابری های جنسیتی و قومیتی و اجتماعی هر روز ابعاد گسترده تری می یابد.

کانون مدافعان حقوق کارگر

بیانیه کانون مدافعان حقوق کارگر به مناسبت روز جهانی لغو کار کودک

بیهوده نیست این ادعا که رهایی طبقه کارگر از بند بهره کشی به مثابه رهایی بشریت است از قید هر نوع ستم. مبارزه با تبعیض و ستم سنت دیرینه ی طبقه کارگر است و جنبش های اجتماعی موجود شاهدی بر این مدعاست. جنبش کارگران زن که تلاش برای رفع تبعیض و دفع بی حقوقی خود علیه نظام مرد سالار سرمایه داری بود همزمان فرزند دیگری را نیز به جنبش های اجتماعی معرفی کرد و جنبش لغو کار کودک زاده شد. اینک مثلث جنبش های اجتماعی که ریشه در مبارزات کارگری دارد، می تواند راهنمای عمل تمام نیک اندیشان نوع بشر باشد. مبارزه ی طبقه کارگر بر ضد استثمار، مبارزه زنان علیه تبعیض جنسیتی و مبارزه ی عمومی برای رفع زشت ترین نوع ستم علیه بی دفاع ترین موجودات یعنی کودکان می تواند قطب نمای مبارزان راستین اجتماعی باشد برای برون رفت از همه ی گونه های ستم. کانون مدافعان حقوق کارگر با توجه به همین اصل از تمام نیروهای اجتماعی، آزادی خواهان، عدالت طلبان و عموم مردم نیک اندیش می خواهد که علیه شرایطی که منجر به بهره کشی از کار کودکان می شود اقدام نموده و اجازه ندهند این استثمار وحشیانه تا بدین حد چهره ی انسان امروز را کریه بنماید.

در شرایطی که در بیشتر کشورهای جهان ممنوعیت کار کودکان زیر ۱۸ سال قانونی شده، متأسفانه این اقدام جهانی هنوز نتوانسته تاثیری بر بی حقوقی کودکان کشور ما بگذارد و صاحبان سرمایه به صورت قانونی این مجوز را دارند که از کودکان ما پس از پانزده سالگی بهره کشی کرده و از کار این گروه بی پناه سود ببرند. در عصری که مدعیان حقوق بشر و دموکراسی به هر بهانه ای نظامیان خود را تجهیز کرده و به اقصی نقاط جهان گسیل می دهند و بهرغم امضای بسیاری از کشورها در پای مقاوله نامه های بین المللی لغو کار کودک، هنوز ۴۰۰ میلیون کودک در جهان از تحصیل بازمانده و مجبورند که کودکی خود را به بهایی ارزان به فروش رسانند. در کشور ما نیز با توجه به آمار کودکان زیر ۱۸ سال که حدود ۱۸ میلیون و کودکان محصل که ۱۴ میلیون ارزیابی می شوند، ۴ میلیون کودک بازمانده از تحصیل داریم که به صورت رسمی یا غیر رسمی مورد بهره کشی قرار می گیرند. شرایط کار و میزان دستمزدهای اندک، بیکاری گسترده ی سرپرستان خانواده و نیز نظام آموزشی کودک ستیز در محیطی پر از خشونت و انواع تنبیه های بدنی ناشی از به کار گماردن افراد نالایق در آموزش و پرورش از عوامل اصلی این ستم ضدبشری به کودکان است. از این رو از مردم صاحب عاطفه و ستم ستیز می خواهیم اجازه ندهند درآمدهای جامعه صرف نظامی گری و امنیتی کردن زندگی اجتماعی شود. درآمدهای ناشی از فروش منابع و معادن،

مالیات و عوارض، صادرات غیرنفتی و ... که ارقامی نجومی را شامل می شود باید صرف ایجاد اشتغال و رفاه عمومی و به ویژه صرف آموزش و بهداشت و سلامتی کودکان گردد و این همتی اجتماعی و متشکل را می طلبد. لغو کار کودکان را باید تبدیل به همتی عمومی کرد

کانون مدافعان حقوق کارگر / ۱۲ ژوئن ۲۰۱۳

به مناسبت رویدادهای روز

از خواسته های معلمان حمایت کنیم

شورای هماهنگی انجمن های صنفی معلمان اخطار کرده است که در صورت برآورده نشدن خواسته های خود تا آخر بهمن ماه ، از روز سوم اسفند دست به اعتصاب سراسری زده تا به خواسته های خود برسد.

خواسته های معلمان که در دو سال گذشته در اعتصاب ها و گردهم آئی های مختلف بیان شده است شامل اجرای قوانین مصوب درباره طرح نظام هم آهنگ پرداخت و سایر حقوق و مزایای عقب افتاده این کارگران فکری زحمت کش است .

تورم افسار گسیخته ، افزایش هزینه های زندگی همواره کارگران و زحمت کشان را تحت شدید ترین فشارها قرار میدهد و اکنون با طرح های دیکته شده ای همانند طرح تحول اقتصادی که با توصیه های بانک جهانی برای خوش آیند سرمایه داران بین المللی به اجراء درمی آید آینده مزد بگیران هرچه تاریک تر میشود

معلمان که در سی سال گذشته از انواع واقسام فیلترهای سانسور و گزینش های سیاسی وایدئو لوژیکی حکومتی گذشته بودند تا انسان های سربه راهی برای سیستم حکومتی باشند ، اکنون برخلاف انتظار گزینش گران آنچنان تحت ستم های طبقاتی فرار گرفته اند که فریادهایشان نظام ستمگر طبقاتی را به چالش کشیده است

مسولان حکومتی که برای حل مشکلات جامعه بیشتر به فکر افزودن بودجه نیروهای امنیتی و پلیسی هستند اکنون در این دور باطل گرفتار شده اند که برای مقابله با نابسامانی های اجتماعی هر ساله از بودجه های آموزشی کاسته و بر بودجه های نظامی و امنیتی بیافزایند و نمونه آنرا در بودجه اخیر حکومتی شاهد هستیم غافل از اینکه با بسته شدن هر مدرسه زندانی دیگر و نیروی امنیتی فزاینده تری لازم است . راهی که هیچگاه نتوانسته است مردم را از خواسته های به حقشان باز دارد

کانون مدافعان حقوق کارگر با پشتیبانی قاطع از حقوق معلمان به عنوان کارگران فکری و زحمتکش ن عرصه علم و دانش خواهان پشتیبانی همه کارگران و حقوق بگیران از خواسته های به حق آنان و رفع هرگونه فشارهای سیاسی و ایدئولوژیکی و سانسور در عرصه های فرهنگ و هنر است

کانون مدافعان حقوق کارگر

بهمن ۱۳۸۷

در سوگ کارگران زیر آوار

بار دیگر سودطلبی سرمایه داری جان ۱۸ انسان بی گناه را گرفت. آنان کارگرانی بودند که برای به دست آوردن لقمه نانی از اقصی نقاط برای کار کردن در سخت ترین شرایط ترک دیار کرده ، تا با به دست آوردن حداقل دستمزد زندگی بخور و نمیر خود و خانواده شان را بگذرانند. کارگرانی که از بام تا شام زحمت می کشند تا با دستمزدی اندک روزگار سپری کنند و باز هم کار و کار تا فرزندانی برای کار به جامعه تحویل دهند. این کارگران باید قربانی آز و طمع مستی سرمایه دار قرار گیرند تا به سودهای کلان دست یابند. سود سرمایه های بساز و بفروشان که اکنون با کمک های دولتی بیش از بخش های دیگر است، آنچنان دیگ طمع این سرمایه داران نورسیده را به جوش آورده است که از اجرای کمترین هزینه برای ایمنی کار خود داری می کنند و جان انسان های زحمت کشی که بیشترین ستم را برای زنده ماندن تحمل می کنند به راحتی قربانی سودهای بادآورده می کنند. مسئول جان این انسان ها چه کسی است؟ این کارگران به کدام گناه باید در زیر آوارها مدفون شوند. فرزندان چشم به راه آنان که منتظر نان شامگاه از دست پدر هستند چه جرمی مرتکب شده اند. خانواده های آنها که در دوردست به انتظار برگشت همسرانند تا با مزد جان کندن کمی از سیه روزی آنان کاسته شود، اکنون در چه حالی هستند. این سودطلبی سرمایه داران است که این چنین جان انسان ها را نشانه می گیرد. در حالی که با مقابله با حرص و آرز سرمایه داری به راحتی می توان ایمنی کار را رعایت کرد، اما برای سودطلبان چیزی جز منافع زودگذر ارزش ندارد و برای ناظران و مسولان گویا جان انسان ها دارای کمترین ارزش است.

کانون مدافعان حقوق کارگر، بار دیگر هشدار می دهد که تا سودطلبی و منفعت پرستی سرمایه داران ادامه دارد، همواره جان انسان های بی گناه در معرض خطر است. و باید به این سودطلبان فهماند که جان انسان هایش از سود شما ارزش دارد. اگر جلوی سودطلبی سرمایه داران گرفته نشود مسلماً این آخرین حادثه نخواهد بود. مرگ کارگران مس سرچشمه ، کشته شدن کارگران ایران خودرو در خط تولید، سقوط کارگران ساختمانی به علت عدم ایمنی وسایل کار سوختن کارگران اراک و دهه ها نمونه دیگر متأسفانه به کرات اتفاق افتاده است و مسولان امر نیز به این مسایل کاملاً بی توجه بوده اند. حوادث کار در ایران یکی از بالاترین آمارهای مرگ و میر کارگران در سطح جهان را دارد و این امر نشان دهنده آن است که سرمایه داران در ایران و حامیان آنان برای جان انسان ها کمترین ارزش را قائلند.

کارگران ساختمانی که در معرض بیشترین آسیب ها قرار دارند و سخت ترین کارها را انجام می دهند، هنوز از حق تشکل آزادانه و مستقل برخوردار نیستند. نبود تشکل های مستقل آنان را در معرض بیشترین آسیب ها قرار می دهد. به وجود آمدن این حوادث ضرورت ایجاد تشکل های کارگران را برای حفظ حقوق اولیه آنان هر چه بیشتر آشکار می کند. ما خواهان پیگیری تأمین حق و حقوق این کارگران و جلوگیری از به وجود آمدن چنین حوادثی هستیم. به امید آن روز که محور فعالیت های تولید انسان ها باشند و نه سودهای بادآورده.

کانون مدافعان حقوق کارگر.

پیام تبریک به سندیکای کارگران نیشگر هفت تپه

پس از یک سال مبارزه و مقاومت ، کارگران نیشگر هفت تپه موفق شدند سندیکای مستقل خود را تشکیل دهند. انتخابات نمایندگان کارگران که به صورت ابتکاری از طریق صندوق های سیار در بخش های مختلف این مجتمع صنعتی و کشاورزی انجام گرفت با استقبال گسترده کارگران مواجه شد. هر چند موانع زیادی در برابر انتخابات وجود داشت اما اتحاد و تلاش پیگیرانه کارگران در ایجاد تشکل مستقل برای دفاع از حقوق و مطالبات خودشان ، توانست موانع را از سر راه بردارد. این پیروزی نشان داد که کارگران ، با اتکا به نیروی جمعی ، هر گاه مصممانه و متحد به دنبال حق و حقوق خود باشند ، آن را به دست خواهند آورد.

این پیروزی سرمشقی برای کارگران واحدهای دیگر است که تلاش کنند تا تشکل‌های مستقل خود را تشکیل دهند. ما این پیروزی را متعلق به همه کارگران می‌دانیم و اطمینان داریم که کارگران سراسر ایران در جهت تشکل‌های مستقل گام‌های استوارتری بر خواهند داشت.

امید داریم کارگران نیشکر هفت تپه ضمن تقویت اتحاد بین خود و تلاش برای ایجاد پیوندهای همبستگی با دیگر کارگران ایران و جهان به پایداری برای احقاق حقوق خود ادامه دهند. و نمایندگان منتخب در هیئت مدیره نیز ضمن تلاش برای حفظ استقلال سندیکا با رویکرد آموزش جدی به کارگران، همواره برای تصمیم‌گیری به کارگران رجوع کنند و برای حفظ اتحاد، ارتباط خود را با کارگران هر روز بیشتر و بیشتر مستحکم نمایند. با امید به پیروزی همه کارگران جهان

کانون مدافعان حقوق کارگر آبان ۱۳۸۷

پیام تبریک به سندیکای کارگران شرکت واحد

با درودهای گرم

سندیکای کارگران شرکت واحد اتوبوس رانی تهران و حومه که طی سه سال گذشته برای احقاق حقوق خود مبارزه کرده، تا کنون دست آوردهای ارزشمندی به دست آورده و نیز هزینه‌های زیادی داده است. زندانی شدن بیش از هفتصد تن از اعضای سندیکا در اوائل تشکیل آن و محکومیت تعدادی از اعضای هیات مدیره به حبس‌های طولانی مدت و اخراج تیش از بیست تن از آنان بیانگر ترس از این سندیکا و نفوذ آن در میان کارگران شرکت واحد و سایر بخش‌های کارگری است. منصور اسانلو رئیس هیات مدیره این شرکت همچنان در زندان است و به رغم آنکه از بیماری‌های جسمی رنج می‌برد در شرایط بسیار نامساعد قرار دارد

در حالی که در تمام کشورهای سرمایه داری پیشرفته، تشکل‌های کارگری تا حدود زیادی به رسمیت شناخته شده است، اما در کشور ما کارگران حق اولیه برای ایجاد تشکل مستقل خود را ندارند و برای به دست آوردن ابتدائی ترین حقوق خود مبارزه میکنند

متأسفانه فدراسیون‌های جهانی کارگری آنطور که باید به وظایف خود عمل نمی‌کنند و علیه استثمار در کشور خود و خصوصاً در کشورهای جهان سوم اقدام قاطعی به عمل نمی‌آورند. .. با آنکه میدانند حقوق کارگران در ایران به شدیدترین وجه مورد تهاجم قرار گرفته است، اعتراض جدی به سرمایه‌گذاری‌های سود آور در ایران نمی‌کنند. و در صناعی که کارگران ایرانی به بدترین وجه سرکوب میشوند، نه تنها اعتراض نمی‌کنند بلکه آن سرمایه‌گذاری‌ها را تشویق هم میشوند

سرمایه‌گذاران اروپائی با سرمایه‌گذاری‌های کلان در صنایع خودروسازی، نفت و گاز، سودهای سرشاری می‌برند اما در این صنایع کارگران حق هیچ‌گونه تشکلی را ندارند و نهادهای اروپائی اعتراض رسمی در این زمینه نکرده‌اند

هر چند دادن چنین جوایزی قابل تقدیر است اما انتظار ما این است که این نهادها از سرمایه‌گذاران اروپائی بخاطر مسارکت در نقض حقوق کارگران بازخواست کنند امری که تا به حال معوق مانده است

ما ضمن تبریک در یافت این جایزه، جوایزی نظیر آن را متعلق به همه کارگران میدانیم و امیدواریم هر چه بیشتر شاهد وحدت و هم‌دلی اعضای سندیکابوده روز به روز انسجام آنان بیشتر شده و به این وسیله بتوانند روزی به سایر حقوق خود برسند

ضمن تقدیر از مبارزات کارگران شرکت واحد امید واریم این مبارزات تداوم یافته و کارگران بخش‌های دیگر جامعه بتوانند به ابتدائی‌ترین حقوق خود که همان تشکل مستقل کارگری است دست یابند.

فاجعه کشتار کارگران در معادن طبس

کارگران ایران که در سال گذشته حوادث مختلفی را تجربه کرده‌اند و بر طبق برخی آمار بیش از هزار نفر در حوادث مختلف کار جان خود را از دست داده‌اند، بار دیگر با چشمانی نگران شاهد حوادث مرگبار دیگری هستند. کشتار کارگران در معادن طبس و جان باختن حداقل ۸ کارگر، باز هم فاجعه بار بودن شرایط وحشتناک کار در ایران را به نمایش می‌گذارد.

فاجعه در آنجاست که بارها در باره‌ی شرایط وحشتناک و غیر امین کارگران در این معدن هشدار داده شده بود. اما هیچ اقدام موثری در این زمینه صورت نگرفته بود. این امر نشان از آن دارد که سرمایه داران و کارفرمایان برای حفظ سود خود از جان انسان‌ها مایه می‌گذارند و مسوولان نیز حوادث این چینی را اجتناب ناپذیر می‌دانند؟!

کانون مدافعان حقوق کارگر که بارها در باره‌ی شرایط ایمنی کار هشدار داده است، بار دیگر ضروری می‌داند که ضمن همدردی با بازماندگان این حادثه به کارفرمایان و مسوولان و به همه‌ی دست اندرکاران هشدار دهد که بیش از این جان کارگران را فدای حرص و آز خود ننمایند. کارگران نیز باید با گسترش هر چه بیشتر تشکل‌های مستقل خود با شرایط نایمن کار مقابله کنند.

کانون مدافعان حقوق کارگر / ۳۰ آذر ۹۱

بیانیه مشترک سندیکاها، اتحادیه‌ها و دیگر تشکل‌های کارگری پیرامون بی توجهی به زندگی کارگران و کودکان

حوادث ناگوار مرگ کارگران و کودکان در چند هفته‌ی اخیر یکی پس از دیگری بیانگر بی توجهی مسوولان و کارفرمایان به جان انسان‌هاست. ۵ کارگر افغانی به هنگام کار در منطقه خاک سفید تهران پارس زیر آوار رفتند. به دنبال آن، فاجعه کشته شدن کارگران در معدن زغال سنگ طبس و فاجعه‌های دیگری که هر روزه در جای جای ایران رخ می‌دهد... بنا بر آمار منتشره، هر روز به طور متوسط ۵۰ کارگر در اثر حوادث کار و نبود شرایط ایمنی جان خود را از دست می‌دهند. با توجه به آنکه حکومت کلیه مسوولیت‌های خود را در قبال مردم و نظارت بر ایمنی و بهداشت و بهروزی مردم و به خصوص کارگران و خانواده‌هایشان را فراموش کرده است، هر روز شرایط بدتری بر زندگی اقشار متوسط به پایین سایه می‌افکند و هر روز اخبار وحشتناک تری از نابودی انسان‌ها در محل کار و زندگی و سفر و جاده و خیابان‌ها پخش می‌شود.

همچنین کنار ناپیمنی شرایط کار، خبرها حاکی از آن است که جان کودکان در مدارس مخروبه و غیر ایمن نیز در خطر است. قربانیان حریق مدرسه‌ی روستایی شین آباد در پیرانشهر ارومیه در آذربایجان به ۳۷ نفر رسیده است که دو نفر از آنان فوت کرده‌اند. متأسفانه مسوولان به جای آن که امکانات رفاهی، گرمایشی و شرایط ایمنی و گرمایشی کلاس‌های درس روستاها و شهرستان‌ها را افزایش دهند، معلم، مستخدم یا بخاری مدرسه را محکوم کرده‌اند تا شانه از زیر بار مسوولیت خود کنار کشند.

آینده‌ی این دانش آموزان سوخته شده، زخمی و ترسیده و معلم زحمتکش آنها چه می‌شود که باید با نقص عضو به زندگی در شرایط سخت ادامه دهند؟ ما تشکل‌های کارگری امضا کننده، ضمن حمایت از بیانیه انجمن صنفی معلمان، یادآوری می‌شویم که مسوولان مملکتی باید به وظایفشان عمل کنند و از

کارگران و خانواده‌های آسیب دیده این حوادث می‌خواهیم یکدیگر را دریابند، به هم ببینند و برای درمان این دردهای مشترک، تشکل‌های خود را تشکیل دهند.

برای رسیدن به آینده‌ای بهتر برای زندگی و کار، چاره‌ای جز وحدت، تشکیلات و اتحاد سراسری نداریم. پیش به سوی تشکل مستقل و سراسری کارگران ایران. دی ماه ۱۳۹۱

سندیکای کارگران شرکت واحد اتوبوس رانی تهران و حومه / هیات موسس سندیکای کارگران نقاش و تزئینات ساختمانی / اتحادیه کارگران پروژه ای

سندیکای کارگران فلزکار و مکانیک / اتحادیه آزاد کارگران ایران / کانون مدافعان حقوق کارگر

بیانیه کانون مدافعان حقوق کارگر به مناسبت پیروزی کارگران ماهشهر در مبارزه با قراردادهای موقت

کانون مدافعان حقوق کارگر - ویژه نامه روز جهانی کارگر ۱۳۹۰ - این دومین باری است که کارگران در چندماه گذشته در مبارزه با قراردادهای موقت و پیمانکاری پیروزی به دست می‌آورند.

کارگران پتروشیمی تبریز نیز قبلا در یک اعتصاب موفق شدند شرکت‌های پیمانکاری را در این مجتمع حذف کنند. کارگران مجتمع صنعتی ماهشهر نیز با اعتصاب یک پارچه‌ی خود سودطلبی کارفرما را در میدان دادن به شرکت‌های پیمانکاری به چالش کشیده و موفق به کنار گذاردن این شرکت‌ها از چرخه‌ی کار و تولید شدند.

شرکت‌های پیمانکاری که ساخته و پرداخته سرمایه‌داران برای به بند کشیدن کارگران و استثمار وحشیانه‌تر آنان است، نزدیک به دو دهه است که در موسسات اقتصادی مستقر شده‌اند. این شرکت‌ها که اغلب در دست مدیران سابق موسسات است با در اختیار گرفتن بخش‌های مختلف خدمات و تولید در حقیقت کارگران را استثمار مضاعف می‌کنند و بخشی از حقوق ناچیز کارگران را برای خود برمی‌دارند و کارگران با بستن قراردادهای موقت برای کارهایی دائمی، در حقیقت حقوقشان را پایمال می‌شود. آنها با بستن این قراردادها کارگران را دائم در معرض اخراج و تهدید به بیکاری قرار می‌دهند و به آنان کمترین حقوق برای بیشترین کار را می‌پردازند و از آنجا که شرکت‌های پیمانکاری با اتمام قراردادشان هیچ گونه مسوولیتی درقبال کارگران ندارند، در حقیقت حق و حقوق کارگران را در پرداخت سنوات، بیمه، و مزایا و غیره پایمال می‌کنند و امنیت شغلی را از کارگران می‌گیرند. پیروزی کارگران اعتصابی درماهشهر هنگامی محقق شد که پس از حمله نیروهای انتظامی به کارگران و دستگیری تنی چند، سایر کارگران در بخش‌های دیگر به آنان پیوستند و این مساله نشان داد که باوحدت و همدلی کارگران پیروزی میسر است.

کانون مدافعان حقوق کارگر که بارها زالو صفتی این شرکت‌های پیمانکاری را برملا کرده و قراردادهای موقت را مردود دانسته است، این پیروزی کارگران را شادباش گفته و بار دیگر بر این مساله تاکید می‌کنیم برای این که این پیروزی تنها در حد توافقات روی کاغذ باقی نماند، اتحاد و یک پارچگی کارگران و داشتن تشکل‌های مستقل ضروری است.

کانون مدافعان حقوق کارگر / اول اردیبهشت ۱۳۹۰

به یاد یدالله خسروشاهی

با اندوه فراوان باخبر شدیم یدالله خسروشاهی، رفیق مبارز و آزادیخواه پرسابقه‌ی کارگری در شهر لندن درگذشته است. این ضایعه که موجب از دست رفتن یکی از نظریه پردازان و سازمان دهندگان جنبش‌های حق طلبانه‌ی کارگری شده، برای جامعه‌ی ایران، به ویژه همه‌ی جریان‌های کارگری، خسرانی بزرگ به حساب می‌آید.

با این وصف زنده یاد یدالله خسروشاهی در طور زندگی پر بار و پرتکاپوی خود چه در ایران و چه در تبعید به قدر کافی شاگردان و همراهان عدالت جو داشته است که ما را به ادامه‌ی راه او امیدوار کند.

بار دیگر این ضایعه را به همسر گرامی او، خانواده و دوستانش تسلیت می‌گوییم و آرزومند ادامه‌ی راه او برای بهزیستی مردم و کارگران هستیم.

کانون مدافعان حقوق کارگر

۱۶ بهمن ۱۳۸۸

بیانیه کانون مدافعان حقوق کارگر در باره وقایع چند روز اخیر

در چند روز گذشته خیابان‌های تهران و تعدادی از شهرهای دیگر شاهد زد و خورد و درگیری میان جوانان و مردم به خشم آمده با نیروهای پلیس، گاردهای ویژه امنیتی و لباس شخصی‌ها بود. در این وقایع تنی چند از مردم تحت ستم کشته شده و ده‌ها نفر زخمی شده‌اند. همچنین بر طبق گزارشات صدها نفر دستگیر شده‌اند. منشا این درگیری‌ها به صورت ظاهری اعلام نتایج انتخابات است که طرفداران کاندیدها معتقدند این نتایج ساختگی و به‌دور از واقعیت است، انتخاباتی که میان جناح‌های حاکم و شریک قدرت در سی ساله گذشته برگزار شده است در حالی که در هیچ یک از این انتخابات حتا یک کاندیدای مستقل از قدرت و حکومت حضور نداشته است. در حقیقت سهم‌خواهی هر یک از جناح‌ها و تمامیت‌خواهی یک جناح عامل اصلی این اختلافات است.

در سی سال گذشته همواره مردم تحت شدیدترین فشارهای اقتصادی و اجتماعی بوده‌اند و از داشتن کوچک‌ترین حقوق ابتدایی یک جامعه‌ی آزاد محروم بوده‌اند. حملات اخیر گروه‌های جوانان خشمگین به بانک‌ها و مراکز اصلی قدرت اقتصادی حکومت، بیانگر آن است که مردم علت اصلی بدبختی و فقر و فلاکت خود را در این سال‌ها، سیاست‌های اقتصادی و مظهر اجرای این سیاست‌ها، یعنی بانک‌ها و مراکز اقتصادی می‌دانند. بیکاری، بی‌حقوقی، اخراج‌های دسته‌جمعی و نبود امنیت شغلی و آزادی‌های اجتماعی، سیاسی و فرهنگی اکثریت مردم را تحت فشار قرار داده است.

کانون مدافعان حقوق کارگر که وظیفه‌ی خود را دفاع از حقوق کارگران و زحمت‌کشان در همه‌ی زمینه‌ها می‌داند، ضمن محکوم کردن خشونت‌های پلیسی در ارتباط با مردم به خشم آمده، به مسئولان هشدار می‌دهد که جدا از درگیری‌های جناحی تقسیم قدرت، پیام اصلی مردم را که مبارزه برای یک زندگی انسانی و شرافتمندانه است درک کرده و بیش از این در برابر خواست به حق مردم که یک زندگی انسانی و به‌دور از فقر و بیکاری و تبعیض است ایستادگی نکنند.

در سه دهه اخیر حقوق مردم ما پایمال شده است. زنان تحت شدیدترین ستم‌های اجتماعی قرار داشته‌اند. کودکان حقوق اولیه‌ی خود را که حق تحصیل است در بسیاری از موارد از دست داده‌اند. کارگران و زحمت‌کشان که خواهان طبیعی‌ترین حقوق یک زندگی ابتدایی هستند به بدترین وجه مورد ستم قرار گرفته‌اند. تورم لجام‌گسیخته تمام زندگی و سفره‌ی خالی آنان را مورد تهاجم قرار داده است. این خشم فروخورده، امروز در چنین زمینه‌ای بروز و ظهور یافته است.

این وقایع بیانگر شکست کامل سیاست‌های حاکم است که در دهه‌های اخیر تنها به نفع عده‌ای خاص و اقلیتی بسیار کوچک از وابستگان قدرت بوده است. خواسته‌های مردم با تغییر قدرت از یک جناح به جناح دیگر حل نمی‌شود، بلکه باید هر چه بیشتر بر قدرت گرفتن تشکل‌های اجتماعی، صنفی، مردمی و کارگری تکیه کرد و در جهت گسترش هر چه بیشتر آنها تلاش کرد.

این تنها راه برای قدرت گرفتن مردم و تضعیف قدرت‌های سرکوبگر است. قدرتی که از آن مردم و برای مردم است.

کانون مدافعان حقوق کارگر از تمامی نهادهای مردمی و کارگری و سایر اقشار می‌خواهد که ضمن گسترش تشکل‌های خود، خواسته‌های واقعی مردم را هر چه گسترده‌تر بیان کنند که همانا دگرگونی سیستم اقتصادی نابرابر، ظالمانه و استثمارگرانه است.

کانون مدافعان حقوق کارگر

بیانیه شماره ۲ کانون مدافعان حقوق کارگر در مورد وقایع اخیر

تداوم درگیری‌ها و اعتراضات مردم که ظاهراً به اعلام نتایج انتخابات مربوط می‌شود، در روزهای اخیر گسترش بیشتری یافته است. مردمی که در سه دهه‌ی اخیر تحت ستم و نابرابری‌های فراوانی قرار گرفته‌اند، اکنون زمینه را برای ابراز مخالفت خود با سیاست‌های حاکم آماده می‌بینند. و در تظاهرات و راهپیمایی‌ها و شعارهای مختلف آنها را بیان می‌کنند. فقر، بیکاری، بی حقوقی و عدم امنیت شغلی، فقدان آزادی‌های سیاسی و اجتماعی، سرکوب آزادی‌های فردی و آزادی‌های فرهنگی در سی سال گذشته سبب انفجاری ناگهانی به صورت اعتراض به نتایج انتخابات در آمده است.

اما این خطر وجود دارد که دست اندرکاران دو جناح حکومت که اکنون بر سر نتایج انتخابات با یکدیگر درگیر هستند در آینده با یکدیگر به سازش و توافق برسند. و خواسته‌های واقعی مردم از حکومت گران به دست فراموشی سپرده شود و یا در سازش میان دو جناح حکومتی پایمال شود.

از این رو ضروری است تا مردم به صحنه آمده با هوشیاری بیشتر خواسته‌های خود را به صورت مشخص بیان کنند و تا آخر با پیگیری خواسته‌های خود از پای نشینند. و به کسانی که بخواهند از اعتراضات مردم برای پانه زنی سهم بیشتر استفاده کنند اجازه‌ی سوءاستفاده را ندهند.

در گذشته‌ی نزدیک، خواسته‌های به حق مردم همواره با خشونت سرکوب شده است. اعدام دسته جمعی مخالفان در دهه‌ی شصت، قتل عام زندانیان سیاسی در سال ۶۷، قتل‌های زنجیره‌ای در سال‌های بعد اعمالی بوده است که به وسیله‌ی هر دو جناح و در وحدت با یکدیگر صورت گرفته است.

اکنونکه مردم به بهانه‌ی انتخابات و برای دست یابی به حقوق واقعی خود به پاخواسته‌اند، باید به گونه‌ای حرکت کنیم که خطر بازگشت شرایط گذشته برای همیشه از میان برود و سرکوبگران و پایمال کنندگان حقوق مردم امکان بازگشت مجدد و اعمال حاکمیت خودکامه را دوباره به دست نیاورند.

ماباید به جای تکرار شعارهای توخالی خواسته‌های واقعی خود را بیان کنیم تا از سازش منافع واقعی مردم و بازگشت شرایط به حالت اولیه جلوگیری کنیم. خواست واقعی مردم دگرگونی نظام اقتصادی سرمایه سالار و سودپرست است که در گذشته عامل اصلی تمام بدبختی‌ها بوده است. خواست واقعی مردم انتقال قدرت به دست نمایندگان واقعی مردم است که در آن آزادی بیان و اندیشه به رسمیت شناخته شده و حقوق اولیه مردم پایمال نگردد. به همین جهت با خواسته‌های حداقلی مردم را در چند مورد زیر بیان می‌کنیم:

۱- انحلال کلیه نهادهای سرکوب کارگری که در سال‌های اخیر به تعقیب و پیگیری کارگران و مردم تحت ستم پرداخته‌اند.

۲- انحلال کلیه نهادهای غیر انتخابی و ضرورت انتخاب کلیه مقامات اجرایی و قضایی و قانون گذاری با رای مستقیم مردم

- ۳- آزادی کلیه زندانیان سیاسی و جلوگیری از تعقیب افراد به خاطر داشتن ایده و عقیده‌ی خاص
- ۴- ایجاد شوراهای کارگری و کارمندی در کلیه‌ی نهادهای اجتماعی و اقتصادی و آزادی هر گونه تشکل در محیط کار
- ۵- لغو حکم اعدام شلاق و ...

ما این موارد را حداقل خواست‌های مردمی می‌دانیم که در دهه‌های گذشته تحت ستم بوده اند. در کنار این مسایل بازگرداندن اموال غارت شده مردم از مسایل بسیار مهم است.

ما با بیان این خواسته‌ها می‌توانیم از سازش احتمالی بر سر حقوق مردم جلوگیری کرده و راه خود را تا بدست آوردن آنها ادامه دهیم.

بیانیه شماره ۳ کانون مدافعان حقوق کارگر در مورد وقایع اخیر

پیش از دو هفته از درگیری‌های خیابانی و حمله به مردم بی‌سلاح، ضرب و شتم، دستگیری کشتار و شکنجه‌ی آنان می‌گذرد. گزارش‌های مختلف حاکی از آن است که رفتار غیرانسانی با زندانیان ادامه دارد و برخی گزارش‌ها حاکی از آن است که این زندانیان زیر فشار انجام مصاحبه‌های خاص هستند تا بر کار ناکرده اعتراف کنند.

فشار به زندانیان برای انجام مصاحبه و اعتراف به گناه ناکرده روش کهنه‌ای است که در سی ساله گذشته برای تواب‌سازی به کار گرفته شده است و امروز این روش‌ها هیچ گونه ارزشی در نزد مردم ما ندارد. در این سال‌ها رفتار با معترضان همواره به صورت غیرانسانی از طرف جناح‌های مختلف حاکمیت ادامه داشته است.

اعتراضات میلیونی مردم به دنبال اعلام نتایج انتخاباتی بود که برای تعیین ریاست جمهوری برگزار شد. این انتخابات با هیچ یک از استانداردهای دموکراسی‌های ظاهری در جهان هم‌خوانی نداشت، هیچ گونه نهاد نظارتی مستقل چه داخلی و چه خارجی وجود نداشت، احزاب سیاسی مستقل مخالف نزدیک به سه دهه است که غیرقانونی اعلام شده‌اند و مخالفان و منتقدان به بدترین وجه حذف و مورد تعقیب و سرکوب قرار گرفته‌اند و در نتیجه نمی‌توانسته‌اند برای این انتخابات کاندیدایی داشته باشند. در عین حال نهادهای برگزارکننده‌ی انتخابات حتا رقابت در درون جناح‌های حاکم را نپذیرفتند و در جنگ قدرت درونی یک جناح خواهان تمامیت قدرت بدون شراکت جناح مقابل است.

در این میان، خواسته‌های مردمی که در سه دهه‌ی گذشته همواره نادیده گرفته شده است، به اشکال مختلف بیان می‌شود و این بار بخشی از آن در تظاهرات خونبار شهرها بروز کرد. شعارهای این اعتراضات نشان‌دهنده‌ی آن است که مردم خواهان آزادی سیاسی و محو دیکتاتوری هستند. مردم خواهان آزادی زندانیان سیاسی و آزادی بیان و اندیشه آزادی مطبوعات و رسانه‌ها و کتاب و حذف سانسور هستند. خواسته‌های واقعی مردم تنها به تغییر ساده افراد محدود نمی‌شود. مبارزات مردمی طی سال‌های گذشته نشان داده است که آزادی‌های دموکراتیک و اساسی خواست اصلی آنان است.

رسانه‌های عمومی تبدیل به ابزاری در دست صاحبان قدرت برای وارونه نشان دادن اعتراضات مردم شده است و در حالی که نیروهای معترض خواهان رعایت حقوق اولیه‌ی خود هستند اما جناح حاکم در قدرت به مقابله با مردم از یک سو و تقابل با رقیب خود از دیگر سو می‌اندیشد و خواهان حفظ امتیازات اقتصادی و اجتماعی خود بدون مشارکت دیگران است. این انحصارطلبی بیانگر آن است که بسیاری از قراردادهای اقتصادی سودآور در دست بخشی از حاکمیت است در حالی که بخش دیگر نیز در گذشته و حال فعالیت‌های دیگری را در دست داشته، برای سهم بیشتر تلاش می‌کند و در این میان کارگران و حقوق بگیران و مردم تحت ستم و حتا اقشار میانی از درآمدهای سرشار نفتی در سال‌های گذشته سهمی به جز تورم، بیکاری و محرومیت دریافت نکرده‌اند. تمام سرمایه و امکانات جامعه در اختیار اقلیتی خاص قرار دارد و مردم غیر وابسته به منابع قدرت، هر روز زندگی فقیرانه‌تری را انتظار می‌کشند.

جالب است که دو جناح حاکم در اختلافات میان خود از حقوق اقشار زحمتکش، کارگران و حقوق‌بگیران صحبت نمی‌کنند. در برنامه انتخاباتی کاندیداهای مناقشه‌ای بر سر حقوق کارگران و زحمتکشان مشاهده نمی‌شود. با این وصف مردم معترض خواسته‌های خود را در اعتراضاتشان بیان کرده‌اند.

و اما امروز مسأله‌ی اصلی در این اعتراض‌ها تامین حقوق ابتدایی مردم است که بارها و بارها نقض شده است و می‌توان پیش‌بینی کرد تا آن زمان که حقوق اولیه‌ی مردم، که عبارت از یک زندگی شرافتمندانه و انسانی است، برقرار نشود اعتراض‌ها به اشکال مختلف ادامه خواهد یافت.

کانون مدافعان حقوق کارگر بنا بر منشور خود خواهان آزادی‌های دموکراتیک برای همه‌ی کارگران و حقوق‌بگیران و آزادی تشکل‌ها و احزاب سیاسی بدون قید و شرط می‌باشد. ما امروز خواهان دفاع از حقوق جان‌باختگان تظاهرات خرداد و آزادی بی‌قید شرط همه‌ی زندانیان سیاسی و بازداشت‌شدگان هستیم.

کانون مدافعان حقوق کارگر

بیانیه شماره ۴ کانون مدافعان حقوق کارگر در باره‌ی وقایع اخیر

جنبش اعتراضی مردم برای پایان دادن به دوران استبداد و دیکتاتوری، سرکوب و ارعاب و ایجاد جامعه‌ای بر اساس آزادی‌های اجتماعی و دموکراسی در کل ارکان‌های حاکمیت ادامه دارد. انتخابی و یا پاسخگو بودن کلیه‌ی مقامات با رفع کلیه تبعیض‌های جنسیتی و برابری زن و مرد، تبعیض‌های ملی، مذهبی، برقراری عدالت اجتماعی و زندگی شرافتمندانه، کار و اشتغال برای کل آحاد جامعه و ایجاد تشکل‌های مستقل و در کلیه کارخانه‌ها، سازمان‌ها، ادارات، مراکز آموزشی خواسته مردم در یک صد ساله گذشته بوده است. دیگر دوران حکومت فردی، توتالیتر، سرکوب و شکنجه سر آمده است و حکومت هیچ‌گونه راهی جز تسلیم به مطالبات مردم ندارد.

آخرین اعتراضات شعارهای مردم حکایت از روشن‌تر شدن و عمیق‌تر شدن خواسته‌های اعتراض‌کنندگان دارد. انبوه مردم معترض که به خیابان‌ها می‌آیند شعارهایی می‌دهند که حاکی از نگرانی آنان در مورد سازش میان جناح‌های قدرت است. جناح‌های قدرت که در سی سال گذشته در سرکوب مردم و نادیده گرفتن خواسته‌های آنان شریک بوده‌اند، اکنون با حذف یک جناح از طرف جناح دیگر خواهان تقسیم مجدد قدرت هستند. خواسته‌های مردم که در شکاف قدرت بوجود آمده امکان بروز یافته است، هر روز پایه‌ای‌تر و مشخص‌تر می‌شود. در اعتراضات اخیر مشخص شده است که جناح قدرتمندتر حاضر است دست به هر گونه کشتار و جنایتی بزند اما ذره‌ای از قدرت خود را واگذار نکند. شکی وجود ندارد که هر دو جناح از خواسته‌های اساسی مردم فاصله‌ی زیادی دارند و خواست اساسی مردم که انحلال نهادهای سرکوب است را بر نمی‌تابند.

هیچ کدام از جناح‌های اصلاح طلب تا کنون در باره‌ی انحلال نهادهای سرکوب که دست به کشتار مردم بی‌گناه می‌زنند حرفی نزده‌اند؛ مردمی که جز حقوق ابتدایی خود چیزی نمی‌خواهند. دستگیری خودسرانه، شکنجه و کشتار بازداشت‌شدگان به وسیله‌ی نهادهایی انجام می‌شود که برای مردم هیچ مشروعیتی ندارند. درحالی که اصلاح طلبان تنها بر نامشروع بودن ریاست جمهوری تاکید دارند، دستگاه‌های قضایی و نیروهای نظامی نقش اصلی را در کشتار و سرکوب مردم برعهده دارند. مواضع دو پهلوی و سازشکارانه‌ی برخی از اصلاح طلبان این نگرانی را در مردم معترض بوجود آورده است که در سازش

میان آنان خواسته‌های اصلی مردم به فراموشی سپرده شود. هوشیاری مردم در تداوم اعتراضات خود در آن است که هر چه بیشتر به نیروی خود متکی بوده و بر گسترش سازمان‌های مردمی برای تداوم اعتراضات به حق خود ادامه دهند.

اکنون مردم ما می‌دانند که تنها راه تداوم اعتراضات و رسیدن به خواسته‌های خود گسترش هر چه بیشتر نهادهای دموکراتیک مردمی و برخورد با خواسته از مردم در کلیه مراکز تولید، محیط کار و هم چنین محلات زندگی است.

در چنین شرایطی ناتوانی حکومت از حل مسائل اقتصادی، گرانی سرسام آور و تورم افسار گسیخته زندگی اقشار مختلف را تحت فشار هر چه بیشتر قرار داده است. مردم به جان آمده که فشار زندگی را بر اثر ناتوانی دولتمردان از اداره‌ی کشور می‌دانند در آینده بر اعتراضات خود خواهند افزود. هر چند که در شرایط کنونی اعتراضات اقتصادی تحت الشعاع اعتراضات اجتماعی قرار گرفته است، اما مردم به خوبی می‌دانند که این دوازدهم یک دیگر جدایی‌ناپذیرند. و ناتوانی دولتمردان در حل مشکلات اجتماعی و اقتصادی بیانگر عمیق‌تر شدن هر چه بیشتر بحران فراگیر جامعه است.

بیانیه شماره ۵ کانون مدافعان حقوق کارگر در مورد رویدادهای اخیر

آمرین کشتارهای اخیر بازداشت‌شدگان باید مورد تعقیب قرار گیرند

حمله به تظاهرات مردم به پا خواسته برای احقاق حقوق خودشان در دو ماهی اخیر هر روز ابعاد گسترده‌تری می‌یابد. به همان میزان که مردم در خواسته‌های خود استوارتر و محکم‌تر حرکت می‌کنند، پابمال‌کنندگان حقوق مردم نیز به اعمالی خشن‌تری دست می‌زنند. کشتار مردم معترض با شلیک مستقیم، ضرب و شتم شدید، باتوم‌های الکتریکی و دستگیری هزاران اعتراض‌کننده گویا به نظر قدرت‌مداران کافی نبوده است که اکنون دست به کشتار بازداشت‌شدگان زده‌اند. آمارهای غیررسمی حاکی از کشته شدن ده‌ها نفر در بازداشتگاه‌های نیروهای نظامی و انتظامی است. اغلب بازداشت‌شدگان بر اثر ضرب و جرح و شکنجه‌های درون بازداشتگاه‌ها جان خود را از دست داده‌اند.

اوج به کارگیری این شیوه‌های کشتار زندانیان و بازداشت‌شدگان به وسیله‌ی نیروهای امنیتی را در دهه‌ی شصت شاهد بودیم که همواره با سکوت مقامات رسمی آن روز روبرو بوده است. برخی از عواملان و تاییدکنندگان آن خشونت‌های ضدانسانی، امروز در کنار مردم، در زندان‌ها به سر می‌برند و خود در معرض همان رفتارهایی هستند که روزگاری خودشان آن رفتارها را سازماندهی و یا تایید می‌کردند. این نشان‌دهنده‌ی این واقعیت است که خشونت مانند بیماری مسری به راحتی سرایت کرده و گسترش می‌یابد و در گسترش خود همه چیز را به نابودی می‌کشاند.....

اما اگر آمران کشتار زندانیان در دهه‌ی شصت، قتل‌های زنجیره‌ای و کوی دانشگاه مورد تعقیب قرار می‌گرفتند و این صاحب‌منصبان دیروز و زندانیان و مغضوبان امروز در برابر این رفتارهای غیرانسانی سکوت نمی‌کردند، امروز شاهد تکرار این اعمال به شیوه‌های جدید نبودیم.

از سوی دیگر به دنبال حمایت وسیع پناهندگان ایرانی خارج از کشور از اعتراضات مردم، پلیس فاشیست عراق نیز با چراغ سبز امریکا به اردوگاه پناهندگان ایرانی (اشرف) در عراق حمله کرده و به حشیمان‌ترین شکل تعدادی از آنان را به قتل می‌رساند. صرف نظر از آن که این پناهندگان چه عقیده‌ای داشته باشند،

این تهاجم وحشیانه نیز باید مورد اعتراض همگان قرار گیرد و به حکومت امریکا و عراق، (این مدعیان حقوق بشر) هشدار داده شود که این اعمال غیرانسانی و وحشیانه از دید مردم ما فراموش نخواهد شد.

این اعمال غیرانسانی در حالی انجام می‌شود که خبرهای تایید شده حاکی از غارت اموال مردم و خروج دسترنج زحمتکشان با ارقام نجومی به خارج از کشور در طی یک سال اخیر است. گویا سرمایه‌داران و غارتگران اموال در پناه کشتارها و اعمال غیرانسانی به راه افتاده از جانب نیروهای سرکوبگر بهترین فرصت را برای چپاول و غارت اموال آنان بدست آورده و به فکر ذخیره‌ی این اموال در کشورهای دیگر هستند تا یا در جهت سرکوب بیشتر مردم و استخدام نیروهای خارجی و یا خرید وسایل سرکوب هزینه شود و یا اگر مجبور شدند در برابر خواسته‌های مردم تسلیم شوند، زندگی راحتی را برای آینده‌ی خود از دسترنج مردم ما تدارک ببینند.

بی‌حقوقی بیکاری، عدم امنیت شغلی و خصوصی سازی اموال زحمتکشان در سی سال گذشته کفایت طمع سرمایه‌داران را نکرده است که اکنون در پناه کشتار آنان به پاکسازی آنچه از غارت‌های گذشته به جای مانده است دست می‌زنند.

ما رفتارهای خشونت‌آمیز و اعتراف‌گیری‌ها را علیه هر نیروی مخالف و دگراندیشی محکوم می‌کنیم. هم چنین معتقدیم که این رفتارهای خشونت‌آمیز علیه مخالفان، مجوز تهاجم به پایگاه‌های پناهندگان در کشورهای دیگر است.

کانون مدافعان حقوق کارگر ضمن محکوم کردن این اعمال غیرانسانی، خواهان تعقیب و افشای آمران و عاملان شکنجه و سرکوب و قتل بازداشت شدگان و پیگیری برای بازگردان اموال غارت شده‌ی مردم است.

ما خواهان آزادی بدون قید و شرط تمام زندانیان سیاسی و عقیدتی و انحلال تمامی نهادهای سرکوب هستیم.

و محاکمه‌ی آمرین و عاملان کشتار و شکنجه و سرکوب مردم را خواستاریم و معتقدیم تنها قانونی مفید است که حافظ منافع مردم باشد. چنین قوانینی حق برپایی اعتصاب و هر گونه اعتراض برای مردم را به رسمیت می‌شناسد و ضامن آزادی، عدالت و برابری برای مردم خواهد بود.

کانون مدافعان حقوق کارگر / مرداد ۸۸

بیانیه شماره ۶ کانون مدافعان حقوق کارگر در باره وقایع اخیر

در دو ماه گذشته اعتراضات و مبارزات مردمی آنچنان ابعاد گسترده‌ای داشت که حافظان نظم قدیم برای جلوگیری از گسترش آن دست به اعمالی زدند که آنان را به انزوای بیشتر کشیده و شکاف بیشتری در درون نیروهای وفادارشان ایجاد کرده است.

روشن شدن ابعاد وحشتناک رفتارهای غیرانسانی با بازداشت‌شدگان در کهریزک و سایر مکان‌هایی که زندانیان را نگهداری می‌کردند، سبب شد که بسیاری از کسانی که زمانی خود از عاملان شکنجه و اعتراف‌گیری بودند، نیز به ابعاد غیرانسانی این رفتارها اعتراف کنند.

در سی سال گذشته همواره چنین رفتارهایی با مخالفان و مردم عادی امری متداول و مورد قبول جناح‌های مختلف بوده است. اما اکنون که چنین رفتارهایی با "خودی‌ها" صورت می‌گیرد، اعتراضات در درون "خودی‌ها" ابعاد گسترده‌تری می‌یابد.

هم روند با این اعمال، اعتراف گرفتن‌های تحت فشار و شکنجه برای بی‌آبرو کردن یک جناح، یادآور اعترافات به مراتب وسیع‌تر در دهه‌های گذشته است که مورد تأیید همه‌ی مسوولان بود. این اعترافات در زندان، از طرف بسیاری از عالمان دینی مورد اعتراض قرار گرفته و بی‌ارزش قلمداد شده است! شکی

وجود ندارد که چنین اعترافاتی همواره بی ارزش بوده و تنها اعتراف گیرندگان را روسپاه می کند، اما سوال آن است که چرا تا کنون این افراد، اعترافات مخالفان را در دهه های گذشته، بی اعتبار اعلام نکرده اند. در گذشته بسیاری از مخالفان به دلیل چنین اعترافاتی به جوخه های اعدام سپرده شدند و بسیاری از آنان در همان شرایط سخت بازداشتگاهها مورد انواع آزار و اذیتها قرار گرفته و جان خود را در بدترین شرایط از دست داده اند.

روشن شدن ابعاد رفتار غیرانسانی در بازداشتگاهها و زندانها از آن جهت اهمیت دارد که بتوان جلوی چنین اعمالی را در آینده گرفت و یک نظارت دائمی از طرف نهادهای مردمی بر اعمال پلیس و نیروهای نظامی و امنیتی بوجود آورد و نهادهای سرکوبگر را منحل کرده و به جای آن نهادی با موازین و معیارهای انسانی جایگزین کرد.

از سوی دیگر در دادگاههای نمایشی که برای دستگیر شدگان برگزار شده بود، جنبش کارگری نیز از الطاف دادستان محروم نماند. دادستان با ماموریت سرکوب و خاموش کردن صدای کارگران و زحمتکشان، روحیه ضد کارگری خود را به نمایش گذاشته و بدون ارایه هیچ گونه مدرکی جنبش کارگری را در معرض اتهامات واهی قرار داده است. در این کیفرخواست چنین آمده است:

" این جالب است که افرادی به دلایل مختلف از جمله عقب افتادگی دستمزد خود دست به اعتصاب می زنند اما حواسشان نیست که موسسات برانداز در آمریکا مانند **NED، صندوق مالی و دموکراسی** و... به صورت آشکار به **موسسات دیگر** چندین میلیون دلار پول می دهند تا به سندیکاهای کارگری در ایران کمک شود. " (تاکید از ماست)

در واقع با این جملات دادستان سند محکومیت خود را امضاء می کند. دادستان نمی گوید هنگامی که تحت عنوان اجرای اصل ۴۴ و خصوصی سازی، در صدها کارخانه و محیط کار، کارگران ماهها بی حقوق می مانند، اخراج می شوند و خانواده هایشان با تنگدستی و گرسنگی و محرومیت روبرو می شوند، چرا دادستانی برای شنیدن درخواست به حق کارگران وارد عمل نشده و چرا مسوولانی را بازخواست نکرده است که این آلام غیرقانونی و غیراخلاقی را علیه کارگران شریف کشور بوجود آورده اند؟ چرا به جای دفاع از فریاد مظلومیت آنان و دادن فرصت اظهارنظر و اعتراض، ضرب و شتم، دستگیری، زندان، اخراج آنان و گرسنگی خانواده هایشان را نظاره کرده است و اکنون نیز همه ی آنان را متهم می کند و درخواست حقوق قانونی و به حق کارگران را عامل همکاری با دشمن به حساب می آورد؟ اگر " داور، داور، داور " در کار بود می پرسید: آقایان مسوولان قضایی که این چنین کیفرخواست صادر می کنید، می دانید فقر و محرومیت و گرسنگی و شرمساری در برابر خانواده یعنی چه ؟

همچنین ایشان معلوم نمی کنند که تقسیم و رد و بدل کردن پول بین نهادهای سرمایه داری و ضد کارگری خارجی چه ربطی به کارگران ایران دارد؟ (توجه به نقل قول متن اولین کیفرخواست در بالا)

اکنون مشخص می شود که اتهامات واهی به جنبش کارگری که از جانب بعضی محافل در سال گذشته مطرح شد، ریشه در کجا داشته است .

کانون مدافعان حقوق کارگر که به تجربه دریافته بود این اتهامات ریشه در نهادهای امنیتی و سرکوب دارد این مطلب را به دفعات عنوان کرد و اکنون نیز بار دیگر اعلام می کند که جنبش کارگری و مردم به پاخواسته ایران، مطالبات مشروع و حق طلبانه ای دارند که مستقلانه آنها را بیان کرده و تنها به نیروی خود، آن را دنبال می کنند.

کارگران و زحمتکشان و مردم تحت ستم کتک می خورند، شکنجه های غیرانسانی را تحمل می کنند، کشته ها می دهند، اما از **حرکت مستقلانه و مطالبات به حق خود دست بر نمی دارند**. مقاومت در برابر این خواسته ها جز گسترش ابعاد اعتراضات، رسوایی بیشتر و شکست مفتضحانه برای مقاومت کنندگان چیزی در بر نخواهد داشت.

بیانیه شماره ۷ کانون مدافعان حقوق کارگر در باره وقایع اخیر

جنبش اجتماعی مردم ایران که در چند ماهه‌ی اخیر به صورت فوران اعتراضی خود را نشان داد، هم چنان ادامه دارد. این خشم مردمی و این غلیان خواسته‌های تلنبار شده در سی سال گذشته هر چند اشکال مختلفی را به خود گرفته است و به صورت اعتراضات در اشکال متفاوت در آمده است. اما در ماهیت تغییرخواهی و رادیکال خود تفاوتی نکرده است. مردم ما اعم از دانشجویان، زنان، کارگران و زحمتکشان و حقوق بگیران در این اعتراضات شرکت داشته و خواسته‌های آنان به صورت شفاف دگرگونی نظام ستمگرانه و سودمحور است. از طرف دیگر بحران اقتصادی تعطیلی کارگاه‌های تولیدی و انحصار بی‌سابقه‌ی بنگاه‌های اقتصادی به دست نهادهای نظامی و دولتی بیش از پیش وحدت سرمایه و قدرت را افزایش داده است.

قدرتمداران که در چند ساله‌ی اخیر نشان داده بودند بیشتر به دنبال کسب جایگاه‌های اقتصادی هستند، در چند ماهه اخیر هم با کنترل و تصاحب سرمایه‌های عظیم مردمی، انحصار وحشتناکی را بر زندگی اقتصادی و اجتماعی بوجود آورده‌اند. جالب است که جناح رقیب در حکومت به جای دفاع از حقوق و اموال مردم از آن جهت این انحصار را مورد انتقاد قرار میدهد که چرا اموال مردم به بخش خصوصی حامی آنها واگذار نشده است و هیچکس نمیگوید که اساسا اموال عمومی قابل فروش و واگذاری نیست. و دفاع از خصوصی سازی به معنی واگذاری اموال مردم به حراج در دست عده‌های خاص است. در همین راستا شاهد آن هستیم که هم زمان با عمیق تر شدن خواسته‌های مردمی بخشی از دولتمردان معترض از شعارهای مردم فاصله گرفته و در وحشت از رادیکال تر شدن خواسته‌های مردم تلاش می‌کنند تا خود را وفادار به نظام و برکنار از خواسته‌های به حق مردم نشان دهند. امروزه خواسته‌های اجتماعی و آزادی خواهانه‌ی مردم ما با دگرگونی سیستم ناعادلانه اقتصادی پیوندی ناگسستنی دارد. قدرت مداران در کنار سرکوب و ارباب، شکنجه و تجاوز به مردم معترض تمام تلاش خود را برای تصاحب اموال مردمی و ایجاد انحصاری وحشتناک در زندگی اقتصادی مردم به کار می‌برند. در جانب دیگر مردم به پاخواسته با تورم و بیکاری وحشتناک که در اثر سیاست‌های استثمارگرانه اقتصادی بوجود آمده، مواجه هستند، هر روز زندگی سخت تری را تجربه می‌کنند. تصویب طرح تحول اقتصادی در این زمان که اعتراضات وسیع مردم ادامه دارد و به گفته خود دست اندر کاران باعث تورم‌های وحشتناکی خواهد شد که زندگی کارگران زحمتکشان و حقوق بگیران را بیش از پیش نحن فشار قرار خواهد داد، نوعی ستیز آشکار با مردم و تسلیم کامل در برابر سیاست‌های بانک جهانی و صندوق بین المللی پول است پیوند اعتراضات مردمی با اعتراضات در فضای کارخانه‌ها و محیط کار بیانگر عمیق تر شدن هر چه بیشتر این خواسته‌ها در همه‌ی ابعاد است. کانون مدافعان حقوق کارگر که همواره تلاش خود را در دفاع از حقوق کارگران و زحمتکشان به کار برده است، اعلام می‌کند که خواسته‌های آزادی خواهانه نمی‌تواند جدا از تغییرات بنیادی اقتصادی و نابودی سودمحوری و استثمار و وحشیانه‌ی انسان‌ها باشد. آنان که خواسته‌های آزادی خواهانه را دنبال می‌کنند، نمی‌توانند به ستم و استثمار که کارگران و زحمتکشان در این نابرابری‌های اقتصادی و اجتماعی اعمال می‌شود بی‌تفاوت باشند. چه کسانی از عمیق تر شدن جنبش مردم وحشت دارند. سیاست‌های حاکم در سی ساله اخیر باعث این سیه روزی مردم و گسترش عمیق فقر و بیکاری است. اکنون زمان آن رسیده است که این سیاست‌ها به طور کلی از جانب مردم به چالش کشیده شود و عاملان آن مشخص شوند حرکت قدرتمداران در تصاحب هر چه بیشتر اموال عمومی و دست‌اندازی بیشتر بر تمامی زندگی اقتصادی مردم بیانگر همین مساله است. خواسته‌های آزادی خواهانه برای مردم بدون تغییر نظام سودمحور امکان‌پذیر نیست و این مساله در شعارها و اعتراضات مردمی آشکار است. گسترش خواسته‌های عدالت طلبانه در اعتراضات مردمی و مورد تعرض قرار گرفتن نظام استثمارگرانه اقتصادی ضامن تداوم و به نتیجه رسیدن این اعتراضات است. ما خواهان جامعه‌ای عاری از ستم و استثمار و برقراری مناسبات انسان‌محورانه در همه‌ی زمینه‌ها هستیم.

کانون مدافعان حقوق کارگر / آبان ۱۳۸۸

بیانیه کانون مدافعان حقوق کارگر در باره تهاجم اسرائیل به غزه

چندی است که جنگ اسرائیل و غزه، سرفصل تمام خبرگزاری‌های جهان شده است و هر روز هجوم سنگین اسرائیل به غزه، ابعاد گسترده‌تری از این فاجعه را به نمایش می‌گذارد.

بهانه‌ی این حمله پرتاب موشک از غزه به اسرائیل است. این در حالی است که در مقابل هر موشک فلسطینی ده‌ها موشک اسرائیلی - با قدرت تخریبی بسیار بالاتر و همراه با اورانیوم و فسفر- بر سر کودکان، زنان و مردان فلسطینی‌ریخته می‌شود.

نخست وزیر اسرائیل (المرت) به دلیل فساد مالی تحت فشار است و از سوی دیگر انتخابات اسرائیل را پیش رو دارد و به جنگ به مثابه‌ی ابزاری برای صدور بحران می‌نگرد. در چنین فضایی، تهاجم آغاز می‌شود. تهاجم سنگینی که منجر به کشته شدن صدها زن و کودک و زخمی شدن هزاران فلسطینی می‌شود که تنها خواست آن‌ها زندگی در دنیایی است، بهتر از آن‌چه تا کنون دیده‌اند.

محرکین جنگ و تقویت کنندگان بحران در منطقه در راستای مشروعیت بخشیدن به دیدگاهی هستند که جنگ را تنها راه حل هر مشکلی می‌داند. این جنگ تقویت کننده بنیادگرایی در اشکال مختلف آن است. نباید این نکته را از خاطر دور داشت که رژیم اسرائیل یکی از نمونه‌های اصیل بنیادگرایی است. رژیمی که بر پایه نژادپرستی و توسعه طلبی ارضی استوار است و هیچ ابایی از انجام تروریسم دولتی ندارد. رژیمی که رشد و تکامل آن چیزی جز بحران آفرینی در منطقه نمی‌تواند باشد. و اما حاصل این جنگ برای غزه جز ویرانی، فقر و بیکاری و نابودی ساختارهای اقتصادی نیست. جنگی که همانند دیگر جنگ‌ها هزینه‌ی آن را کارگران و زحمت‌کشان، زنان و کودکان غزه می‌پردازند. از سوی دیگر با سرکوب و قتل عام جنبش‌های دموکراتیک مردم فلسطین، تنگ‌نظری‌های حماس مانع ایجاد اتحاد ملی فلسطین می‌شود و سر باز زدن حماس از مشارکت دادن طیف‌های مختلف فکری و تمامیت خواهی آن، شرایط مناسبی را برای حمله به غزه فراهم کرده است.

ما، ضمن محکوم نمودن کشتار ملت فلسطین خواستار متوقف شدن جنگ و حمایت آزادی‌خواهان و فعالان اجتماعی-سیاسی جهان از مردم فلسطین هستیم. "کانون مدافعان حقوق کارگر"

کارگران همچنان قربانیان نظام سود محور سرمایه داری اند

باز هم حادثه و باز هم کشته شدن خیل عظیم کارگران بابت سود طلبی نظام سرمایه داری

بیش از ۱۲۰ کارگر و به گفته‌ی برخی از کارگران، بیش از ۲۰۰ نفر از کارگرانی که اغلب آنان را زنان تشکیل می‌دهند، در یک آتش سوزی در بنگلادش کشته شدند. کارگرانی که از این حادثه جان سالم به در برده‌اند، می‌گویند که درهای کارگاه در زمان آتش‌سوزی قفل بود و قربانیان نتوانستند از محل فرار کنند. از طرف دیگر، این ساختمان درب خروج اضطراری نداشت و کارگران در طبقه بالا مانده و راه خروج نداشتند. در زمان آتش‌سوزی بیش از هزار کارگر در ساختمان این کارخانه حضور داشتند. این کارخانه یکی از بزرگ‌ترین تولیدکنندگان پوشاک در بنگلادش بوده و محصولاتش را به سفارش شرکت‌های غربی بزرگ تولید می‌کرد.

همزمان به گفته مقامات رسمی دوکارگر در انفجار کارگاه رنگ رزی در شهریار کرج کشته و تعدادی زخمی شدند که به گفته شاهدان ارقام واقعی بیش از این است و صدای انفجار آن چنان شدید بوده که تا چند کیلومتر شهرک‌های اطراف و از جمله شهرک اندیشه شنیده شده است. حوادث ناشی از عدم اجرای مسایل ایمنی روزانه جان صدها کارگر را در ایران و سایر کشورهای جهان در معرض خطر قرار می‌دهد. بسیاری از این حوادث

اصلا گزارش نمی شوند، اما طبق همین آمار رسمی و غیرواقعی هم حوادث کار دومیین عامل مرگ و میر در ایران بعد از تصادفات است و کشته شدگان حادثه بنگلادش بیش از جنگ اخیر غزه بوده است.

در چنین حوادثی بسیاری از کارگران جان خود را از دست می دهند و تعداد زیادی نیز برای همیشه ناقص العضو و از کارافتاده می شوند. قوانین حمایتی به خصوص در کشور ما و کشورهایی همانند بنگلادش به هیچ وجه پاسخگوی مشکلاتی نیست که مصداق بارز جنایت علیه نیروی کار است. حفاظت از نیروی کار و ایمنی جان کارگران وظیفه ای است که بر دوش مسوولان قرار دارد. اما متاسفانه حرص و آرز سرمایه داران و سکوت معنی دار مسوولان در این زمینه هر روز جان انسان‌های شریف و زحمتکشی را می گیرد که جرمی جز فروش نیروی کارشان ندارند. نهادهای کارگری و نمایندگان آنان بارها هشدار داده‌اند که نباید سودطلبی سرمایه داران سبب به خطر افتادن جان انسان‌های زحمتکش و بی گناه شود. حوادث این چنینی نشان می دهد که بی مسوولیتی و سودپرستی تا چه اندازه جان انسان‌ها را به بازی می گیرد و آینده ی نیروی کار، این بارزش ترین سرمایه ی جامعه ی انسانی را در معرض خطر قرار می دهد و باز هم این امر مهم را ثابت می کند که تنها ایجاد تشکل‌های مستقل کارگری قدرتمند است که می تواند در برابر سود طلبی‌های روز افزون سرمایه داران بایستد و ضامن حفظ ارزش‌های انسانی باشد.

سندیکای کارگران شرکت واحد / اتحادیه نیروی کار پروژه ای / سندیکای فلزکار مکانیک / هیات موسس سندیکای کارگران نقاش / کانون مدافعان حقوق کارگر

همدردی با مردم آذربایجان به مناسبت زلزله اهر، هریس و ورزقان

بار دیگر زلزله قسمتی از کشور ما را لرزاند و این بار بخشی از مردم اهر، هریس و ورزقان را دچار خسارات فراوان کرد. پس از زلزله خونبار بم، رودبار، در ایران و زلزله ویرانگر وان در ترکیه..... این زمین لرزه نیز بسیار ویرانگر و خسارت بار است. مانند تمام حوادث طبیعی دیگر در این زلزله نیز، زحمتکشان و مردم بیشترین خسارات را متحمل می شوند و سرمایه داران کمترین زیان را می بینند زیرا که مردم زحمتکش در خانه‌های بدون استحکام زندگی می کنند و به قول شهیر شاعر آذری

پایه‌های کلبه ی من چون دلم لرزان و ریزان لیکن اسطبل فلانی پایه استبر دارد

و تاسف بارتر آن که، درحالی که ایران منطقه‌ای زلزله خیز است و هراز چند گاهی بخشی از مردم ما قربانی آن می شوند، اما هنوز کوچکترین حرکت اساسی در جهت مقابله و جلوگیری از خسارات وارده بر اثر این امر طبیعی نشده است.

بنا به گزارش‌های رسیده تا کنون صدها تن از مردم این منطقه کشته شده و هزاران نفر بی خانمان شده‌اند و بسیاری نیز هنوز کمکی دریافت نکرده‌اند. در چنین شرایطی، کمک‌های سایر زحمتکشان، هر چند ابتدایی می تواند در نجات زندگی زلزله زدگان بسیار موثر باشد.

کانون مدافعان حقوق کارگر این فاجعه را تسلیت گفته و بنا بر منشور خود، خواهان حرکت مردمی در جهت حمایت از کارگران و زحمتکشان زلزله زده و مشارکت و حضور فعالانه در سازماندهی کمک‌های مردمی و اداره ی امور کمک‌رسانی توسط خود مردم است تا این کمک‌ها به طور واقعی به دست زلزله‌زدگان برسد. این یاری‌رسانی در این مقطع به زلزله‌زدگان کمک خواهد کرد تا توان از دست رفته خود را بازیابند و بتوانند در امر بازسازی ویرانی‌ها، خود نظارت و مشارکت فعال داشته باشند. تنها در این صورت است که این کمک‌ها می تواند زندگی از دست رفته زلزله زدگان را تاحدی جبران کند

کانون مدافعان حقوق کارگر تلاش‌های خود را برای کمک به زلزله‌زدگان آغاز کرده و آن را پیگیری خواهد کرد. ۲۲ مرداد ۹۱

بیانیه کانون مدافعان حقوق کارگر درباره آخرین حمله ضد انسانی ارتش اسرائیل

کارگران ایران، کارگران فلسطین، کارگران همه جهان

همراه و هم دل با همه مردم آزادی خواه جهان اندوهگین و خشمگین شده ایم. چنان که می دانید، نیروهای ویژه ارتش اسرائیل در تاریخ ۱۰ خرداد امسال (۱۳۸۹) به طور غافلگیرکننده و وحشیانه به کشتی حامل کمک‌های انسان دوستانه حمله ور شدند. در این حمله شماری از صلح طلبان جهان کشته و ده‌ها تن زخمی شدند و کشتی توسط ارتش نژادپرست اسرائیل تصرف شد. کسانی در این حمله کشته و زخمی شدند که برای مردم غزه - که سه سال است در محاصره ارتش اسرائیل هستند و محروم از غذا و آب و دارو و بهداشت و آموزش به سر می‌برند - کمک‌های محدودی را حمل می‌کردند.

مردم فقیر و کارگران رنج‌دیده غزه در مقابل چشمان حیرت زده جهانیان شاهد حمایت ضمنی دولت‌های غرب سرمایه دار از اسرائیل و بی توجهی آنان نسبت به این جنایت بودند. دولت نژادپرست اسرائیل که از هر فرصتی برای نسل کشی فلسطینیان استفاده کرده است، این بار نیز فرصت را در این حرکت غیرانسانی خود غنیمت شمرده و به صلح طلبان جهانی حمله کرده و شماری از آنان را به قتل رسانده است. مردم فلسطین که زیر فشار خونبار اسرائیل اند، به مرحله‌ی بحران بی سابقه‌ای رسیده اند. دولت‌های مرتجع با همکاری سازمان‌های وابسته فلسطینی و کشورهای مداخله جو، برای تثبیت قدرت خود، زندگی این مردم را دستمایه‌ی منافع خود می‌کنند.

اراده و مقاومت مردم و همدلی بین المللی به تنهایی برای جلوگیری از فاجعه نسل کشی کافی نیست. به نظر ما باید کارگران، روشنفکران و همه‌ی آنان که از ستم حکومت‌های جبار رنج می‌برند، مبارزه جدی و پیگیر در برابر این گونه جنایت بین المللی و کشتار را در دستور دائمی کار مبارزاتی خود قرار دهند و در این راه فقط از اراده مردم فلسطین و جنبش مستقل آنان حمایت کنند.

کانون مدافعان حقوق کارگر در ایران، ضمن محکوم کردن قاطعانه‌ی این ددمنشی، بار دیگر پیوند و همراهی خود را با مبارزان فلسطین به ویژه کارگران، معلمان، کارکنان خدمات اجتماعی و بهداشتی اعلام می‌دارد. ما در غم خانواده و یاران مصیبت دیدگان ترکیه‌ای و همه زخمی شدگان و آسیب دیدگان این فاجعه شریکیم و آرزو می‌کنیم روزی بتوانیم همراه با همه‌ی ستمدیدگان، آرمان و اراده‌ی مستقل و آزادی خواهانه مردم تحت ستم نظام سرمایه داری را بر جهان حاکم گردانیم.

کانون مدافعان حقوق کارگر / تهران - ۱۳ خرداد

اعتراضات و اعتصابات کارگران در محکومیت سیاست‌های ریاضت اقتصادی

بیش از ۴۰ اتحادیه در ۲۳ کشور سرمایه داری به اعتصابات و اعتراضات سراسری اروپا پیوسته اند. این اعتراضات از حمایت قاطع کارگران، زحمتکشان و حقوق بگیران برخوردار است. اتحادیه‌های کارگری یونان، اسپانیا، ایتالیا و پرتغال این اعتصاب سراسری را سازمان داده اند.

در جریان این اعتراضات در اسپانیا ۶۰ نفر بازداشت شده و ۱۸ نفر از نیروهای امنیتی در برخورد با مردم مجروح شده اند. گزارشی از اعتراضات و زدوخوردها در سایر کشورها نیز وجود دارد.

کارگران و زحمتکشان از آن جهت دست به اعتصاب و اعتراض سراسری زده‌اند که دولت‌های سرمایه داری سیاست‌های ریاضت اقتصادی، حذف کمک‌های دولتی، خصوصی سازی آموزش و پرورش و بهداشت و قطع کلیه خدمات دولتی به مردم را سر لوحه کار خود قرار داده اند. این دولت‌ها تحت

فشار نهادهای مالی همانند صندوق بین المللی پول، بانک جهانی و بانک مرکزی اروپا این سیاستها را اجرا می کنند که فشار آن بر دوش کارگران، زحمتکشان و حقوق بگیران است و امتیازات آن برای سرمایه داران و صاحبان شرکت های بزرگ و انحصاری.

مبارزه گسترده و سراسری کارگران و زحمتکشان در سراسر جهان سیاست های اقتصادی نهادهای سرمایه داری را به چالش می کشد و نشان می دهد که این سیاستها باید تغییر کند و نظام کنونی نمی تواند خواسته های مردم سراسر جهان را برآورده کند. این اعتراضات بار دیگر ثابت می کند که کارگران تنها با وحدت، اتحاد و گسترش تشکل های سراسری خود می توانند در برابر سیاست های مخرب اقتصادی ایستاده و تا رسیدن به خواسته های خود پایداری کنند.

کانون مدافعان حقوق کارگر / ۲۶ آبان

تشدید فشارهای نژادپرستانه علیه مهاجران افغانستانی

در چند هفته ی اخیر هم زمان با بالا گرفتن فشارهای اقتصادی و بحران بیکاری ها، تهاجم به کارگران افغان و ایجاد محدودیت برای آنان افزایش یافته است. در خبری شنیده می شود که مسوولان استان مازندران از ورود افغان ها به این استان جلوگیری کرده و در خبر دیگر کارگران اهل افغانستان که برای شهرداری مشغول به کار بودند، توسط پلیس تهران دستگیر شده اند تا اوراق آنها را بررسی شود و احیانا اگر عده ای از آنان " غیرقانونی "؟! اند، اخراج شوند.

هم زمان در برخی موارد از ورود آنان به پارک ها جلوگیری شد و در شهرهایی همانند یزد به بهانه ی تجاوز و قتل دختر ایرانی به دست یک مهاجر، کارگران و زحمتکشان این کشور جنگ زده که برای کار و گذران روزی به مردم ما پناه آورده اند، مورد تهاجم قرار گرفتند.

سالهاست گروهی از مردم افغانستان با درد و رنج و زحمت در ایران کارهای شاق و طاقت فرسا را تحمل می کنند و هرچند که زندگی سخت و پر مشقتی دارند و بارها از طرف نیروهای انتظامی دستگیر و به مرزها عودت داده شده اند اما به دلیل شرایط وحشتناک جنگ و زندگی در افغانستان بار دیگر، از طرق مختلف، برای کار و به دست آوردن لقمه نان بخور و نمیر و نجات خانواده خودشان از فقر و گرسنگی به ایران باز می گردند .

در میان آنان کارگرانی هستند که بیش از دو تا سه دهه است که در ایران زندگی می کنند، در اینجا ازدواج کرده و صاحب فرزند شده اند، اما کودکان آنان به بهانه ی نداشتن شناسنامه و اوراق هویت از تحصیل محرومند و به بهانه ی نداشتن اوراق هویت و مجوز کار مورد انواع اخاذی ها قرار می گیرند و صاحبان سرمایه نیز نیروی کار ارزان آنان را به شدید ترین وجه استثمار می کنند.

همه ی اینها درحالی که در استان هایی مانند خراسان یا سایر استان های مرزی از سرمایه داران افغان دعوت می شود همراه با شرکای ایرانی شان به استثمار نیروی کار بپردازند و مقامات محلی قول هر گونه همکاری و مساعدت را به آنان می دهند.

کانون مدافعان حقوق کارگر که بنا بر منشور خود دفاع از کارگران و زحمتکشان را در همه ی زمینه ها و وظیفه ی خود می داند، خواهان حقوق برابر برای زنان، کودکان و کارگران مهاجر افغانستان در ایران است و داشتن یک زندگی شرافتمندانه، را حق مسلم آنان می داند. حق تحصیل، بهداشت، کار مسکن مناسب از حقوق اولیه تمام انسانهاست و هر گونه اجحافی به این مهاجران را محکوم می کند.

نباید فراموش شود تا زمانی که مساله جنگ و اشغال نظامی این کشور ادامه دارد، مهاجرت انتخاب ناگزیر بسیاری از مردم جنگ زده افغانستان است.

کانون مدافعان حقوق کارگر

در سوگ مرگ بیش از ۳۰۰ کارگر در بنگلادش

انگار مرگ کارگران برای نظام سرمایه داری به امری عادی تبدیل شده است و این نظام ضدانسانی دیگر برای مرگ کارگران حساسیت چندانی ندارد. همگان شاهد بودند که همزمان با مرگ بیش از سیصد کارگر بر اثر سودطلبی سرمایه داری، انفجاری کوچک در یکی از ایالت‌های امریکا در رسانه‌های سرمایه داری چقدر سروصدا برپا کرد. اگر مرگ یک انسان برای سرمایه دران تا به این اندازه اهمیت دارد، چرا مرگ بیش از سیصد انسان حساسیتی را بر نمی‌انگیزد؟ حوادثی که بارها تکرار می‌شود.

آیا کسانی که در قتل این کارگران و در قتل بیش از ۱۰۰ نفر در چند ماه پیش در همین کشور، در آتش‌سوزی ساختمانی مشابه، یا قتل بیش از ۴۰ کارگر در آفریقای جنوبی و... دست دارند، بدتر از عاملان قتل چند نفر در عملیات انفجاری ایالت بوستون نیستند؟ و یا آن‌که قتل انسان‌ها در حوادث مختلف تفاوت می‌کند؟

نظام سرمایه‌داری که در تقسیم جدید مناسبات کار خود در صحنه‌ی جهانی، صنایع خاصی را به کشورهای دیگر واگذار می‌کند، تنها در فکر تولید با هزینه‌های پایین‌تر و سود بیشتر و استفاده از کارگران ارزان‌تر است.

بخش وسیعی از پوشاک‌های تولید شده با مارک‌های معروف (شرکت‌های آمریکایی وال - مارت، کلون کلین، گپ، شرکت سوئدی اچ‌اند ام، شرکت ایندیتکس که تولید کننده برند زارا) در کارگاه‌های عقب‌مانده در ساختمان‌های فرسوده‌ای تولید می‌شوند که در کشور بنگلادش قرار دارند. حقوق متوسط کارگرانی که در این کارگاه‌های فرسوده و مخروبه مشغول به کارند کمتر از ۵۰ سنت در روز است. (بسیار کمتر از قیمت یکی از تولیدات این شرکت‌ها) ساعات کار طولانی ۱۲ ساعته در این کارگاه‌ها امری عادی است و سودهای کلان صاحبان سرمایه از این کارگاه‌ها سبب می‌شود تا نظام سرمایه‌داری چشم خود را به هر گونه اجحاف و بی‌حقوقی کارگران ببندد و تنها به سود خود بیندیشد.

این قتل‌ها و کشتارها خود دادخواستی علیه سرمایه‌داری و نظام ضدانسانی آن است. باشد که بار دیگر ثابت شود که کارگران را برای مقابله با این نظام وحشیانه، چاره‌ای جز وحدت، تشکیلات و پاگیری جنبش‌های مدافع حقوق خود نیست...

کانون مدافعان حقوق کارگر